

ФАНТАСТИКА

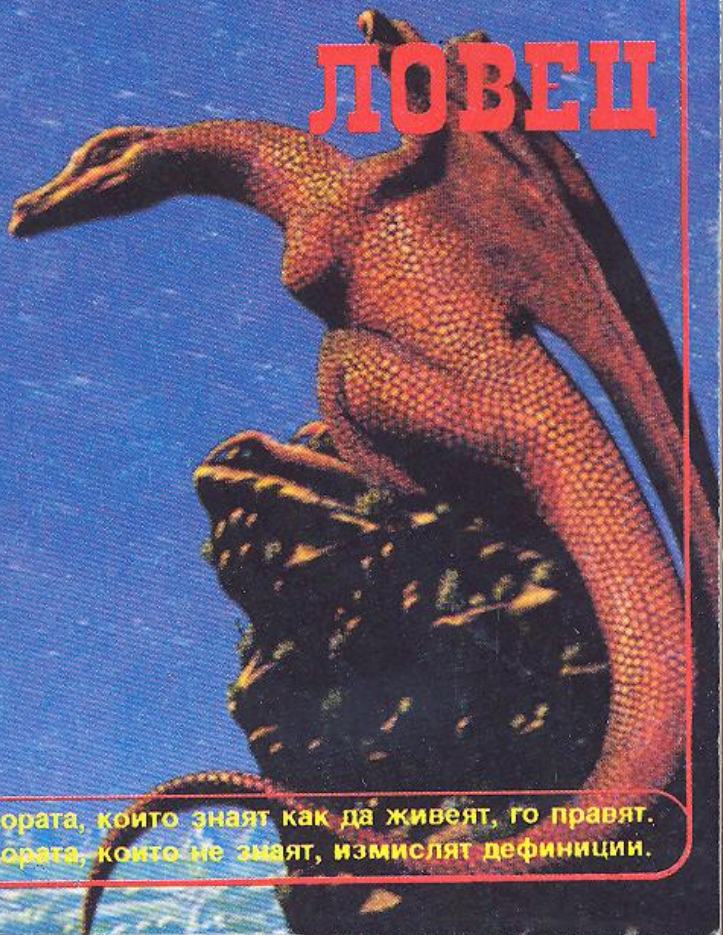
025

ОРФИЯ

МАЙК РЕЗНИК

**КОСМИЧЕСКИЯТ
ЛОВЕЦ**

Хората, които знаят как да живеят, го правят.
Хората, които не знаят, измислят дефиниции.

Майк Резник

Гълтачът на души

ПРОЛОГ

Някъде към центъра на галактиката има един свят, където нощното небе е толкова светло, че в градовете – по-скоро аванпостовите на човечеството – не бяха и помисляли за улично осветление. Съзвездията са други, а и сериозните астрономически наблюдения са силно затруднени, но ако внимателно се взрете през мощен телескоп, ще видите нашето слънце: малка светеща прашина в самия край на едно съзвездие, известно като „Носа на вещицата“.

Името на този свят е Северна Точка, макар нито да е на север, нито да е подчертано заострен. На този свят има много земя, малко вода, една-две планински вериги, един огромен каньон, седем търговски града и няколко форпоста, състоящи се от барове, ресторанти, служби за геоложки проучвания, банки, хотели, публични домове, свърталища за наркомани и центрове за радиовръзка. Постоянната част от населението на поселищата се състои от работещи и (доста по-рядко) собственици на заведенията; променливата част (която може и да не съществува), понякога е огромна, а най-често е някъде по-средата, и се състои от търговци, миньори, изследователи, търсачи на скъпоценни изкопаеми, хазартни играчи, докери, съвсем малко учени, шепа скитници, търсачи на приключения и неудачници. Те приивдат от цялата Галактика, макар коренът на всички да е на Земята, и имат много малко общо помежду си с изключение на жаждата за усамотение и постоянно отдалечаващата се перспектива за незабавно забогатяване.

На Северна Точка най-малкият, най-мърлявият и най-неприветлив от всички градове е Хелхейвн, който полага отчаяни усилия да оправдае името си¹, а единственото заведение в Хелхейвн, в което могат да се съберат повече от трийсет души наведнъж, е комплексът на Чака.

Целият комплекс се върти около таверната, в която се предлагат екзотични коктейли от хиляди светове, но в зависимост от това на кое ниво и в коя стая се намирате в този невероятен лабиринт от нива и стаи, можете да влезете в пушалня на опиум, публичен дом, обменно бюро или антикварен магазин на карти на световете.

Но социалният и финансов център на Хелхейвн се помещава в бара на Чака. Мъже и жени с всякакво минало и от всякакъв цвят – включително цветовете непознати на Земята – се събират, преговарят и от

1. комбинация от английските думи hell (ад, пъкъл) и haven (рай, небеса) – Бел.пр.

време на време се бият; търговци, говорещи на десетки хиляди диалекти, наминават тук и сключват сделки, служейки си повече със знаци и гримаси, отколкото с думи; старци на края на житейския си път прекарват тук последните си печално кратки години, надлъгвайки се за Хипнозвяра и другите чудовища от бързо разрастващата се космическа митология; тук, в този странно миришещ и зле осветен пазар, човек може да купи всичко, което има някаква стойност – от злато до човешка плът.

И точно от тук – бара на Чака – ще започнем нашия разказ, тъй като повече от четири хилядолетия след като човек бе напуснал родната планета, именно оттук Никобар Лейн подхвана своето странно и маниакално преследване на Гълтача на души.

ГЛАВА 1

В заведението на Чака гъмжеше от хора.

На самия бар седяха трима търсачи на съкровища от Рахвад, чийто синкави кожи блестяха по абсолютно неприсъщ за коя да е друга човешка раса начин; двама търговци, безукорно облечени с припечеленото от последната им сделка, се гушеха край малка масичка близо до вратата, където осветлението щеше да разкрие великолепието на облеклото им още по-добре; петима представители на хуманоидната раса от Даби, разпознавани по широко разположените си котешки очи и практически липсващите уши, играеха джабоб – разновидност на блек-джека, даваща на крупното шанс за печалба 52:48. Две проститутки дошли да отморят на чаша бира от другата част на комплекса, хвърляха смразяващи погледи на всеки, който се осмелеше да погледне в тяхна посока. Мъже с пари и такива без грош, някои покрити с люспи и други с козина, трети забогатели преди часове и четвърти обеднели преди секунди – всички те се тъпчеха при Чака.

Сред тази възбудена тълпа от хора и полухора пристъпваше Ектор Елсуърт – достолепен, започващ да оплешивява мъж с огромни габарити и зловещ сивкав оттенък на загрубялата си кожа. Изглеждаше преуспял, та макар и по суровите стандарти на търговските поселища. Жълтеникавите му очи огледаха залата за миг, след което той се отправи към бара. Барманът му посочи един самотник, седнал край малка масичка в най-отдалечения и най-тъмен от всички странно подредени ъгли на заведението. Елсуърт кимна за да поблагодари и се насочи към мъжа.

– Твоя ли е? – запита той и хвърли на масата малка визитна картичка, изписана с избледнели златни букви.

Човекът я погледна за миг.

НИКОБАР ЛЕЙН
УБИВАМ ПО ПОРЪЧКА
Хелхейвън, Северна Точка

– Какво мога да направя за вас? – обади се Лейн и бавно отпи от коняка си, донесен от системата на Лебед.

– Мистър Лейн – започна Елсуърт, – не искам да си губим времето взаимно. Казвам се Ектор Елсуърт и представлявам синдиката Вейнмил.

– Никога не съм чувал за него.

– Не се съмнявам, че е така. Става дума за една от многобройните холдингови компании, контролирани от Илзе Векот. Това име говори ли ви нещо?

– Гледате ме, сякаш би следвало – изкоментира Лейн.

– Тя е може би най-богатата жена в цялата система на Делурос.

– Е, това място е далече от тук – каза Лейн. – Защото тук е границата, мистър Елсуърт. Ще трябва да ни извините, ако сме пропуснали да следим изкъсо финансовите и социални събития на Делурос. Все пак ще ви призная, че съм впечатлен и ви моля да продължите с вашето предложение, каквото и да е то.

– Сред по-филантропските начинания на синдиката Вейнмил могат да се споменат известен брой музеи и зоопаркове – продължи Елсуърт. – Разбрах, че вие сте най-добрият ловец в тази част на Галактиката. В момента се нуждаем от известен брой подобрени екземпляри.

– Трябва да разберете, мистър Елсуърт – намеси се Лейн, – че аз никога не доставям животни за зоопарковете. Думата „ловец“ има по-широк смисъл.

– Какъв сте тогава, щом не сте ловец?

– Убиец – поясни Лейн и отново отпи от чашата си. – Да, това права, за да се прехранвам – убивам разни неща. Което не изключва възможността да свърша нещо за вашите музеи. И какво чак толкова ви трябва, че сте пропътували целия този път до Северна Точка?

– Първо, искам три дузини смешливци – каза Елсуърт.

– Не е невъзможно – отбеляза Лейн. – Каква цена сте готови да заплатите?

– По пет хиляди кредита на парче.

– Не е приемлива – заяви Лейн. – Хората тук не са преизпълнени с вяра в дългия живот на вашата Демокрация. Кредитите не струват дори хартията, върху която са напечатани.

– Добре – съгласи се Елсуърт. – Назовете валутата.

– Новата емисия на доларите Мария Тереза, която използват в системата Корвус.

– Системата Корвус ли? – избухна Елсуърт. – Тази сбирщина жалки диви бунтовници!

– Пет пари не давам за тяхната политика – подчерта Лейн. – Но уважавам парите им. Дванайсет хиляди долара на парче.

Елсуърт се замисли за миг, после вдигна поглед и кимна.

– Ще ми трябва и пет гмурца.

– За тях ще трябва да изчакате около година.

– По двайсет хиляди парчето плюс четиридесет процента премия, ако ги доставите за четири месеца.

– Цената е добра – съгласи се Лейн. – Забравете за премията. Ще отнеме повече от година. Нещо друго?

– Само още едно – каза Елсуърт.

– Чудех се кога ще стигнете до него – поусмихна се леко Лейн.

– Не ви разбирам.

– Не че смешливците и гмурците са по силите на всеки, но не са чак такава рядкост, че да накарат човек с вашето положение в живота да ме последва чак до пъкъла и да си тръгне след като ми е казал, че единственото, от което се нуждае са те. Всичко това можеше да се уреди и без да идвате. Следователно, искате нещо друго.

– А вие изглеждате като човек, който знае какво е то – обади се Елсуърт.

– Разбира се, че знам за какво става дума – малко раздражено каза Лейн. – Става дума за единственото нещо, заради което някой някога се надига да ме посети тук. Искате да заловя Хипнозвяра.

– Ще платим всичко в разумни граници – кимна Елсуърт.

– В подобно начинание не би имало нищо разумно. Първо, има двайсет срещу едно вероятност приказките за Хипнозвяра да са само мит, басня, измислена от смахнал се товарач на кораби, който не е издържал на скуката и е повярвал на собствените си кошмари. Второ, ако наистина съществува, той е единствената форма на живот, която живее в открития космос и се храни с енергия. В случай, че знаете начин да се убие нещо, което яде енергия, ще ви бъда безкрайно задължен, ако ми го кажете.

– Всичко, което съм упълномощен да ви кажа, е сумата, която сме готови да ви изплатим.

– Не ме интересува. Става дума за приказка, с която се плашат деца. Дори името му е налудничаво. Вижте, може и да е случайно, но ние живеем в разнополова вселена. Ако има един Хипнозвяр, трябва да има и други: родители, потомци, трябва да има нещо, от което това същество се е отделило. Но такова нещо няма. Има само един Хипнозвяр... което е парадоксално и може да означава единствено, че той не съществува.

– Бил е забелязан – вметна Елсуърт.

– Измислици.

– Мога да ви дам координатите му отпреди пет дни.

– Не, не можете – отсече Лейн. – Можете да ми дадете

координатите, казани ви от някакъв побъркан член на екипажа на звездолет, чиято фантазия е по-развинтена от тази на колегите му.

– Как ви звучи предложението за един милион кредита или техния еквивалент във всяка валута, която назовете?

– Звучи ми като голяма сума пари – отговори Лейн. – Защо не я предложите на някой готов да прекара остатъка от живота си в преследване на един сън.

– Това ли е отговора ви? – попита Елсуърт.

– Естествено, че това е отговора ми – каза Лейн.

– А какво ще кажете, ако допълня, че сме готови да ви издържаме, докато сте на лов за него, след като доставите другите неща?

– Забравете това – отсече Лейн и стана. – Ще се свържа с вас веднага след като набавя смешливците и ще ви съобща къде съм ги стоварил. Предполагам, че всяко съобщение на адреса на синдиката Вейнмил, ще стигне до вас?

– Няма ли да размислите? – попита Елсуърт и също стана.

Лейн поклати глава.

– Опитайте да убедите някой, на който му предстои да си създаде име и не е много умен.

– Разполагаме с около двеста такива – опита се да потисне виновната си усмивка Елсуърт.

– И какво от това? – сви рамене Лейн. – Нали ще платите най-много на един от тях – той стисна ръката на Елсуърт и излезе на прашната непавирана улица. Вятърът духаше от запад и преди да измине петстотинте метра, които го деляха от неговия офис и хангар, той трябваше да си сложи маската, за да се защити от летящите песъчинки и боклуци.

Когато пристигна, отвори вратата и се отправи направо към бюрото, поставено в ъгъла на стаята. То беше покрито с хартия: поръчки, някои от тях съвсем пресни, заедно с други отпреди пет или шест години, и всички очакващи да бъдат изпълнени. Хвърли заявката на Елсуърт върху останалите, запали лула и се отпусна в креслото, заобиколен от предмети, напомнящи за двайсет и петте години прекарани в дебнене на екзотични твари из още по-екзотични светове.

Задряма за няколко минути, но рязко се събуди, задавен от тютюневия дим. Остави лулата до себе си, изми си очите, отвори бутилка бленди от Алфард, нали в малка чаша и седна пред бюрото с писалка в ръка. „Смъртоносен“ беше разглюбен до последния винт, корпусът му бе закърпен и допълнително укрепен, двигателите бяха минали през основен ремонт, ядреният реактор бе подменен. Сега трябваше да го

окомплектова изцяло, започвайки от нулата, преди да може да излети отново. Прегледа няколко от поръчките и започна да съставя списък на нещата, от които щеше да има нужда: лазерно оръдие, два вибратора, молекулярен имплодер (ако можеше да намери такъв в Северна Точка). Естествено и стандартния комплект оръжия: парализираща пушка, скрийчър и поне един старомоден лазерен пистолет. Прегледа справочниците за необходимите му средства за препариране, съобразявайки какви животни щеше да убива, изчисли запасите храна и въздух, умножи ги по три, накрая подбра звездните карти, от които щеше да се нуждае и ги маркира за въвеждане в тримерната картографска система на кораба.

След това прегледа характеристиките на световите, които щеше да посети по време на предстоящата експедиция: три кислородни, два хлорни, един метанов, два амонячни, един неизвестен – и обмисли какви защитни скафандри и системи за поддържане на живота щяха да му трябват. Специално си отбеляза да провери състоянието на камерата за обеззаразяване и единия от шлюзовете, които му бяха създали проблеми към края на последния лов. Преглеждайки закъснелите поръчки по-внимателно, той реши, че разполага с място за складиране на ловните трофеи по време на една петмесечна експедиция, дори на шестмесечна, ако се получи засечка със совете-сатани.

Следващият проблем бе екипажа. Жителите на Даби бяха най-опитни в дрането на животни, затова реши да вземе двама от тях. Замисли се дали да не наеме помощник, който диша хлор, но прецени, че ще загуби прекалено много време, ако отиде до Астерион VIII – най-близкият свят, населен с разумни същества, дишащи хлор. По стар навик отхвърли идеята да добави към екипажа си член, който диша метан – тези създания не само бяха крайно редки, но и се трошаха като стъкло, ако не бяха изолирани от силни звуци.

Това оставяше Негова Светлост лорд Муфти, който беше повече талисман, отколкото член на екипажа, повече шут, отколкото звездопроходец, беше най-вероятно луд, ако се приемеше, че изобщо притежава съзнание, и който представляваше заплаха във всички фази на лова. И все пак без Муфти той щеше да се чувства някак неуютно, затова изчисли и запасите храна за него – главно живи насекоми и мъртви земноводни – после си отбеляза да му даде успокоително преди самото излитане.

Планираше да излети след пет дни, което щеше да му даде време да си набави екипаж, да окомплектова кораба и да опита още веднъж от всички удоволствия, които Чака предлагаше – алкохолни и други...

ГЛАВА 2

Смешливците се кискаха, виеха и дюдюкаха по целия път до Какаб Касту IV – гигантския товарен център, през който минаваше по-голямата част от търговията в тази част на Галактиката. Животните приличаха на червеи, бяха дълги средно по четири метра и притежаваха парализираща отрова. Лейн не знаеше защо не бяха класифицирани като отровни змии. Те не разбираха, че от даден момент нататък са мъртви. Ако бяха застреляни с лазер или поразени с токсичен газ, те се държаха като обикновените мъртви животни. Но ако някое от тях умреше от ултразвуково оръжие, това стартираше някаква вибрация на вегетативната нервна система на животното и трупът започваше неудържимо и маниакално да се смее в продължение на месеци, а често и години след официалната смърт на смешливеца. Това бе дало и името на животните и обясняваше облекчението на Лейн, след като ги разтовари от „Смъртоносен“. Той инструктира службата на космодрума да транспортира останалите му ловни трофеи до сърдитите му клиенти, остави Муфти щастливо да бърбори на себе си, увиснал на тавана на хотелската си стая, и излезе да вечеря.

Остана на космодрума в продължение на четири дни, изчаквайки да пристигнат всички парични преводи за убитите по време на последната експедиция животни, след което се захвана с приготовленията за лова на гмурците в системата Пинайпс. Задържа същия екипаж и добави към него амфибия, защото гмурците прекарваха много време под онова, което на Пинайпс минаваше за вода, така че вероятно щеше да му бъде необходима помощ да ги проследи. Амфибиите не бяха евтини – дори само намирането на същество, което да оцелее след космическия полет и да може да улавя и проследява различните миризми на десетки метри дълбочина във вода и други течности беше трудно без дори да се говори да неговото опитомяване и обучение, но той знаеше къде да търси и колко да даде, така че не след дълго си бе избрал първокласен екземпляр.

Полетът до Пинайпс бе дълъг и изглеждаше направо безкраен. Известно време се колеба дали да не влезе в камерата за хипносън за четиридесет-петдесет дни, но накрая надделя решението да не оставя дабийците и Муфти без надзор. Те хвърляха от време-навреме лакоми погледи към амфибията, а той бе дал прекалено много пари за

проклетото същество, за да рискува да го изгуби още преди ловът да е започнал. За това остана буден и яде, спа, чете, слуша и тича на място, заедно с още хиляди други дребни ритуали, които си бе създал в течение на четвърт столетие игра на бързанае и чакане. Когато скуката започнаше да става непоносима, обличаше скафандъра и обикаляше отвън по корпуса на „Смъртоносен“ или висеше в пространството на въже, привързано за кораба.

Всъщност той беше точно навън в деня, когато зърна предупредителния буй – огромен червен фар, изведен на орбита на около половин милиард километра извън Пинайпс. Лейн влезе незабавно в кораба си и отиде пред пулта за свързка. Малко по-късно, неуспял да засече никакви сигнали за помощ на нито една от честотите, той включи своя предавател.

– Тук е „Смъртоносен“, на петдесет и три стандартни галактически дни път от Какаб Касту IV, в посока към Пинайпс II с командир Никобар Лейн. Какъв е проблемът?

След пауза, продължила към пет минути, през шум и прашене се дочу отговора:

– Чуваме те, „Смъртоносен“. Пинайпс е затворена след откриването на черна дупка на мястото на едната компонента в системата на двойната звезда. Целият трафик за Пинайпс най-настойчиво се умолява да се завърне по изходните си бази.

– По дяволите – промърмори Лейн. – Няма ли свършване! – Той включи черната дупка с базата данни на звездния атлас и поиска от компютъра да му изчисли курс до Пинайпс II, който да минимизира опасността от мощното ѝ гравитационно поле. Компютърът предложи три курса: единият бе прекалено опасен, но другите два като че ли заобикаляха черната дупка на безопасно разстояние.

– Обажда се „Смъртоносен“ – каза той в микрофона. – Продължавам към Пинайпс II на лов за гмурци, за което имам необходимия валиден лиценз. Очаквам, че ще остана там към два стандартни месеца, след което отново ще се свържа с вас.

Той прекъсна радиовръзката и зареди избрания курс в навигационния компютър. Започваше да му дотяга от черни дупки, на каквито се натъкваше все по-често. Първоначално бяха само теоретическа находка, после се превърнаха в рядък природен феномен, за да се стигне до днешния ден, когато се смяташе, че само в Галактиката има над 100 000 черни дупки и буквално милиарди милиарди във вселената. Това бяха трупове на колапсирани звезди – огромни гиганти, притежавачи

толкова мощни гравитационни полета, че свиването им не спираше на фазата на неутронна звезда, а продължаваше до степен, когато всички закони на нормалната вселена престанеха да бъдат валидни. Дори светлината не можеше да се изтръгне от черната дупка и тя можеше да погълне планети милиони пъти по-големи по размер от нея самата. Теорията твърдеше, че ако бе възможно някой да оцелее под хоризонта на събитията – границата, след която светлината вече не можеше да напусне дупката – времето и пространството напълно ще загубят познатия смисъл. Някои теоретици приемаха съществуването и на бели дупки – обекти, свързани по някакъв начин с черните дупки, които изхвърляха цялата погълната звездна материя, давайки начало на следващ цикъл на образуване на звезди – но до момента не бе открита нито една такава и това теоретично допускане бързо изпадаше в забвение.

Но както черните дупки, така и философските им аспекти не интересуваха Никобар Лейн и в най-малка степен. Единствената му грижа бе да ги отбягва и още по-конкретно, да се изплъзне на трийсет и осем километровата черна дупка в далечния край на системата Пинайпс.

Захождането към тази система му отне по-голямата част от деня. Накрая той влезе в елиптична орбита около Пинайпс II и започна да отбелязва на картата островчетата, кацнали върху мръсната повърхност, избирайки онзи измежду тях, който можеше да му предложи най-добър подслон, най-безопасна площадка за кацане и най-малка вероятност да бъде залят от някоя от огромните приливни вълни, които редовно се надбягваха по повърхността на планетата и понякога стигаха на височина повече от километър.

И точно беше започнал да се снижава, когато системата за външно наблюдение на кораба го извести, че не е сам.

Някой друг се намираще на около 150 000 километра малко над него отдясно на борд в орбита около Пинайпс II. Белегът върху екраните не изглеждаше точно като кораб, но в Галактиката имаше доста раси и не всички от тях използваха онези материали, които радарите му бяха програмирани да улавят.

Той включи радиопредавателя.

– Тук е „Смъртоносен“, излетял от Северна Точка, принадлежащ към расата на Човека. Кои сте вие?

Въпреки че излъчи съобщението няколко пъти през равен интервал, никой не му отговори. Не че беше очаквал, но това го разочарова, защото означаваше, че ще трябва да отложи лова за известно време. Не беше останал жив на тази възраст, защото бе проявявал непредпазливост, а

нямаше никакво намерение да заседне на тази планета задълго преди да е установил идентичността и намеренията на този, както бе вече решил за себе си, чужд кораб.

Излезе от орбита и бавно се насочи към кораба, който се отдалечи от него не особено енергично. Тогава той увеличи скоростта си и изключи блокировките на лазерното си оръдие.

Чуждоземният кораб продължаваше да се изтегля в посока на звездата и сега Лейн започна сериозно да се безпокои. Ако курсът се запазеше през следващите два часа, корабът щеше да се озове прекалено близо до звездата, за да го последва. Което щеше да му позволи да направи две заключения: първо, че чуждият кораб е нечувствителен към горещината и радиацията, излъчвани от звездата и, второ, че екипажът му щеше да осъзнае това си предимство пред „Смъртоносен“.

Преследването продължи около час и понеже корабът явно не показваше намерение да се изплъзне по тангента спрямо Пинайпс, той пое инициативата да увеличи скоростта и да промени курса си така, че да излезе над равнината на еклиптиката. Не знаеше дали чуждият кораб ще избере да мине под, над или покрай звездата, но от новата си гледна точка поне щеше да може да го наблюдава.

Опита също да направи спектроскопичен анализ на кораба, но не получи никакъв резултат. Което беше озадачаващо. Датчиците му казваха, че действително преследва реален обект, но нито те, нито които и да е било уреди на борда на „Смъртоносен“ можеха да му дадат каквато и да е било информация за материала, от който беше изработен.

– „Смъртоносен“, чухме сигналите ви – обади се заглушаван от смущенията глас. – Не разбрахме с кого се опитвате да се свържете. Не можем да установим нечие друго присъствие във вашия район.

– Има тук нещо – съобщи Лейн. – Преди малко започнах да го преследвам. А сега ще бъдете ли така любезни да млъкнете, за да не изплашите този тип тук до степен да си използва оръжията.

За пореден път той изключи предавателя си и се отправи към пулта за дистанционни изследвания, опитвайки се да определи с какво точно си имаше работа. И отново опитите му завършиха без резултат.

Когато се издигна достатъчно над равнината на еклиптиката, поиска от компютъра си да начертае курса на чуждия кораб. Оказа се, че той възнамерява да мине от другата страна на звездата, така че се налагаше бързо да смени своя курс, за да го прехване. Следващите няколко минути прекара в грижи за нуждите на своите спътници. А когато „Смъртоносен“ завърши маневрата, с която щеше да излезе в района на срещата,

той се облегна сложил ръка върху механизма за стрелба с лазерното оръдие и зачака появата на пришълеца.

Измина половин час преди да осъзнае, че намеренията му бяха пре-дугадени и че в момента след като се бе скрил зад масата на Пинайпс, чуждоземният кораб бе променил курса си и се бе насочил към черната дупка с увеличена скорост. Лейн веднага пое след него, внимавайки да мине покрай черната дупка на безопасно разстояние.

Когато пристигна, той изобщо не забеляза дупката, което не беше изненадващо. Датчиците му я забелязваха: свръхмощно гравитационно поле, из което обикаляха малки количества междузвезден газ.

– Все още не можем никои да засечем, „Смъртоносен“ – обади се познатият му глас. – Сигурни ли сте, че не преследвате фантомно ехо?

– Кога за последен път сте чували за нещо, което може да предизвика подобен отразен сигнал в празно пространство? – ехидно се осведоми Лейн. – Освен това, сега той се насочва точно към черната дупка. Ще ви предам координатите му и се надявам, че най-после ще ме оставите на мира.

– Получихме координатите – осведоми го гласът след пет минути, – и изчислихме курса му, приемайки, че може би той все пак съществува. Но телескопите ни продължават да не намират нищо там.

– Тогава си купете нови – сръза ги Лейн, – защото точно в този миг той е на около един милион километра от дупката.

Чуждият кораб обаче сякаш изобщо не схващаше, че по този курс ще се сблъска с – или по-точно, поправи се Лейн, ще бъде всмукан от – черната дупка. Не че това вече имаше някакво значение. На това разстояние дори самият Пинайпс не би могъл да се измъкне от захвата.

И тогава се случи нещо странно. Макар чуждоземният кораб да се приближаваше все повече и повече към хоризонта на събитията, скоростта му вместо да се увеличава, оставаше постоянна. И когато се озова на може би петстотин километра от черната дупка, корабът изви настрани и избягна дупката.

– Вие, момчета, сте в грешка – каза Лейн, включвайки предавателя. – Това нещо тук не може да бъде черна дупка.

– Защо да не може? – попита гласът след няколко минути.

– Защото онзи току-що се измъкна от полето й – и им обясни най-подробно какво се бе случило.

– Там определено има дупка – настоя гласът. – При това регистрирана, описана и най-подробно научно изследвана. Така че, понеже нашите уреди тук не засякоха нищо, принудени сме да заключим, че

вашиите сензори не са в ред.

Лейн прекъсна контакта, слезе в товарния отсек, избра малка космическа сонда и закрепил фар с продължително действие към нея. После я изстреля в посока на черната дупка. Уредите му проследиха полета ѝ, докато приближаваше към дупката, а той самият визуално контролираше блясъкът на фара върху екрана. Тя изчезна в мига, когато пресече хоризонта на събитията и контролният пулт също престана да регистрира съществуването ѝ.

Което означаваше, че черната дупка съществуваше.

А също означаваше, че корабът на чуждоземците току-що бе нарушил всички физически закони, които му бяха известни.

Включи предавателя пак.

– Има ли нещо, което може да се противопостави на гравитационното поле на една черна дупка?

– Не – дойде отговорът. – Дори светлината не може да се изплъзне от нея.

– Нямах предвид това – уточни Лейн. – Питам съществува ли нещо, което да се противопостави на гравитационното притегляне на една черна дупка, преди да бъде погълнато от нея?

– Това не може да бъде твърдо тяло – бе отговорът. – Може би рентгенови лъчи или някаква друг вид излъчване, макар да се съмнявам. Но нищо друго.

– И кое от тези неща не би било регистрирано на вашите екрани? – попита Лейн.

– Със сигурност щяхме да уловим рентгенови лъчи. Може и да изпуснем някои по-екзотични форми на енергията от това разстояние, особено ако са частично или изцяло в инфрачервената част на спектъра.

– Знаете ли за съществуването на кораб изграден изцяло от лъчиста форма на енергията? – продължи да пита Лейн.

– Не. На ваше място бих прегледал системите на кораба ви за възможна неизправност.

– Всичко работи както трябва – възрази Лейн. – Преди малко изстрелях сонда към дупката и я проследих във всеки сантиметър от пътя ѝ.

– Тогава, „Смъртоносен“, не можем да предложим нищо друго.

– Аз обаче мога да предположа – каза Лейн. – Според мен, току-що се натъкнах на Хипнозвяра.

– Ох, дявол да го вземе – въздъхна гласът. – Още един побъркан. Слушайте ме, „Смъртоносен“... не смейте да разпространявате всякакви

налудничави слухове, че сте забелязали проклетото създание в онзи район. Последното, от което имаме нужда сега е десет хиляди идиоти ловци, падащи в черната дупка.

– Няма проблем – спокойно отбеляза Лейн. – Не се интересувам от Хипнозвяра, ако това е бил той. Дошъл съм тук на лов за гмурци и след като това... каквото и да е било, ми се махна от главата, смятам да се захвана именно с тях.

Петнайсет часа по-късно той крачеше по дъното на мрачния океан, покриващ повърхността на Пинайпс II, хванал в едната си ръка приемника на сигналите от амфибията, а в другата стиснал парализиращата пушка. Беше отпратил спомена за отминалото приключение някъде в подсъзнанието си в онова място, запазено за несъществените дреболии, които излизаха на бял свят само, когато се надлъгваше с ловджийски истории с някого в бара на Чака.

ГЛАВА 3

Лейн запълни квотата си за около три месеца. Към средата на това време някакъв морски хищник нападна и уби амфибията, така че се наложи да залавя останалата част от животните без помощ. Но въпреки това успя и така дойде края на поредната ловна експедиция. Разтовари гмурците в най-близкия транспортен център и, умствено и физически изтощен, се върна на Хелхейвн.

Остави „Смъртоносен“ в хангара, плати на дабийците, спа колкото можа и с качналия на рамото му Муфти се отправи пешком по непавираната улица в посока към Чака.

Този ден на бара бе самия Чака – една, както обикновено, впечатляваща гледка. Чака бе висок над два метра и половина, зъбите му бяха изработени от висококаратово злато, носеше жив гущер закрепен на силно издължената мека част на дясното му ухо, обсипаните му със скъпоценности пръсти блестяха като десет малки, но ярки слънца и бе наметнат с някакъв халат със сложна кройка, ушит от полуметална материя, която сменяше оттенъците си между пастелен и черен при всяко негово помръдване. Но най-странно в този необикновен човек бе лявото му око: то бе изкуствено и проблясваше със също така изкуствена вътрешна светлина. Най-старите слухове твърдяха, че е загубил окото си по време на схватка с ножове през първите години на заселването на Хелхейвн. После се разчу, че е станал жертва на странна и положително заразна болест, която разяждала всеки инч на огромното му тяло. Последната теория бе, че Чака сам го бил изчовъркал, за да може да го смени с чудната сфера, която сега се намирала в главата му и точно тази идея Лейн намираще едновременно за най-ужасна и по-вероятна от останалите.

– Никобар! – извика Чака, вдигайки поглед от задълженията си на бара. – Навоюва се и сега си пак тук, за да похарчиш плячката, а?

Лейн се усмихна и се отправи мълчаливо към бара.

– Дълго те нямаше, Никобар – отбеляза Чака.

– Повече от година – кимна Лейн.

– Струваше ли си този път?

– Добре беше. Защо не ми забъркаш нещо по-специално?

– Първото питие е за моя сметка – напомни Чака, смесвайки и разбърквайки ingredientите с деликатността на концертиращ пианист. – И това ли е всичко, което мога да направя за теб? Цяла година – това е

много дълго време, Никобар, да се лишиш от много неща – допълни той и многозначително намигна.

– Не те разбирам – каза Лейн и поклати глава.

– Какво?

– Не разбирам защо намигаш със здравото си око – обясни Лейн. – Защото, аз на твоето място щях да намигна със сляпото.

– И двете ми очи са наред, Никобар – заяви Чака с широка усмивка.

– Не ги ли намираш за чудесни?

– Възхитителни са – обяви Лейн и отпи от чашата, която Чака остави пред него. – Но с едното не можеш да виждаш.

– Така ли мислиш? – попита Чака. Той затвори дясното си око и обърна проблясващото изкуствено око към входа. – Току-що влязоха двама мъже. Този отляво е на около четиридесет години, има брада и е в стара военна униформа. Другият отдясно е с няколко години по-възрастен, малко по-нисък, дебел, гладко избръснат и, макар че ти едва ли би могъл да познаеш това, липсва му по-голямата част от десния му крак.

– Дяволите да ме вземат! – промълви Лейн, искрено изненадан. – И в какви цветове са облечени?

– Нямам никаква представа – каза Чака и отвори дясното си око отново. – Изненадан си, Никобар, нали? – той отметна назад масивната си глава и гръмогласно се изсмя. – За първи път те виждам да показваш толкова много емоции.

– Как го правиш? – поинтересува се Чака.

– Ти да не си мислеше, че това око ми е само за красота? Никобар, изненадан съм. Защо му е на собственика на най-добрия публичен дом на Северна Точка да е красив? Не, приятелю, тази очна ябълка е нещо повече от произведение на изкуството: тя е научен продукт. В нея са монтирани лещи за ултравиолетови и инфрачервени лъчи и тя е свързана с очния ми нерв. Бедният Никобар с двете му очи, които Бог му е дал! Бедни, бедни човече, виждаш само повърхността на нещата, докато Чака може да види цветове и форми, за които не можеш и да си представиш!

– Впечатлен съм – призна Лейн.

– Хайде, Никобар – наведе през бара се Чака към него, – погледни дълбоко в него и добий представа за тайните на пространството и времето.

Лейн беше готов да надникне отблизо в блестящата топка, но в този миг Муфти се напрегна и заби нокти в рамото му. Той веднага се изправи.

– Друг път, Чака.

– Какво има?

– Моят питомец зърна гущера на ухото ти. И ако се наведеш прекалено близко към мен, науката ще получи своя шанс да направи и за слуха ти нещо подобно на онова, което е сторила за зрението ти.

– Ултразвуково ухо в добавка към окото ми? – каза Чака замислено.

– Ще видим тази работа, Никобар. А сега, приятелю, мога ли да ти помогна с нещо?

– По-късно – каза късо Лейн и отпи от питието си.

– Каквото пожелаеш. Ще направя всичко за стария ми приятел Никобар.

– Докато не свърши парите – уточни сухо Лейн.

– Не трябва да бъркаш приятелството с лоялността – каза Чака. – Приятел съм на всички, но съм лоялен само към интересите на Чака.

– Логично е.

– Мога да бъда различни неща за различните хора – отговори Чака с лекота. – За теб съм човек, който говори логично. За някой друг съм непонятен и непроницаем. И можеш ли да си представиш – продължи той усмихнато и заби пръсти в дървения плот на бара, оставяйки почти два сантиметра дълбоки отпечатащи върху повърхността му, – че трети ме намират за ужасяващ?

– Изобщо не мога да разбера защо – промълви Лейн, питайки се дали има човек в галактиката, който би могъл успешно да си премери силите с Чака.

– Накрая – не спираше Чака, – има и такива, които ме намират за крайно мистериозен.

– О, аз никога не съм мислил за теб, като за някаква особено тайнсвнена личност – възрази Лейн. – Но понеже стана дума за загадки, имам една малка мистерия, която бих искал да споделя с теб. Какво знаеш за черните дупки?

– Черни, бели, розови, червени, кафяви или на точки, за Чака те са все едно и също нещо – отговори той с подигравателна усмивка, която разкри златните му зъби в пълни им блясък.

– Не, сериозно – настоя Лейн, – какво ти е известно за тях?

– Чака знае по малко за почти всичко.

– Включително и за черните дупки?

– Включително и за черните дупки.

– Какво ще кажеш тогава, ако ти съобща, че нещо, което преследвах, се приближи на петстотин километра от една черна дупка, след

което зави встрани?

– Ще кажа, че грешиш? – отговори Чака без колебание.

– Не греша.

– И как изглеждаше? – поинтересува се Чака.

– Не знам. Бях твърде далече, за да го видя.

– Тогава откъде знаеш, че това нещо е било там, Никобар?

– Уредите на кораба ми го проследиха по целия му път до черната дупка – обясни Лейн.

– И какво стана, когато нещото избягна дупката?

– Не знам – сви рамене Лейн. – Нали разбираш, че моят кораб не може да се опълчи срещу нещо, което може да се справи с гравитационното поле на една черна дупка.

– Сигурно не би могъл – съгласи се Чака и замислено отпи от бутилката пред себе си.

– Чувал ли си някога за подобно нещо? – попита Лейн.

– Само веднъж – отговори Чака.

– О? От кого?

– От онзи старец в ъгъла – каза Чака и кимна към стария набръчкан мъж, който стоеше неподвижен край една от масите с огромна бутилка почти чист спирт до лакътя му. – Беше преди трийсет, а може и преди четиридесет години. Появи се един ден и така се напи, че направо се отрязва. В онези времена няхах толкова посетители, така че се опитах да му помогна да изтрезнее. Цялата нощ след това, както и по-голямата част от сутринта, той ми говори за нещо, което избягнало черна дупка. Мислех, че просто бълнува, но когато се свести ми повтори цялата проклетата история от началото. Опита се да я разкаже и на следващата нощ, присмяха му се и той повече не обели дума за нея. Искаш ли да те запозная с него?

– Не особено – каза Лейн.

– Ето, затова те обичам, Никобар – засмя се Чака. – Винаги си така мил. Хей, моряко! – изрева той в посока към стареца. – Ела тук да пиеш едно за сметка на Никобар Лейн.

Старецът вдигна поглед, видимо се замисли над предложението, после с мъка се надигна и накуцвайки се дотътри до бара. Взе чашата, която Чака му предложи, изпи я до дъно без да промълви нито дума, както и без да си поеме дъх, после избърса устни с оръфания си ръкав. Личеше си, че едно време е бил силен и енергичен и дори сега се виждаше, не е толкова стар, а повече се превива от болка.

– Благодаря – обади се той след кратка пауза с глас, който прозвуча

доста по-младежки от тялото, от което излезе.

– Няма нищо – каза Лейн и се облегна на бара с надеждата Муфти да зърне отново гущера на ухото на Чака. – Как се казваш, старче?

– Не съм съвсем сигурен – отговори човекът. – Наричат ме Моряка от толкова време, че забравих какво беше истинското ми име. Но мисля, че имах друго име.

– А защо те наричат Моряка? – попита Лейн.

– На името на Древния Моряк.

– Не виждам каква е връзката – намръщи се Лейн.

– „Сред вода плуваме, жадни умираме“, изцитира старецът. – В моя случай това са планетите. Милиони светове, зелени светове, сини светове, червени светове, пустини, океани, джунгли и планини, толкова високи, че не можеш да видиш върховете им дори и в ясен ден. Виждал съм ги всичките, сам съм разработвал светове за колонистите. Но не мога да остана на нито един, не мога да се задържа на едно място повече от месец. Винаги си мисля, че има друг, още по-красив свят, обикалящ около съседната звезда и нещо ме кара да тръгна да го търся. Планети навсякъде, милиарди светове очакващи някого... и нито един от тях не е за мен. И ето ме тук, прекалено стар, измъчен и болен, за да се върна към някоя от райските градини, от които сам избягах.

– Моряка е онзи, който откри преди време Северна Точка – обясни Чака и наля на стареца втора чаша.

– Точно така – потвърди Моряка. – Преди седемдесет и две години. Е, трябва да призная, че не беше един от големите ми удари. Наименовах планетата. Наименовах и този град. Така и не разбрах колко точно име съм му дал, преди да се озова тук завинаги.

– Обзалагам се, че си видял много неща през живота си – вметна Лейн.

– Така е – съгласи се Моряка.

– Виждал ли си някога нещо да се изплъзва от черна дупка?

Моряка гневно изгледа Чака.

– Затова ли ме повика? Да се забавлявате с мен?

– Когато свършим да говорим, ние двамата с Никобар ще се позабавляваме с няколко от жените, които работят за мен тук – ухили се Чака. – А що се отнася до теб, старче, никой не иска да те унижава. Просто искаме да поговориш с нас.

– За черните дупки – уточни Лейн.

Моряка ги изгледа дълго с тежък поглед. После сви рамене, поднесе чашата си да му долеят и започна да говори:

– Това се случи преди трийсет и седем години. Тогава работех за правителството и картографирах обитаеми планети. Току-що бях излял от Нова Кения, която се бе оказала не чак толкова обитаема. Не че вината за това беше моя – какво, по дяволите, може да знае един изследовател за вулкани и земетресения? Мисля, че в катаклизъма там загубиха половин милион жертви. Както и да е... търсеха се водни светове, Бог знае защо, така че се отправих към сектора на Теразейн, където знаех със сигурност, че условията позволяват образуването на множество светове с океани на тях. Там имаше маса звезди с класове от G-2 до G-8². Ходил ли си някога натам, Лейн?

– Не – отговори Лейн.

– Колко боклук има само там – въздъхна Моряка. – Облаци прах, които са толкова плътни, че направо скриват звездите с часове наред. Да те хване клаустрофобията. Боклук, който така и не е успял да се събере и образува звезда. По-голямата част нагорещен, но не всичкия. Както и да е, там за първи път зърнах Звездопрах.

– Звездопрах ли? – повтори Лейн.

– Звездопрах, Звездопрах! – отсече Моряка. – За какво друго, дявол да го вземе, искате да ви говоря? Проклетото, заченато в ада създание, което се носи из празното пространство, хранейки се с междузвезден прах. И го яде, както ти или аз бихме яли пържола.

– Как изглеждаше? – попита Лейн.

– Не съм сигурен – отговори старецът. – Непрекъснато го губех от поглед заради облаците прах. Но можех да го следя с уредите, така че започнах да го преследвам. Беше от чиста енергия и по-бърз от болшинството кораби.

– Имаше ли част от него, която се наблюдаваше в инфрачервения край на спектъра? – искаше да знае Лейн.

– Майната му, не знам – каза Моряка. – Но отвреме-навреме можех да го съзирам да проблясва някъде там, пред мен, така че не може цялото да е било в инфрачервената част на спектъра – той замълча и се загледа в празната си чаша, която Чака напълни за пореден път, а Лейн плесна на бара още няколко банкноти.

– Благодаря – каза старецът. – Странна твар е този Звездопрах. Но макар да беше голям, направо щеше да умре от страх.

– Е, това вече не ми се вярва, старче – възрази Чака.

– Може и така да е – съгласи се Моряка, – но си е съвсем вярно.

2. Слънцето е от спектрален клас dG2 – жълто джудже – Бел.пр.

– Откъде знаеш? – попита Лейн.

– Не съм сигурен. Интуиция, може би. Както и да е, опита се да избяга от мен, а аз, какъвто си бях тогава – млад, силен и достатъчно глупав, за да поискам да го разгледам отблизо – го последвах. Здравата се погонихме, това си спомням. Три, четири... пет парсека, а може да бяха и повече. И тогава се озовахме край дупката при Теразейн – най-голямата черна дупка, която някога съм виждал. Почти четиридесет километра в диаметър без нито пращинка край нея. И проклет да съм, ако Звездопрах не се насочи точно към нея!

– Чуваш ли, Никобар, казах ти, че историята е като твоята – обади се Чака.

– И ти ли се натъкна на него? – попита Моряка.

– Не знам – призна Лейн. – Вероятно не. Но продължавай с твоя разказ.

– Е, то не остана много – каза Моряка. – Приблжих се толкова близо, колкото ми стискаше и започнах да го следя по уредите. Проклетата твар се приближи максимално до дупката и в последния миг се плъзна встрани.

– Проследи ли го след това? – не спираше да задава въпроси Лейн.

– Опитах – призна Моряка. – Но беше толкова далече пред мен, че така беше невъзможно да го настигна.

– Виждал ли си го оттогава?

– Не съм съвсем сигурен... може би само още веднъж – каза старецът. – Беше в системата Канфор, но каквото и да бе онова нещо, което видях там, то се изпари от онзи район с такава скорост, че не мога да бъда сигурен. Но този Звездопрах е интересен звяр. Не мога да разбера какво диша, нито с каква цел съществува. Бих искал да разбера това. Решил си да го откриеш, нали, Лейн?

– В никакъв случай – отсече Лейн.

– Лошо – отбеляза Моряка. – Защото бих искал да дойда с теб.

– Мислех, че си много стар, за да летиш – отбеляза Чака.

– О, аз мисля, че ще умра по време на полета – каза Моряка. – Но винаги съм мечтал да свърша в космоса. Това изобщо не ме притеснява. Видял съм всичко каквото има да се види през един човешки живот, направил съм всичко, което някога съм искал да направя. Защо, по дяволите, ще държа да умра на легло в някой скапан хотел в Хелхайвън? Освен това, така и не успях да огледам добре Звездопрах. Как бих искал очите ми да се склопят завинаги докато го гледам, вместо да чакам да се катурна тук. И тялото ми да бъде изхвърлено в пространството и да се

пръсне на безброй парченца, които да влязат в милион орбити около милион звезди. Как не бих искал да бъда погребан на планета, Чака... дори това да е твоята планета.

– Бих желал да мога да ти помогна, старче – обади се Лейн, – но аз ловя животни, а не митове.

– Лошо, Лейн. защото бих могъл да ти кажа къде да го намериш.

– И как би могъл да направиш това, старче? – попита Чака със снизходителна усмивка на огромните си пълни устни.

– Както всяко друго създание, и това се храни – отвърна Моряка. – Ако ми кажеш къде си го видял, ще отбележим още къде го засякох аз, ще добавим и местата, където са го срещали онзи глупаци, които си мислят, че това е Хипнозвяра и тогава ще получим някаква представа за навигиците му за хранене.

– Ако той се храни с междузвезден прах – напомни Чака. – Защо не допуснеш, че когато си се натъкнал на него, той просто си е почивал?

– Не, в онова, което той казва, има някакъв смисъл – намеси се Лейн. – Всичко, което е достатъчно голямо, за да се появи на екрана на някое от онези правителствени корабчета отпреди трийсет-четиридесет години, трябва да е било наистина доста голямо и вероятно изразходва доста енергия, за да може да се изплъзне на звездолет. Мога да си представя, че то се храни през деветдесет процента от времето си, ако не и повече. Освен това, ако представлява енергийна форма на живот, то едва ли ще се спусне на някой планета, за да хапне нещо твърдо. Склонен съм да допусна, че е възможно то се храни с излъчването на звездите, но това донякъде би го приближило до канибалите. Не знам какво намира в един облак междузвезден прах, но засега съм склонен да приема, че живее за сметка на него.

– И какво става, когато прахът свърши? – попита Чака.

– Това никога няма да стане – заяви Моряка. – Бог се оказа скапан работник. Цялата Вселена е буквално задръстена от отпадъци от творенията му.

– Интересно животно – проточи Лейн.

– Защо тогава да не тръгнем след него? – настоя Моряка.

– Аз съм ловец – обясни Лейн. – Убивам животни за пари. Не ми плащат, не убивам. Никой не иска да ми плати, за да убия Звездопрах, Хипнозвяра или както и да го наричат.

– Защо говориш така? – намеси се Чака. – Та нали буквално не можеш да се отървеш от хора, които са готови да ти платят точно за това.

– Не разбираш ли, че не мога да им представя трупа – търпеливо

обясни Лейн. – Дори да знаех как да го убия, което изобщо не ми е известно, смятам, че останките му моментално ще се разсеят в пространството. Няма *corpus delicti*³, няма вознаграждение. Музеите не могат да излагат спомени.

– И все пак, не искаш ли да го разгледаш отблизо? – попита Моряка. – Бих дал живота си за да мога да го разгледам добре.

– Това е защото не ти е останало кой знае колко да дадеш, старче – засмя се Чака. – А, Никобар... той е от предпазливите. И би искал да живее поне до твоите години.

– Къде го видя? – попита Моряка.

– Край системата Пинайпс – отговори Лейн.

– Не знаех, че там има черна дупка – замислено каза старецът. После затвори очи и отпусна глава, потънал с мисли и пресмятания. – Може да е Звездопрах – каза той след малко. – Защо не?

– Наблизо няма облаци прах – вметна Лейн.

– Няма такива, каквито можеш да видиш ти – възрази Моряка. – Но може да е имало. А може тези създания да ядат и други неща. Но като нищо може да е същото. Знаеш ли, че за последен път Хипнозвяра е бил засичан в системата Алфард?

– Това не е много далече от Пинайпс – отбеляза Лейн, гледайки втрънено чашата си.

– На една крачка – съгласи се Моряка. – Започва ли да ти става интересно, Лейн?

– Ни най-малко. Там има толкова много звезди, а само едно такова същество.

– Ще го намерим – окуражи го Моряка.

– Дори няма да започнем да го търсим – възрази Лейн.

– Какво ти става, Лейн? – попита Моряка. – Насити се да убиваш, а? Хей, та ти си по-мъртъв от труповите, с които се прибиращ!

– За какво говориш, старче? – обади се Чака.

– Говоря за онзи, които предпочита да стреля по плаващи патици, вместо да излезе в неизвестното и да тръгне на лов за Звездопрах. Аз съм толкова стар, че не мога да стоя прав без усилие, но това е само външно. Вътре съм много по-млад от този касапин тук.

Чака притвори клепачи, наблюдавайки внимателно Лейн и с двете си очи – нормалното и уникалното – за да види каква ще бъде реакцията му. Но реакция нямаше. Лейн седеше и безстрастно гледаше Моряка.

3. състав (юр.,лат.) – Бел.пр.

– Погледни го – продължи презрително старецът. – Никакво чувство не може да размърда тялото му. Той вече не може дори да се вбеси. Не, Лейн, ти не си човекът, който ще тръгне по следите на Звездопрах. Всичко, което искаш е да съществуваш заради курвите на Чака, наркотиците и разреденото уиски.

– Аз не разреждам нищие уиски – възропта Чака с престорено възмущение. – Освен твоето, старче. Защото, ако ти го поднеса чисто, шокаът направо ще те убие. Макар че като си мисля, осъзнавам, че повечето неща, които предлагам, биха те довършили.

– Онова, което пласираш е за хора като Лейн – каза Моряка. – Такъв като мен никога не се нуждаел от подобни неща – нито като млад, нито сега. Аз съм виждал избухването на свръхнова. Кацал съм на светове, където преди мен не е стъпвал човешки крак. Спускам съм се с харпун в море от хлор и съм се изправял на върха на най-високата планина в Галактиката. Държал съм в ръка диамант с размера на фалшивото ти око и съм го хвърлял, защото джобовете ми са били пълни с още по-големи. Виждал съм създания, които прекарват целия си живот в преследване на залеза, обикаляйки своята планета. Натъквал съм се на твари, които миришат цветове и виждат звуци. Можеш ли да ми предложиш нещо равностойно на това, Чака? Нещо по-различно от пияна курва или някакъв наркотик, който ще ме запрати в сивокафявия свят на съновидения, които не са и наполовина толкова интересни, колкото най-тъпата планета, на която съм стъпвал? Не, златнозъби, продавай курвите си на такива като Лейн. Аз... аз предпочитам Звездопрах.

– И ти стоиш, и приемаш всичко това, Никобар? – удиви се Чака.

– Не – възрази Лейн и стана. – Готов съм да отида в стаята, която ще ми предложиш.

– Аха! – възкликна Чака и от усмивката чертите на лицето му станаха още по-гротескни. Той плесна с ръце и направи жест на пет от момичетата си, които незабавно излязоха през едва различимата врата в задната част на бара.

Моряка се отправи накуцвайки към своята маса с приведено тяло, изправена глава, немигащи очи и поглед, вперен право пред него.

– Моряко! – извика Лейн с висок, ясен глас.

Старецът се извърна към него.

– Знаеш ли къде се намира хангарът ми?

– Мога да го намеря.

– Ела там след два дни заедно с принадлежностите си.

– Значи тръгваш след него? – каза Моряка с глас, който леко

трепереше от обхваналата го възбуда.

– Не – поясни Лейн. – Но след като си решил да умреш в космоса, не виждам защо това да не стане на борда на „Смъртоносен“.

– Благодаря ти, Лейн.

– Няма за какво, Моряко – каза Лейн. После се обърна и последва Чака в съседната стая.

ГЛАВА 4

Лейн бе изненадан да установи, че присъствието на Моряка на борда не е бремене за него.

Старецът можеше да се оправя на борда на звездолет. Освен това притежаваше забележителен мозък, натъпкан до отказ с подробности за хиляди планети, по-голямата част от които Лейн можеше да използва при търсене на по-екзотичните форми на живот. Беше в състояние да одере трупа на убитото животно почти с ловкостта на кой да е от дабийците, а това означаваше, че Лейн бе в състояние да ограничи екипажа си само до двама – той и Моряка.

Дори Муфти, който по правило не бе в състояние да понася никого освен Лейн, започна да харесва Моряка. Всеки ден старецът прекарваше часове, разказвайки в патетичен стил спомени за славните си подвизи и приключения, и когато приключеше с дневната си доза приказки, Муфти обикновено спеше свит на пашкул в скута му, сладко мъркайки и позволявайки на Моряка да го почесва между онова, което при него минаваше за ключици.

Направиха две кратки ловни експедиции, всяка от по около три месеца. После Лейн прие поръчка за две дузини демонороги – огромни хищници с наистина феноменални рога – от Ансард IV, планета, отстояща на около половин парсек от системата Пинайпс.

– Е, сега вече може и да го видим – въздъхна Моряка, когато „Смъртоносен“ излети в посока на Ансард.

– Моряко – каза Лейн, – дори един търпелив човек като мен започва да се изморява, слушайки през ден за Звездопрах в продължение на шест месеца. Освен това, изтече повече от година откакто бях на Пинайпс... и ще ти призная, че все още не съм сигурен, че това, на което се натъкнах тогава там, не е било чужд кораб.

– Глупости – възрази Моряка. – И двамата знаем много добре какво си видял. Да не би да те е страх, че ако го признаеш на глас, ще трябва да излезеш на лов за него?

– Не – спокойно отговори Лейн. – Но Галактиката е голяма. Там, сред звездите, има страшно много неща. И вероятността ние двамата с теб да сме видели едно и също нещо, е доста малка.

– Ти не искаш да приемеш, че Бог би могъл да създаде две подобни същества, а, Лейн? И ти си видял Звездопрах, разбери това! Но не мога

да схвана защо ти е толкова неприятно да го признаеш пред себе си.

– Може би защото не искам да започна да се интересувам от него – замислено прошепна Лейн. – Просто не мога да си представя, че ще прекарам половин век в преследване на това проклето същество без да имам шанса да се добера на разстояние, от което да го заловя. Освен това, в подобно начинание няма пари.

– Е – намеси се старецът, – предполагам, че това е един от начините човек да се бори с съблазните. Мен ако питаш, бих дал всичко, за да го погледна в очите и да го накарам да сведе поглед.

– Не се опитвай да ме изкушиш да ти изпълня последното желание малко преждевременно – каза Лейн.

– Говориш дивотии, Лейн – усмихна се старецът. – Това че мога да те нервирам за Звездопрах е много по-добре отколкото да умираш от скука, пътувайки сам.

– Каши ми, Моряко, някой друг нарича ли го Звездопрах?

– Не знам – каза Моряка. – Вероятно не. Създанието е известно под много имена: Хипнозвяр, Звездопрах, Смъртоносец и още половин дузина. Имената са без значение. Нали знаеш за какво става дума. Аз също знам. Така че Звездопрах е не по-лошо име, с което да го наричаме, от останалите.

– А защо „Смъртоносец“? – поинтересува се Лейн. – Убил ли е някога някого?

– На мен поне не ми е известно – призна Моряка, – макар че доколкото схващам, потърпевшите едва ли биха имали възможността да се върнат и разкажат за това.

– Знаеш ли, първият ми кораб се казваше „Смъртоносец“.

– Че защо не? – сви рамене старецът. – Името на кораба е една възможност да обявиш за какъв се смяташ. Не бих очаквал Никобар Лейн да кръстосва из Галактиката в нещо, наречено „Миротворец“.

– Което, от своя страна, е било името на модел пистолети във времената, когато сме живеели само на Земята – напомни Лейн. – Нямаш представа колко човешки живота са били отнети с Миротвореца.

– Това е алогизъм – каза Моряка. – Никой не може да сътвори мир като убива другия. Разбира се, не е изключено по този начин войната да стане за известно време ненужна или непрактична, но за мен това не е същото като мира. Миротворец... ха! Имаш много недостатъци, Лейн, но си честно момче. Това не мога да то го отрека. „Смъртоносец“ е много подходящо име за твоя кораб.

– Страшно ти благодаря – каза сухо Лейн. – Но да се върнем на

имената. Защо са го нарекли Хипнозвяр? Като че ли това име съм чувал най-често.

– Да, наистина това име е общоприетото – съгласи се Моряка. – Кое то не означава задължително, че е най-доброто. Звучи добре, леко мистично. И все пак, в това създание няма нищо хипнотично, нищо свързано с човешките блянове, мечти или сънища. Името просто е глупаво.

– Както и да е, интересуваше ме, какво е станало повод да го нарекат така – настоя Лейн.

Старецът сви устни и издаде с тях неприличен звук.

– Тъпо име. Звездопрах, това е точното име.

– Както кажеш, Моряко – въздъхна Лейн. – Готов ли си за обяд?

– За закуска – коригира го старецът. – И не, не съм готов. Имам малко работа за свършване.

– Каква? – попита Лейн.

– Още не съм очертал районите, в които Звездопрах се храни – обясни Моряка. – А трябва да го направя, за да знаем къде да го търсим.

– Първо, разполагаш с два стандартни месеца преди да стигнем Ансард – уточни Лейн. – И второ, тръгнали сме на лов за демонороги, а не за Звездопрах.

– Но ако мога точно да ти посоча къде... – започна старецът.

– Не – твърдо отсече Лейн. – Сега идваш ли да се нахраним?

– По-късно – отговори Моряка, работейки с такава скорост на компютъра, поддържащ тримерния звезден атлас, че пръстите му просто не можеха да се проследят по клавишите, превключвателите и плъзгачите на потенциометрите. Лейн поклати глава и се отпрати към камбуза.

Когато се върна половин час по-късно, старецът беше въвел нова карта в компютъра, на екраните на който сега можеше да се види сектор широк към дванайсет парсека, обхващащ онзи район от Галактиката, в който влизаха Пинайпс, Теразейн, Канфор и може би дузина други звезди и светове край които Звездопрах е бил забелязван през последното столетие.

– Виждаш ли облака? – попита Моряка и щракна два ключа за да активира тримерно изображение на излъчващ слабо сияние облак междувъзвезден прах. – Започва на около парсек от Теразейн, обхваща целия район на Канфор и достига чак зад Пинайпс.

– Това е много грубо приближение на действителното състояние на нещата, Моряко – възрази Лейн след бегъл поглед към картата. – Дявол да го вземе, този облак изобщо не достига до Канфор. Погледни тук... макар да минава точно покрай Алфард, няма никакви сведения за

засичане на твоя Звездопрах в този район.

– А кой може да каже какви точно са навигите му, Лейн? – контрира Моряка. – Единственото, което със сигурност ми е известно е, че всички сигнали за срещи са максимум на парсек от облака и по правило много по-наблизо.

– Дори ако си прав – започна Лейн, – нещо, което съм склонен да допусна само заради този спор, става дума за един огромен облак. Не биха стигнали и... десет живота, за да се кръстоса макар и една трета от него. Не забравяй, че когато летим със субсветлинни скорости, уредите ни са почти толкова безполезни, колкото са нашите очи. Не е възможно да го претърсиш старателно, дори ако разполагаше с капитан, който е склонен да ти го позволи.

– Това, което говориш изобщо не е необходимо – прекъсна го Моряка. – Гледайки от мястото, където се намираш, придвижването на това същество винаги е било отбясно наляво. От друга страна, Пинайпс не е много далече от края на облака, така че изглежда логично да предположим, че то се намира някъде между Пинайпс и...

– Какво те кара да мислиш, че не се е върнало обратно? – попита Лейн, усещайки, че противно на желанието му започва да се заинтересова. – Това същество се навърта тук вече от много време, може би дори по-дълго, отколкото съществува човешката цивилизация. На мен ми се струва, че за толкова време то е добило доста добра представа за очертаанията на неговото пасбище. Защо, в такъв случай, ще обикаля по границите му?

– Не, не – поклати глава старецът. – Той е подвластен на навигите си, Лейн. И понеже няма естествени врагове, може да прави каквото му се прииска. Не разбираш ли, че всичко във Вселената е елемент от някаква система, която става възможна само защото хаосът има възможност да действа в такива необятни мащаби? Така че той ще се храни до края на облака, а после ще се върне.

– Ако съществува, и ако яде междузвезден прах – отбеляза Лейн.

– О, той съществува, със същата сигурност, с която знаем, че Сатаната седи на трона си в ада – зави Моряка.

– Чуй ме сега, Моряко – предупреди го Лейн. – Предстои ни да останем затворени един до друг в продължение на петдесет до шейсет дни. Ще очаквам да проявиш малко разнообразие в избора на теми за разговор и имай предвид, че ако не ми угодиш на този каприз, двамата с теб отиваме в камерата за хипносън.

– Ще ти предложи една сделка, Лейн – каза Моряка след кратко

мълчание.

– Каква?

– Колко време смяташ да прекараш в лов на демонороги?

– Пет седмици, може би шест – отговори Лейн.

– Ако ти покажа как да свършиш работата за по-малко от седмица, ще прекараме ли следващите пет седмици, търсейки Звездопрах?

– Ще ти призная, че никога не съм виждал демонорог – отговори Лейн, – но ако вярвам на данните в компютъра на кораба, ще ми трябва поне месец, докато само попадна на следите им. Защото те обитават най-гъстата част на тропическите гори. Освен това, ще трябва да излизаме за тях на лов индивидуално, защото те умират много бавно, а аз не искам да имам на главата си пет-шест смъртно ранени виещи демонороги едновременно.

– Ти не ми отговори – уточни Моряка. – Сключваме ли сделка?

– Това, което предлагаш, просто не може да стане.

– Е, тогава ти не можеш да загубиш, нали? – отбеляза старецът с онзи самодоволна усмивка, който накара Лейн да поиска да префасонира лицето му.

– Не знам дали ме разбра, Моряко, но според компютъра...

– Лейн, кой, по дяволите, мислиш, че е картографира тази проклетата планета? – попита Моряка. – Та нали всичко, което компютърът ти знае, е въведено от моите доклади.

– Значи знаеш нещо, което не е било включено в докладите ти? – заключи Лейн.

– Разбира се, че знам – въздъхна Моряка. – Докладите ми бяха предназначени за миньори и колонисти, а не за ловци.

– Прав ли съм да приема, че няма да ми кажеш онова, което знаеш, ако не се съглася на условията ти?

– Абсолютно си прав, Лейн.

Лейн отпусна глава и се замисли за една дълга минута.

– Добре, стари мръсничко – каза той накрая, – ще сключим тази сделка. Казвай сега как смяташ да убиеш демонорогите.

– Ще видиш – успокои го Моряка ухилен. – А междувременно, предлагам ти да започнеш да мислиш как ще убиеш Звездопрах. Ще обсъдим темата, след като закуся.

Той стана и накуцвайки се отправи на свой ред към камбуза, тананикайки си стара песничка за плешива зеленокожа мома на име Бийла, която имала по три неща от онези, които мъжете считат за съществени.

ГЛАВА 5

Ансард IV беше гореща планета, гореща и влажна. Почти три-четвърти от повърхността ѝ бе покрита от синьозелен пресноводен океан. Останалата част – един голям и три огромни островни континенти – се състоеше от гъсти джунгли, две внушаващи респект планински вериги и една пустиня. Островните континенти бяха осяени с многобройни вътрешни езера и покрити с необятни тропически гори. Клоните на дърветата често напълно скриваха слънчевата светлина, но понякога дъждът успяваше да намери път там, където лъчите на слънцето се отказваха. Нямаше миг през който някъде над тези гори да не валеше, а количеството валежи бе такова, че почвата представляваше един вечен слой от кал.

Никой досега не се бе потрудил да класифицира изобилието от насекоми на Ансард IV, но Лейн подозираше, че бъдещият учен, което би се заел с тази задача, едва ли щеше да свърши преди да опише два милиона вида. Въздухът не беше така наситен с кислород, както бе на повечето други светове с подобни джунгли, които бе посещавал, но все пак позволяваше да се ходи без маска с приемането на по едно хапче депресант на всеки три часа. Беше кацнал със „Смъртоносен“ на един пясъчен плаж на брега на океана, следвайки инструкциите на Моряка. После взе проби от атмосферата, водата, някои прости представители на флората и фауната (т.е. трева и насекоми) и разопакова екипировката, от която щеше да има нужда тук. Положи Муфти в камерата за хипносън и откри Моряка, който се разхождаше бос по пясъка край кораба, държейки бо-тушите си в ръка.

– Е? – каза Лейн.

– Какво „е“? – поинтересува се старецът.

– Ами, ако ще тръгваме оттук след седмица, за да търсим твоя Звездопрах, бих ти предложил да ми кажеш как ще открием и убием две дузини демонороги.

– Лесно – отговори Моряка. – Виждаш ли онзи стар вулкан? – и той посочи една планина на около осем километра от тях.

– Да.

– Те са там.

– По склоновете или вътре? – запита Лейн.

– Вътре. Вулканът не е изригвал в продължение на цели

геологически епохи. Дъното на кратера му е покрито с трева, там има порасла гора и достатъчно вода, така че никое същество дори не помисля да го напусне. Точно като кратера Нгоронгоро⁴ на Земята.

– Докато се спускахме, видяхме много кратери – каза Лейн. – Откъде си сигурен, че демонорогите обитават точно този?

– До този ще стигнем най-лесно – обясни Моряка. – затова се спрях на него. Всъщност, всички са повече или по-малко еднакви. Демонорогите ли... тук няма нищо, което е в състояние да ги застраши. Та практически са собственици на планетата. Обитават всяка гора, всяка джунгла и всеки кратер.

– Защо тогава не ми каза да се приземим в кратера? Този кораб е способен на доста неща. Щях да го направя без никакво затруднение.

– И щеше да изплашиш всяка жива твар вътре. Не, Лейн. Щом аз мога да извървя осем километра, ще можеш и ти.

– Надявам се, че нямаш нищо против да се спусна в кратера след като убием тези проклетни твари? – попита Лейн. – Или държиш да ги пренесем на ръце до тук?

– Не бях помислял за тази възможност – призна Моряка.

– Сигурно не си помислил и как да задържим насекомите далече от труповете, докато се върнем при кораба? – продължи Лейн. Видя че Моряка се обърка и се усмихна: – Не се безпокой, Моряко. Взел съм консервант, с който ще ги напръскаме. Консервантът се втвърдява и е достатъчно устойчив, така че нищо няма да може да проникне през него преди да сме се върнали с кораба. Представява разновидност на същия химикал, с който обработвам кожата и телата на животните преди да ги складирам в товарния отсек.

– А с какво планираш да ги убиеш? – попита Моряка.

– Със скрийчър.

– Става дума за доста големи животни – малко неуверено припомни Моряка.

– Знам – успокои го Лейн. – Но телата им са предназначени за музееите. Не мога да си позволя да повредя кожата им. Ще взема и молекулярния имплодер, просто за да избегна възможните неприятности. Но бих предпочел да не го използвам – след него остават доста размазани трупове.

– Е, ти си ловецът – примирено каза старецът, свивайки рамене.

– Да, такъв съм – съгласи се Лейн. – Във форма ли си да потеглим

4. резерват в Танзания – Бел.пр.

сега, или по-добре да го отложим за утре?

– Колкото по-рано тръгнем, толкова по-рано ще свършим работата – въздъхна Моряка.

Опаковаха храна и медикаменти, извадиха оръжията на Лейн, взеха консервант, компас, различни стимуланти и депресанти, репелент за насекоми, фенери, бидони с вода и се отправиха към първобитната гора.

Пътуваха бавно, затъвайки непрекъснато в калта, подбирайки път през откритите корени на дървета, които изглеждаха на по хиляди години. Често спираха да почиват, повече заради Моряка, но въпреки това напредваха със средна скорост от два километра в час.

Лейн беше изумен от разнообразието в размерите и външния вид на различните насекоми. Имаше един вид хвъркати, от които просто не можеше да откъсне очи: подобни на дракон създания, дълги минимум четиридесет сантиметра. По тях не се забелязваха нито очи, нито пипала, нито някакви други сетивни органи, но те сееха смърт, когато се насочеха към другите по-дребни насекоми. Не се виждаше да имат уста, а и начинът им на атака не даваше никаква допълнителна информация. Те пикираха отвисоко, сграбчваха безпомощната си жертва с могъщите си щипки и отлитаха неизвестно къде. Колкото и да се мъчеше, Лейн не можеше да схване как поглъщаха храната си.

Той попита Моряка, но старецът само поклати глава.

– Това или са мутанти или някаква местна разновидност – каза той. – Във всеки случай, когато кацнах за да картографирам планетата, не ги видях. Кой знае, може би устата им са в щипките.

– Ами! Това е толкова неефективно – възрази Лейн. – Единственото, което ми хрумва като обяснение е, че те смачкват телцата на по-малките насекоми върху коремите си и се хранят като всмукват хранителната маса чрез осмоза, но ми се струва, че по този начин не биха могли да преядат.

– Кой знае? – сви рамене старецът. – Защо не убиеш няколко на връщане и не им направиш дисекция? Винаги можеш да ги дадеш на Муфти след като разбереш каквото те интересува.

– Той яде само живи насекоми – каза Лейн. После се огледа. – Как само би си поживял тук!

– Да вървим към онзи кратер преди проклетите насекоми да са осъзнали, че ставаме за ядене и не си поживеят покрай нас – измърмори Моряка и ускори ход.

Следващите трийсет минути вървяха без да разговарят. Тогава чуха някакъв странен, кух, протяжен писък на северозапад, съпроводен от

пукането на клони.

– Демонорог? – попита Лейн и небрежния начин по който държеше ръката си на дръжката на имплодера беше сменен от съвсем професионален захват.

– Това нещо е твърде голямо и прекалено шумно, за да бъде нещо друго – отбеляза Моряка.

– Дръж се близо до мен, Моряко – нареди Лейн. – Не мога да си представя, че скоро ще излезем на някоя поляна, така че може да ни се наложи да тичаме слепешката по чисто практически съображения.

– Само не се безпокой за някаква изненадваща атака от засада – успокой го Моряка. – Нищо тук няма да опита да се промъкне до нас без да ни предупреди достатъчно отдалече. Тази гора е прекалено гъста за нещо друго.

– Вече бях предупреден – съгласи се Лейн. – Що се отнася до промъкването, не виждам как някой тук би могъл да има подобно намерение. Но ако след като си чул само два сухи клона да изпукват на двайсет метра от нас, можеш да ми кажеш откъде точно ще дойде атаката, ще ти бъде признателен, ако споделиш знанията си с мен. Освен това, ако питаш мен, аз не съм сигурен дали става дума само за един демонорог. Същност, на основание на цялата онази информация, която си изсипал в компютъра, бих приел, че срещата с единично бродещ демонорог тук е рядко събитие.

– Е, мога да те уверя, че няма да бъде единично бродещ, ако не спреш да говориш – язвително отбеляза Моряка.

– Тази твар ще знае, че сме тук независимо дали аз ти говоря или не – каза Лейн, оглеждайки храстите, които ги заобикаляха. – И без това ще вдигнем достатъчно шум, докато си пробиваме път през тази плетеница, а аз нямам никакво намерение да спирам за ношувка точно тук. Със или без демонороги около нас, смятам да ношуваме на ръба на кратера довечера. Този въздух се диша доста трудно и ще бъде безкрайно щастлив, ако не трябва да вадя буболечки от ботушите си пред две минути.

Продължиха да вървят макар и вече по-предпазливо и без никакви инциденти стигнаха до основата на кратера след три часа. Колкото повече се изкачваха, толкова повече изтъняваше джунглата и след още четири часа, точно когато слънцето се спускаше над хоризонта, се озоваха на върха. Хапнаха набързо, опряха гръб на гладките дънери на две дървета и заспаха с оръжие в ръка.

Лейн се събуди заедно с изгрева и първото нещо, което видя, бе

животно с огромни рога, което стоеше на трийсет метра от тях и с любопитство го оглеждаше. Беше червеникаво-кафяво на цвят, покрито с вълниста козина. Имаше четири крака, на размер беше колкото малък бизон и носеше чифт рога, които биха засенчили дори легендарно големите рога на дивеча из африканската савана на древната Земя. Стори му се доста безобидно – поредното тревопасно – докато не видя краката му. Бяха някак сплескани и оставяха впечатлението, че имат нокти, които могат да се отпускат и прибират. Това вече беше характерно за хищник.

Бързо, но професионално той огледа главата му. Очите не бяха разположени широко, което означаваше, че периферното зрение на животното не би могло да бъде особено добро. Това също говореше за хищник. Но все пак, едрото тяло бе прекалено голямо за чист хищник на тази планета – просто не можеше да има достатъчно дивеч, за да бъде непрекъснато сито. Този неопределеност се потвърждаваше и от формата на челюстите: те бяха напълно неспециализирани и нито бяха достатъчно издължени, за да предоставят място за плоските зъби на чистото тревопасно, нито бяха окачени достатъчно свободно за чист хищник. Ушите бяха големи, което намираше обяснение със света-джунгла, където видимостта никога не бе достатъчна. Точно в този момент ушите бяха наострени напред в посока към Лейн.

Демонорогът го разглеждаше без ярост или страх, както можеше да се очаква от същество, което нито имаше естествен враг, нито бе виждало човек преди. Лейн постави имплодера в скута си и бавно вдигна скрийчъра. Внимателно, спокойно и старайки се да не прави резки движения, той насочи скрийчъра към демонорога и натисна спусъка.

Резултатите бяха изумителни. Демонорогът се превъртя назад във въздуха, падна на земята оглушително, разтърси глава енергично, поне-чи да се изправи и изведнъж от него се изтръгна същият кук, протяжен писък, който Лейн бе чул вчерашния ден. В следващия миг погледът му отново попадна върху Лейн, с мъка се изправи на крака и се хвърли през разделящото ги пространство със скорост, каквато Лейн не бе очаквал от същество с неговите размери. Той пусна скрийчъра на земята, вдигна имплодера и почти без да се прицелва стреля. Демонорогът изненадано изгрухтя и се превърна на желе посред атаката си.

– Не се шегувах като ти казвах, че трудно се убиват – разнесе се гласът на Моряка, който невъзмутимо бе наблюдавал все така облегнат на съседното дърво.

– Буден ли беше? – попита Лейн, който се сепна изненадано.

– Да. Искаше ми се да видя с какъв ловец ме е събрала съдбата,

затова мълчах и наблюдавах.

– Че ти вече взе участие в две ловни експедиции с мен – каза Лейн. – Какво смяташе да направиш, ако проклетото животно ни бе нападнало докато спях.

– Щях да го застрелям с моя скрийчър – обясни спокойно Моряка. – А и ти щеше да се събудиш преди нещата да загрубеят. Между другото, защо го уби с имплодера? Можеше да скочиш зад дървото и да оставиш скрийчъра включен.

– Този не бихме могли да го натоварим на кораба – обясни Лейн. – Дори да бях успял да го убия със скрийчъра, пак щях да обработя трупа му с имплодера.

– Корави мръсници, какво ще кажеш? – попита Моряка, гледайки останките на демонорога.

– Да, вярно е – съгласи се Лейн. – И друг път ми се е случвало животно да останат живи след изстрел със скрийчър, но обикновено се опитват да избягат. За първи път виждам живо същество, което се хвърля срещу звуковите вълни, които объркват сигналите в мозъка му. Не мисля, че макар и за миг се обърка, не, направо се хвърли срещу мен. Не мога да си представя, че ще бъде възможно да убия някое от тези животни със скрийчър за по-малко от минута, а по-вероятно дори деветдесет секунди. Това значи, че ще трябва да бъде на около седемдесет и пет метра. По-близо би означавало да използвам имплодера по време на атаката му; по-далече и ще бъде извън ефективния обхват на действие на скрийчъра.

– Хубави неща са тези скрийчъри – изкоментира старецът. – В състояние е да изгори половината от веригите в мозъка на стоящия пред него, а този, който го държи не чува дори слабо бръмчене.

– Аз не мисля, че и демонорогът е чул нещо. По-скоро е усетил – Лейн стана, събра екипировката си, хвърли за последен път поглед на останките на демонорога и се обърна към Моряка: – Трябва да тръгваме. Искам да взема със себе си следващият демонорог, който убия.

Пет часа по-късно се намираха на дъното на кратера. Едва тогава, разполагайки с осем-девет часа слънчева светлина, започна сериозният лов.

Лейн намери първото стадо демонороги след горичка плодови дръвчета на около четиристотин метра от стената на кратера. Необходимо му беше близо час за да изолира единия от четирите му спътници, но накрая успя и стреля от скрийчъра от разстояние към осемдесет метра. Този демонорог реагира дори още по-енергично от първия. Накрая

вия Лейн и се втурна към него, рухвайки на една дължина разстояние от краката му.

Лейн незабавно се върна при останалите четири. Два бяха избягали в гъсталака, третият го гледаше, а четвъртият бавно се приближаваше. Той помисли дали да не ликвидира близкия с имплодера и да опита шанса си със скрийчъра срещу другия, но реши да се опита да запази телата и на двата. Без особени проблеми се справи с този, който се приближаваше към него. Другият, неясно защо, продължаваше да стои неподвижен.

– Някак ми е неловко – обърна се Лейн към наблюдаващия отблизо старец. – Никой никога преди не ги е убивал и те даже не познават чувството на страх.

Той се отправи към останалия демонорог. Канеше се да вдигне скрийчъра, когато без да издаде никакъв звук, животното се хвърли към него. Лейн се изненада, но не се развълнува. Внимателно се прицели и стреля със скрийчъра от около трийсет метра. Демонорогът падна за миг на колене, но незабавно се изправи отново на крака. Лейн държеше скрийчъра насочен право към него. Демонорогът приближаваше, но краката му вече се преплитаха и Лейн ловко отскочи в последния момент. Тогава погледът на звяра попадна върху Моряка и той продължи атаката си в посока към стареца.

Лейн хвърли скрийчъра и вдигна имплодера. Животното се бе озовало толкова близко до Моряка, че когато умря Лейн трябваше да му помогне да се измъкне изпод останките.

– Благодаря, Лейн – каза задъхано Моряка.

– Върви по дяволите, старче! – срязва го Лейн. – Отсега нататък ти ще носиш имплодера и ще стоиш поне на сто метра зад мен. И Бог да ти е на помощ, ако станеш причина да превърна още един от тях в пача.

Той се върна при двата запазени трупа и ги напръска с консервант. Свършил с тази работа, отиде при останките на третия и накара Моряка да използва отново имплодера, докато от плътта на животното не остана нищо друго освен течност. Лейн не се отдели от мястото, докато и последните капки на влагата не се просмукаха в меката почва.

– За какво беше това? – попита недоумявайки Моряка.

– Демонорогите още не знаят, че сред тях се движи нов хищник. Защо да ги предупреждаваме ненужно?

– Ами другите две тела?

– Консервантът ще скрие всяка миризма, а по начина по който са устроени тези същества, аз мисля, че те ще повярват първо на носовете

си и едва след това на очите си.

Късно следобед Лейн уби още три демонороги, после вдигна бивак до стената на кратера, заобикаляйки района с най-разнообразни алармени системи. Нито една от тях не се задейства през нощта, а на другия ден убиха още седем от животните.

На третия ден обаче те станаха по-предпазливи, така че се наложи да преместят бивака си към срещуположната страна на катера, отстояща на около девет километра. През следващите два дни той уби тук още осем демонороги, преди да стане необходимо отново да се преместят.

Когато настъпи утринта на шестия ден, поръчката беше изпълнена и без да се чувства герой, той се върна на „Смъртоносен“, събуди Муфти, натовари телата на демонорогите и се приготви за шест скучни седмици в космоса, докато Моряка преследваше неуловимата си мечта.

ГЛАВА 6

Измина седмица. После друга, след това трета.

„Смъртоносен“ мина покрай Пинайпс, стигна до края на облака и пое обратен курс. От Звездопрах нямаше и следа.

Корабът мина покрай половин дузина звезди, след това край още двацет. Той се стрелкаше навън-навътре из облака, намери няколкото регистрирани черни дупки, запалваше отвреме-навреме по един космически фар. Без ответна реакция.

– Търсенето на игла в купа сено е нищо в сравнение с това – изкомментира развоя на нещата Лейн един ден докато се хранеха. – Нашата Галактика е дяволски голяма, Моряко, а това създание е много малко за нея.

– Тук е някъде – убедено заяви Моряка. – Аз съм един стар недъгав човек, Лейн, и изкачването на онази планина на Ансард IV не ми беше особено от полза. Но ако някъде из космоса се крие Бог, той няма да ми позволи да умра без да съм видял отблизо Звездопрах. Бил съм на твърде много места и съм видял твърде много странни неща, за да ми бъде отказан един последен поглед върху най-странното от всички.

– Първо трябва да го намерим – каза Лейн. – А после можеш да го гледаш до насита.

– Ще го намерим, няма проблем.

– Разполагаш с още три седмици – напомни Лейн, стана от масата и отиде да си легне в хамака.

Но не бяха нужни три седмици, нито дори две. Трябваша им само единайсет дни, два часа и трийсет и пет минути.

– Дяволите да ме вземат – обади се Лейн докато оглеждаше пулта за наблюдение. – Или там някъде има кораб, който пътува без определена цел, или най-сетне се натъкнахме на твоя Звездопрах.

Той отстъпи встрани и даде възможност на стареца да погледне сам. Моряка безуспешно опита да направи спектроскопичен анализ.

– Той е, наистина е той – потвърди Моряка. – Чиста енергия и с голямата на неутронна звезда.

– Е, това едва ли си го разбрал от експеримента преди малко – усъмни се Лейн.

– Той е гигант – настоя Моряка. – Приблужи се още малко и ще видиш как скрива звездите.

– Аз бих предложил по-малко слаба поезия и повече навигация – и Лейн подаде на компютъра задание да изчисли два курса, които биха позволили на „Смъртоносен“ да пресече курса на създаването и да избере по-заобиколния от двата.

Лейн не изпускате образа върху екрана, а „Смъртоносен“ започна да скъсява дистанцията между тях. Движеше се без да създава впечатление, че бърза за някъде и това му напомни за първата им среща. Бяха на около два часа от точката, в която курсовете максимално се доближаваха, когато създаването смени курса си.

– Мислиш ли, че се опитва да ни се изплъзне, Лейн? – попита обезпокоено Моряка.

– Съмнявам се – отговори Лейн. – Вероятно дори не предполага, че сме наблизко. И освен това, защо ще иска да ни се изплъзва?

– Може би защото знае, че на борда има убиец – предположи Моряка.

– Нека не му приписваме прекалено много паранормални способности засега – предложи Лейн. – Освен това, нали само искаме да го разгледаме, а не да го убием.

– За него тази разлика може да не съществува – възрази Моряка. – А когато се приближим достатъчно, тя може да престане да съществува и за теб.

– Виж какво, нямам нищо против, че прякорът ти идва от древността – каза Лейн, – но съм сигурен, че би ми се искало да не звучиш така архаично – той се обърна към компютъра, въведе новите координати на съществото и промени курса в съответствие с указанията.

Следващите деветдесет минути изминаха без никакви събития и тогава Лейн активира наблюдателните екрани на кораба.

– Ако макар и за минута напусне облака, трябва да можем да го видим – обясни той. – От това разстояние сигурно ще изглежда като много ярка звезда, но трябва да пулсира и при всички положения да се движи много енергично.

Те зачакаха. Погледите им скачаха от екрана на уредите и обратно, но създаването не показваше намерение да напуска облака.

– Вече се сближаваме – напомни Лейн на Моряка. – Може би ще го изплашим да излезе на открито.

Той превключи „Смъртоносен“ на ръчно управление и се приближи на около осем хиляди километра. Създаването оставеше в облака и тогава той изстреля едно от лазерните си оръдия.

– Не го убивай преди да съм го видял! – изкрещя Моряка.

– Мисля, че ще ни трябва нещо доста по-мощно от лазер за да уби-ем това нещо – успокои го Лейн. – Опитвам само да го сръчкам да ни се покаже на открито.

Съществото замря неподвижно и Лейн се озова на хиляда километра преди да съумее да спре „Смъртоносен“. Сега очите му долавяха някакъв намек за Звездопрах, защото част от облака бе започнала леко да просветлява в някакво сияние.

– Това не ми харесва – каза Лейн. – Проклетото животно би трябвало да се опита да направи нещо!

Той отново започна да се приближава, спирайки на всеки петстотин метра. Дланите му бяха потни и левият му клепач започна да играе. Безкрайно предпазливо той приближаваше кораба все повече и повече.

– Дявол да го вземе! – прошепна той. – Защо не помръдва?

– Тресеш се като лист, Лейн – каза му Моряка и истерично се изкиска.

– Ти сам не изглеждаш безкрайно спокоен – върна му го Лейн, поглеждайки плувналия в пот старец.

В един момент кораб и същество останаха неподвижни в космоса. Лейн изведнъж сам осъзна, че се тресе, точно както Моряка му беше казал. За четвърт век лов и убийства, той беше попадал в не малко опасни ситуации и бе развил навика да става все по-хладнокръвен с увеличаване на опасността. Изненадващо за себе си той установи, че се бори с пристъп на сляпа паника, с неудържимото желание да обърне кораба и да се измете оттук колкото може по-бързо.

С огромно усилие на волята той отдръпна ръката си от пулта за управление и отново започна да приближава към съществото. Моряка седна в едно от креслата и със сила се облегна назад. Лицето му беше пепелосиво, а ръцете му стискаха облегалките на креслото с всичка сила.

Съществото започна да отстъпва и в един миг се изтръгна от облака в открития космос. „Смъртоносен“ го последва след няколко секунди и тогава двамата мъже да първи път успяха да го огледат добре. Имаше неправилно сферична форма, излъчваше тъмночервено сияние и непрестанно променяше интензивността на излъчването. Не се забелязваха никакви сетивни органи, нито органи на движението, макар да бе напълно очевидно, че създанието великолепно осъзнава къде се намира и че е напълно в състояние да ги напусне когато пожелае. Беше голямо, може би към седем километра в диаметър, но размерите му се меняха непрестанно и синхронно с пулсациите в яркостта и цвета му. Лейн нямаше никаква представа как това същество би могло да се храни, как се

репродуцира и дали изобщо можеше да се репродуцира. Подозираше, че не може. Би могло да бъде на една година, на един век или на възрастта на Галактиката – излъчваше някакво чувство за извънвремие, което правеше всички предположения за възрастта му безсмислени и ненужни. Висеше в пространството, огромно, пулсиращо, живо същество от чиста енергия, впечатляващо с размерите си и с потенциала на своята мощ.

– Е – изграчи Лейн, – какво чака?

– Великолепно е! – задъхано прошепна Моряка. – То е всичко, което съм си представял, че ще бъде.

– Я да видим сега ще можем ли да го накараме малко да подскочи и да разберем как се движи – предложи Лейн.

Той насочи корабния молекулярен имплодер към съществото без видим ефект.

– Хм, а как иначе – промърмори Лейн. – Проклетата твар няма никакви молекули.

Все още се бореше с епизодичните импулси да избяга оттук, но установи, че вече му е по-лесно да се контролира, може би защото съществото се бе изтеглило малко по-далече.

– Какво ли прави там, Лейн? – попита Моряка.

– Проклет да съм, ако имам някаква представа – отговори Лейн. – Преценява ни вероятно, опитва се да разбере какво сме намислили. Но е красиво, нали?

Двамата гледаха съществото на екрана. Точно в този момент то спря да се отдалечава и вместо това започна да се приближава към тях.

– Имаме два избора – каза Лейн с хладнокръвие, каквото не чувстваше. – Можем да опитаме да избягаме, но можем и да видим дали вибраторът ще го задържи поне на една ръка разстояние.

– Да бягаме – предложи Моряка.

Лейн също искаше да избяга, толкова силно искаше да се махне оттук, че си наложи да остане. Чувството на страх му беше непознато и той бе толкова обезпокоен от него, че реши да се пребори с него по единствения възможен начин – чрез насрещен курс за сблъскване. Дори не мислеше за съществото, което приближаваше към кораба им. Единствената му грижа бе да победи скрития демон, който изведнъж се бе изтъргнал на свобода в съзнанието му.

Лейн премести ръката си върху вибратора – стационарен вариант на скрийчър, работещ в обхвата на радиочестотите – и изстреля импулс към създаването.

И тогава настана ад.

Лейн и Моряка едновременно изкрещяха. Старецът рухна на пода, но Лейн съумя да запази равновесие макар и не разсъдъка си. Страхът и безпокойството, които бе изпитвал само допреди секунда изчезнаха и се смениха с нещо друго – нещо толкова странно и чуждо, толкова болезнено, че заплашваше да разкъса съзнанието му на парчета.

Напълно инстинктивно той задържа вибратора насочен към съществото и едновременно с това успя да вкара с маневра кораба обратно в облака. Остана така – неподвижен и немислещ – почти десет минути, преди да започна да се съвзема.

Провери екрана, но на него не се виждаше нищо друго освен прах. Пултът за дистанционно наблюдение първоначално не му предложи нищо, но след малко локализира обект, който се отдалечаваше с половината от скоростта на светлината.

– Събуди се, Моряко – каза Лейн, наведе се над стареца и го разтърси.

Никаква реакция.

Той опря ухо на гърдите му, опитвайки се да долови сърдечен пулс. Но нямаше нито пулс, нито признаци на дишане.

– Е, поне успя да го видиш преди да умреш – прошепна Лейн. Вдигна трупа на рамо, отиде до въздушния шлюз и го остави там. Миг по-късно тялото се понесе в пространството – деформираната фигура на нещо, което допреди малко е било човек.

Той поклати глава, все още замаян от силата на онова, което ги бе ударило. След това се върна на пулта, откри на него панически отдалечаващото се същество и изчисли два курса: един, след съществото, и друг – към Северна точка.

Остана да гледа данните за курсовете дълго. Накрая въведе курса към дома, макар че дълбоко в него един тъничък глас пищеше възмутено в агония.

ГЛАВА 7

– Невъзможно! – заяви Чака.

– Защо? – поиска да знае Лейн. – Само защото никога не си виждал такава?

– Не, защото никой никога преди не е виждал такава нещo! – каза Чака.

Седяха с чаши в ръцете в магазина за карти на Чака. Всички стени бяха покрити с карти на Северна Точка, на звездната система, в която се намираще Северна Точка, на Галактиката, на двайсетина рядко виждани светове, за някои от които все още се смяташе, че са игра на въображението на картографите. Една от работните маси беше покрита с няколко редици навити карти, а навсякъде из голямото помещение имаше лавици и специални държатели, задръстени с древни и на чак толкова стари карти. В центъра на стаята висеше огромен полилей със сложни филигранни представящи местоположението на Земята и други обитавани от човека места. Многобройни глобуси – някои твърди и метални, други блестящи като изкуственото око на Чака, а няколко изработени от непознат на Лейн материал – бяха разположени с артистична прецизност из стаята.

– Но ние знаем, че емпатите⁵ съществуват! – настоя Лейн.

– Никой досега не беше съобщавал за съществуването на излъчващ емпат – каза Чака. – Всяка раса на емпати, на която досега се бяхме натъквали, може само да приема.

– Добре тогава, може би не става дума за емпатия – примирително каза Лейн. – Но казвам ти, Чака, проклетото същество излъчва надалече емоционалните си импулси. Винаги когато се приближахме по-наблизо, аз така се изплашвах, че целият треперех.

– И аз щях да се изплаша – успокои го Чака. – Какво от това?

– Дявол да го вземе, ти не можеш да разбереш! – сопна се Лейн. – Никога преди не съм се чувствал така.

– Е, никога преди не си се срещал с Хипнозвяра – отбеляза не без логика Чака.

– Това е без значение. Не разбираш ли, че когато изляза на лов за гмурци, аз използвам себе си за примамка в океана, където видимостта е почти нулева. И това не ме плаши. Неведнъж съм бил разкъсан от

5. проникване в чувствата или душевното състояние на човек (псих.) – Бел.пр.

животни на необитаеми светове, където нямаше никой, който да ми помогне и това също не ме е плашило. А ето че изведнъж се оказвам вържен до зъби в „Смъртоносен“ и започвам да треперя като лист.

– Различните хора се плашат от различни неща – мъдро изрече Чака.

– Мен не ме плаши нищо – заяви Лейн. – Но аз го изплаших, разбих ли, изплаших него и то излъчи обратно ужаса си върху мен. И всеки път, когато се отдалечеше така че част от напрежението му се разсейваше, на мен също ми олекваше.

– Струва ми се, Никобар – замислено изрече Чака, почесвайки изкуственото си око с онова, с което си бе разбърквал коктейла, – че това е най-сложното обяснение на собствения страх, което някога съм чувал през живота си – най-сложното, най-дългото и най-запълненото с наистина безкрайно интересни умозаклучения за това как биха могли да бъдат нещата.

– Благодаря ти за доверието – сухо изрече Лейн.

– Готов съм на всичко за платежоспособен клиент – поусмихна се Чака. – Между другото, ти почувства ли болка, когато простреля съществото, Никобар? Приемам, че наистина си го прострелял.

– Използвах вибратора срещу него.

– Тогава какво правиш тук? – възкликна Чака триумфално. – Ако теорията ти е вярна, ти би трябвало да умреш в мига, когато лъчът е улучил съществото.

– Не, това изобщо не може да промени теорията ми – каза Лейн. – Не мисля, че Звездопрах или Смъртоносец, или както и да решим да го наричаме, чувства болка. Най-малкото не по начина, по който я чувстваме двамата с теб. Предполагам, че това не трябва да бъде изненада. Защо му е на някого, съставен от чиста енергия, усещането за болка?

– Значи, не може да бъде убито?

– Не съм казал това? – възрази Лейн. – Може да се убие, разбира се... при това с вибратор.

– Но, ти, струва ми се, каза, че...

– Че то не чувства болка – повтори Лейн. – Но това е съвсем различно от това да каже, че не може да бъде убито.

– За мен не е чак толкова различно – измърмори Чака.

– Опитах да поразя това същество с лазерното оръдие, както и молекулярния имплодер – обясни Лейн. – Без никакъв ефект. Но когато използвах вибратора, реакция имаше.

– Но не и реакция, причинена от болка – вметна Чака.

– Не.

– Каква тогава беше реакцията?

– Много неща едновременно, някои от които прекалено странни, за да бъдат разбрани, други – твърде смътни, за да се дефинират ясно. Но преобладаващата емоция, която успях да реконструирам, бе чувство на дълбоко съжаление, примесено с не малка доза страх от неизвестното.

– Е, това би могло да бъде всичко – въздъхна Чака.

– Не – възрази Лейн, – беше съвсем конкретно. Ставаше дума за смъртта.

– Но ти не си го убил.

– Може да съм успял да разруша нищожна част от него. Но достатъчно голяма, за да ме накара да почувствам дъха на смъртта.

– Щом така казвам, Никобар – каза Чака. – Но защо, все пак, то уби Моряка, а теб пожали?

– Отговорът е съвсем прост – обясни Лейн. – Моряка беше стар човек, беше готов за смъртта, може би дори искаше да умре, след като накрая успя да види своя Звездопрах. Аз съм млад и по-силен. Не исках все още да умирам. Кой знае, може би за такъв като мен е необходимо малко повече от вкуса на смъртта, за да бъде убит.

– Обърни на алкохола тук малко по-голямо внимание – каза Чака, стана и се отправи към барчето, скрито зад раклата с карти. – Той ще те довърши преди отново да си видял Хипнозвяра. Освен това, аз продължавам да твърдя, че не съществува такова нещо като машина за излъчване на емоции.

– Може и така да е – съгласи се Лейн. – Може би то също приема моите емоции. Как да разбере дали е така? Но аз знам какво почувствах, знам също какво стана причина за смъртта на стареца. Никога преди не съм сънувал кошмари, но откакто се натъкнах на това създание, имам всеки път, когато заспя.

– Страшен е звярът, който може да накара великия Никобар Лейн да сънува кошмари – отбеляза Чака и си наля следващо питие.

– Така е. Защитната му система е страхотна. Колкото по-сериозна е заплахата, толкова по-голям ужас изпитва нападателят.

– Ако изключим теб, Никобар, кой или какво в тази вселена би се решило да го атакува?

– Сигурно има какво – сви рамене Лейн, – защото в противен случай то не би развило подобен защитен механизъм изобщо.

– Ето, това ти е проблемът, Никобар – обясни Чака и златните му зъби проблеснаха под светлината на свещите от полилея: – Ти гледаш

на всичко с очите на ловец. Не допускаш ли, че в тази вселена може да има нещо повече от месо и консуматори на дивеч?

– Като какво например?

– Може Бог да не е ловец, Никобар. Не допускаш ли, че той е състрадателен?

– Нямам и най-малка представа за какво ми говориш.

– Този механизъм, за който спомена, ако съществува, е нещо много интересно и си струва да го притежаваш. И се питам: Какво би направил Чака с него? И понеже Чака е мил, загрижен, щедър до безобразие и страхотен жребец, аз мисля, че бих дал възможност на жените да усетят какво чувствам като ги гледам, когато ги докосвам или милвам, когато изхвърлям семето си в тях. Ето, за това бих го използвал, Никобар, и кой би могъл да отсъди дали аз съм по-близо до божията идея за Хипнозвяра или си ти? Не ти ли хрумва, че това може да е механизъм за съвокупление, Никобар? Може би той излъчва страст и желание, с които привлича другите от неговия вид.

– Ти изхождаш от предположението, че има други – намеси се Лейн. – А аз не съм толкова сигурен в това.

– Може и да няма – каза Чака. – Но не съществуват и естествени врагове. Защо тогава ти приемаш, че този механизъм е създаден за едното, а не за другото?

– Щом е механизъм за сношаване, защо му е способността да излъчва и ужас? – попита Лейн.

– А ти не би ли искал една жена да може да ти каже, че направо я убиваш с удоволствието, което ѝ доставяш? – усмихна се Чака. – Но може и да бъркам. Може би само Чака е в състояние да ги издигне на това ниво на екстаза.

– Аз пък си мислех, че прашаш жените си в ада – убодe го Лейн.

– Е, те там се обучават, Никобар – обясни Чака. – И след като научат занаята, идват да работят за мен.

– Нямам емпирични доказателства в полза на противното – усмихна се лукаво Лейн.

– Защо не потърсим още доказателства? – предложи Чака и понечи да стане.

– Чака – спря го Лейн, – бил съм веднъж на Земята, а освен това съм посетил доста светове, но ти си единственото живо същество, на което съм се натъквал, изградено само от апетит.

– Това е моят защитен механизъм срещу изкушението да опитам вкуса на смъртта – изсмя се Чака. – Ако поставиш дилемата пред мен, аз

всеки път безпогрешно ще избирам живота.

– Но някои хора могат да изразят несъгласие с твоята дефиниция на живота.

– Какво знаят другите? – презрително изсумтя Чака. – Хората, които знаят как да живеят, го правят, Никобар. А хората, които не знаят, измислят дефиниции.

– Замислял ли се някога да публикуваш книга с всичките ти малки удобни сентенцийки? – попита Лейн усмихнато.

– Често – призна Чака. – Но не изпитвам никакво уважение към онези, които биха намерили времето да я прочетат.

– Е, дано в това, което казваш, да има някакъв смисъл – примирително каза Лейн.

– Разбира се, че има. Аз говоря само разумни неща. И си мисля само за... нали знаеш какво? Да слезем долу, Никобар.

– Не, благодаря. Дойдох тук с определена цел.

– Искаш да кажеш цел, различна от тази да говориш с Чака? О, това дълбоко ме наранява.

– Е, малко опиум или една малка блондинка ще те излекуват преди да си осъзнал колко си наранен – успокои го Лейн. – Понякога, Чака, ми е трудно да гледам на теб със симпатия.

– Добре тогава, за какво си дошъл тук? – сви рамене Чака.

– Че защо би дошъл някой тук? За да хвърли едно око на картите.

– Но те са стари и неверни – предупреди го Чака. – И единствените хора, които ги купуват са колекционерите.

– Знам какво представляват тези карти.

– Защо тогава си готов да си губиш времето с тях? Защото, ако откриеш в някоя координатите на свят с вода, нищо чудно да се озovesш пред звезда-гигант.

– Не, не смятам да търся планети – каза Лейн, отпрати се към раклата и издърпа няколко карти без да избира.

– Тогава звезди? Може ли да се застреля някакъв дивеч на звезда?

– Ще ти призная, че не търся и звезди.

– Какво друго...? – и в следващия миг Чака оглушително се изсмя.

– Ти търсиш Хипнозвяра! Никобар, той сигурно ти е разбъркал мозъка. Няма да го намериш на никоя карта!

Лейн премери с поглед грамадния човек пред себе си.

– Някой, който не е разбрал на какво се е натъкнал, може да го е регистрирал като звезда. Не забравяй, че в началото хората не са разполагали със сегашната ни техника. Така че погледнат през илюминатора

или на екрана за визуален контрол и частично скрит от газов облак, той спокойно би могъл да бъде сбъркан с далечна звезда. Ако мога да открия няколко подобни грешки, ще бъда в състояние да очертая зоната, в която се храни още по-точно.

– И какъв е смисълът? – попита Чака. – Нали не смяташ да тръгнеш за него.

– Е, наречи го любопитство – и Лейн върна на мястото ѝ първата карта, която бе разглеждал до момента.

– Ще го нарека идиотизъм – каза Чака, докато Лейн разгръщаше втората карта. – Колкото по-силна болка му причиниш, толкова по-силна болка ще ти причини то.

– Не искам да го наранявам. Само искам да науча малко повече за него.

– Да, точно това ми казват всички, които влизат в пушалнята за опиум – натъртено предупреди Чака. – Това нещо е смъртно опасно, Никобар. Слез долу с мен и нека опитаме някои от по-простите наслаждения в живота.

– По-късно – отклони поканата Лейн, разглеждайки следващата карта.

– Хайде, Никобар. Ще бъде за моя сметка.

– Не сега.

– О, Боже! Защо ли се грижа? – извика Чака. – Никога не съм срещал човек, с когото да имам по-малко общо. Защо ще ми пука какво смяташ да правиш?

– Не би трябвало.

– И какво би направил, ако те хвана и занеса на ръце долу? – поинтересува се Чака.

– Сигурно ще се опитам да те убия.

– Не можеш да го направил, Никобар.

– Предполагам, че няма да мога. А ти ще рискуваш ли?

– Ако го направя, повече няма да сме приятели, нали?

– Не, едва ли бихме могли да бъдем.

– И защо ще му пука на Чака дали ти си негов приятел или не си?

– Противоположностите се привличат.

– Сигурно това обяснява защо толкова силно се интересуваш от Хипнозвяра – подметна Чака. – Едва ли може да има нещо по-противоположно на него от теб.

– Не долавяш разликата между обикновената заинтересованост и привличането – отвърна Лейн. – Теб те привличат твоите курви. Аз пък

се интересувам от това същество.

– Жалко – каза Чака. – Проклетата твар едва ли ще има някаква стойност след като разбереш от какво е направена.

– Е, изследването няма да е толкова разрушително. Ще ти дам пример: златната жила едва ли обеднява от това, че търсачът взема от нея проби по-често, отколкото неговите клиенти – и Лейн изтегли поредния свитък навити на руло карти. – И освен това, съществото, за което говорим, никога не е имало някаква стойност. Още едно сравнение: твоите момичета са имали някаква стойност, преди да си ги използвал.

– Обиждаш моите момичета? – намръщи се престорено Чака.

– Опазил ме Бог – успокои го Лейн. – Опитвам се да засегна твоята почтеност.

– В такъв случай, прощавам ти – изсмя се Чака. После отиде до вратата: – Ще ти изпратя момиче, което ще ти донесе нещо за пиене.

– Нека изчака – помоли Лейн, разстилайки една карта на големия килим. – И по-добре да бъде кафе.

– Ще плача за теб, Никобар.

– Ще плача за онази, с която си легнеш тази нощ – усмихна се Лейн.

– Искаш ли да ти я изпратя сияеща от щастие сутринта? – попита Чака, но Лейн, погълнат от стария звезден атлас, не му отговори.

ГЛАВА 8

Намираще се на три месеца път от Хелхейвн и товарният му отсек бе пълен до пръсване.

Ловът се бе оказал изключително успешен. Птици, бозайници, земноводни, амфибии, двуутробни, риби и дори две същества, които не можеше да класифицира – всички бяха паднали жертва на уменията и оръжията му.

Той седеше, най-сетне уморен от убиване, пред екрана на навигационния компютър, прекрасно разбирайки, че е покрил квотата си, изпълнил е поръчките си и трябва да се върне в базата. Но знаеше, че не може да го направи.

Беше въвел газово-прашния облак в компютъра, беше добавил и координатите на всички описани срещи с Хипнозвяра, на които се бе натъкнал в старите звездни карти от магазина на Чака. След това бе променил светимостта на малките светли точки, с които тези срещи бяха обозначени, избирайки по-голям интензитет за по-скорошните. Беше поискал от главния компютър на „Смъртоносен“ да изчисли приблизително скоростта на съществото и вероятния му курс и накрая бе въвел в навигационния компютър координатите на вероятното му местоположение в този момент. Сега летеше натам.

Глупаво, разбира се. Признаваше това пред себе си с онази брутална прямота, с която оценяваше собствените си постъпки. Горивото, с което разполагаше не беше кой знае колко, а и сигурно щеше да се наложи да кацне някъде, за да попълни запасите си от вода, ако не тръгнеше веднага за Северна Точка. Не прекосяването на междузвездното пространство бъркаше в портфейла му, а излитанията и кацанията. И все пак... беше само на една седмица път от мястото, където съществото можеше да се намира. Не можеше просто така да подмине подобна възможност.

Спа в камерата за хипносън шест дни, оставяйки Муфти да се грижи сам за себе си. Когато се събуди, направи някои малки корекции на курса, изяде огромно количество храна – хипносъният само забавяше метаболизма, без да го спира и затова винаги се събуждаше с усещането, че умира от глад – и започна да оглежда състоянието на кораба. На пулта за дистанционно наблюдение не се виждаше онова, което би му се искало.

Прекара следващите две седмици в този район, като влизаше и излизаше от облака, без дори да зърне макар и за миг съществото. Остана тук до последния възможен момент, след което се отправи към Белиал – малка планета, на която имаше две търговски поселища и нищо повече.

Когато пристигна там, остави „Смъртоносен“ в хангар на космодрума, постави Муфти в камерата за хипнозън и се отправи към Палата – мизерно подобие на империята на Чака. Поръча си нещо подобно на телешко за обяд, изконсумира го с помощта на две чаши бренди от Алфард, обмисли идеята да прекара час-два в публичния дом, но накрая се отказа и нае малка стая за през нощта.

Когато се събуди, плати сметката, попита на рецепцията дали на Белиал могат да се открият някакви антикварни магазини за книги или касети и си наложи да запази хладнокръвие, когато служителят едва не се сгъна на две от напушилия го смях. После се върна в хангара.

– Казахте, че сте почти готови? – попита той шефа на сервизния отдел.

– Да – отговори му мъжът. – Не ни казахте колко гориво ще искате. Тук неотдавна имаше стачка и цените са малко понадуту, така че ви заредихме с колкото да се приберете у дома без проблеми. Приехме на базата на регистрацията ви, че сте от Северна Точка.

Лейн кимна.

– Нямахме как да не надникнем в товарния отсек, докато почиствахме. Ловец ли сте?

– Да – потвърди Лейн.

– Невероятен товар – продължи мъжът с възхищение. – Вероятно сте много добър професионалист.

– Най-добрият – отговори Лейн без никакво чувство за скромност. – Между другото, ще искам от вас толкова гориво, колкото можете да ми дадете. Същото се отнася и до питейната вода.

– Ще ви излезе скъпичко, мистър Лейн – предупреди го мъжът. – Както ви казах, цената на горивото е...

– Помня какво ми казахте – прекъсна го Лейн. – Имам открита сметка в една голяма банка в Алфард, както и друга в Северна Точка. Проверете и на двете места, ако имате проблеми.

– Не бих искал да си пъхам носа там, където не му е работа, мистър Лейн – каза мъжът, – но, ако не възразявате, но какво, по дяволите, смятате да преследвате с толкова гориво, при малкото пространство, което ви е останало в товарния отсек?

– Прав сте – отговори Лейн.

– Ъ?

– Пъхате си носа точно където не му е работа.

Човекът го изгледа за един дълъг момент и предаде нарежданията му на екипа си.

Лейн излетя същия следобед и се насочи обратно към облака. Три дни по-късно вече беше там.

От съществото продължаваше да няма и следа.

Това не притесняваше Лейн особено. Той изпитваше удоволствие да седи сам пред пулта за управление на „Смъртоносен“, което му доставяше много по-силни емоции, от избиването на чуждоземни животни по чужди светове. Във времената, когато хората са ловували само на Земята, ловците превъзнасяха усещането за вятъра, брулещ в лицата или солените пръски от океана, изпепеляващото слънце върху плещите им, опияняващо чистия студен въздух в дробовете им. Лейн изпитваше съжаление към тези хора. Той беше изпитвал лъчите не на едно, а на почти петстотин слънца върху плещите си, беше вдъхвал студения чист въздух на десетки светове, но беше и посещавал стотици други, където една глътка нефилтриран въздух би означавала моментална смърт, беше плувал по повърхността и се бе спускал в глъбините не само на солени океани, но и на океани от хлор, амоняк и половин дузина други отровни течности. Нямахме никаква романтичност в това да се опълчиш срещу природните сили; това си бе само една игра, един смъртоносен гамбит срещу Природата, който всеки ловец бе обречен рано или късно да загуби. Той погледна един от екраните, върху който се виждаше гъстата пелена на безброй звезди и помисли, че няма атмосфера, която да не скрива част от истинската картина. Не, той не страдаше от чувството, че тези звезди са завинаги недостъпни за него, само се питаше какво ли биха изживели древните ловци, ако можеха да посетят до него макар и за няколко минути.

Извади Муфти от камерата, нахрани го с няколко мъртви, изсушени гущери и му позволи да остане в скаута му, докато сам довършваше закуската си. После се върна отново при пулта за управление. Облегна се в креслото, запъна единия си крак на ръба на навигационния компютър, кръстоса другия върху него и затвори очи, разсеяно галейки гърдите на Муфти с лявата си ръка. Миг по-късно вече беше заспал.

Следващите десет седмици минаха без да се случи нищо особено, но той все още не беше разочарован. Беше си изработил дневен график: ядене, физически упражнения, грижи за Муфти, проверка, че всичко е наред в товарния отсек, корекции в курса, спане.

Когато започна да му доскучава, започна да взима слаби наркотици и халюциногени. Един-два пъти се напи до несвяст. Но през по-голямата част стоеше буден, спокоен, трезвен, с чиста глава и – основното качество на ловеца – търпелив.

Кошмарите не го напускаха, макар вече да бе свикнал с тях и да не им обръщаше повече внимание, отколкото обръщаше на другите неща, които бяха в състояние да го подразнят. Често му се случваше да се събуди с писък на устата и да установи, че трепери. След това настъпваше бавното осъзнаване къде се намира и се отпускате, за да заспи отново.

Точно това се случи с него на десетата седмица след като бе излетял от Белиал. Събуди се с писък и остана легнал в хамака, установявайки, че се тресе с такава сила, че по чудо не бе паднал на пода. Накрая мислите му се избистриха и той осъзна, че се намира на „Смъртоносен“ и че е имал кошмар.

Но този път ужасът не го напускаше. Беше го покрил като одеяло, беше истински и потискащ. Усети сладниково солен вкус в устата и разбра, че е прехапал наполовина долната си устна. Разтърси глава, опитвайки се да я прочисти и с вик на задоволство, който незнайно как бе съумял да намери излаз през слоевете страх, разбра какво се бе случило.

Скочи от хамака, изтича пред главния екран за наблюдение и... видя съществото, което се носеше на около три хиляди километра от него.

Превключи на ръчно управление и предпазливо потегли напред, фиксирайки прицела на вибратора върху Звездопрах. Съществото бавно започна да се оттегля и „Смъртоносен“ ускори ход.

Продължиха да се движат сред облака като привързани един за друг в продължение на няколко часа, разделени от все същите три хиляди километра и малко по малко усещането за ужас започна да го напуска. Половин ден по-късно съществото вече се бе отърсило напълно от страха си от Лейн и той се възползва от тази възможност, за да се приближи повече.

На хиляда километра усети, че съществото отново започва да изпитва безпокойство, а когато се доближи на триста километра, вече бе по-изплашен отколкото когато и да е било през живота ми. Откъсна поглед от екрана, за да погледне Муфти, който не усещаше нищо и това затвърди впечатлението му, че малкото животно или е напълно лишено от интелект или е напълно побъркано.

Насочи цялата си техника за наблюдение върху съществото с надеждата да научи нещо повече за вътрешната му структура. Без никакъв резултат. Създанието можеше да бъде разумно, но можеше и да не е.

Можеше да има някакви аналози на вътрешни органи, подобни на тези при съществата от плът и кръв, но можеше и да няма. Очевидно бе, че притежаваше специален механизъм за придвижване в пространството, но нямаше никакви следи от него. Сензорите бяха напълно безполезни.

Лейн насочи лазерното си оръдие на дванайсет градуса над съществото и стреля. Звездопрах не излъчи никакъв по-особен страх или безпокойство и не промени курса си. Лейн стреля пак, после остави оръдието включено и започна да сваля лъча, докато той не пронизваше създаването точно в центъра. Никаква реакция.

Увеличи скоростта на „Смъртоносен“ и съществото увеличи своята, реагирайки толкова бързо, че разстоянието между тях едва ли се скъси с повече от сто метра. Натрапваше се извода, че има работа с емпат, който работеше в двете посоки.

Протегна ръка към вибратора. Ако съществото можеше да чете мислите му или поне емоциите му, сега трябваше да увеличи скоростта си... но нищо подобно не се случи и той бе принуден да повтори анализа си.

Но, разбира се, съобрази той веднага, нали не бе имал намерение да включва вибратора и вероятно съществото е усещало това. Единственият начин да разбере дали наистина то може да предугажда действията му бе наистина да открие огън.

Тръпка на възбуда мина през тялото му, когато осъзна, че точно това трябваше да направи. Пристегна се в креслото, запита се дали да не се погрижи и за Муфти, но реши, че няма смисъл и натисна спусъка.

Усещането бе също така силно както първия път когато преди няколко месеца бе стрелял по него. Мощна емоционална вълна се стовари върху него със силата на светкавица, отхвърли главата му назад и изпрати по крайниците му импулси на спазматичен тремор. Испита чувство на съжаление, някакъв почти религиозен страх от неизвестното, нещо, което можеше да бъде аналог на болка – дълбоко, тъмно, тайнствено и абсолютно нечовешко. Почти толкова силно, макар и не в същата степен, бе чувството на шок и изненада.

Почти моментално свали ръка от спусъка и застина полупарализиран, задъхан и със стъклен поглед. Когато след време успя да се съвземе, Звездопрах бе изчезнал от екраните. Малко по-късно Лейн го откри далече от кораба и отново потегли по следите му. Междувременно се опита да разбере какво се бе случило с тялото му: сърдечната му дейност се нормализираше, тиковете на мускулите затихваха, зрението му все още не се бе възстановило, но функционираше, продължаваше да

диша малко неравномерно.

Провери какви с какви данни разполагаше за Звездопрах. Нямахше начин да измери масата му, но обемът му оставаше постоянен и съвсем определено скоростта му не намаляваше.

Четири дни следващи минаха в преследване, без това забележимо да се отрази на разстоянието помежду им. Муфти изпитваше нужда от повече внимание и обич от обикновено, което го наведе на мисълта, че вероятно и той бе почувствал макар и в по-мека форма реакцията на Звездопрах, след като бе стрелял в него.

Лейн почти не ядеше, спеше рядко и разпокъсано и прекарваше почти цялото си време вперил поглед в екрана. Намираще се почти на един милион километра зад съществото, което явно намираще това разстояние за безопасно, защото макар да бе убеден, че би могло да му избяга още по-напред, то не предприемаше опит да направи това.

Ставаше все по-трудно да го следи, защото уредите му за наблюдение просто не бяха проектирани да работят при скорости над тази на светлината. На петия ден той го загуби.

Прекара следващите три месеца в опити да го намери отново. Настроението му ставаше все по-мрачно и по-мрачно и след четвъртата седмица Муфти започна да го заобикаля отдалече. Едва когато две от телата в товарния отсек започнаха да се вмирисват, той разбра, че или трябва да качне някъде съвсем скоро, или ще загуби цялата печалба от последната си експедиция.

Колеланията му продължиха още ден-два. Надяваше се, противно на всякаква логика, че може отново да се натъкне на съществото, но накрая избра курс към Лодин IX – най-големият транспортен център в този сектор.

Докато системата на Лодин се увеличаваше върху екраните, той продължаваше да мисли за Звездопрах. Този път бе съумял да се промъкне наистина близко до него, толкова близко, че едва ли не можеше да протегне ръка и да го докосне. Но въпреки това, въпреки трудностите и загубеното време, единственото с което се връщаше бе поредната доза вкус на смърт, усещането, че е споделил нещо толкова странно и гротескно, толкова призрачно и фантастично, че никой разумен човек не би пожелал отново да го изпита. Нито Чака с неговата бликаща страст към живота, нито Моряка с жаждата му за неизвестното, нито дори Лейн с абсолютната липса на емоции след четвърт век кръвопролитие.

Който въпреки това бе прекарал три месеца в преследване на едно странно, носещо се в пространството, пулсиращо създание. Лейн

продължаваше да се пита защо, когато корабът му мина покрай доковете за зареждане с гориво и товаро-разтоварни работи и кацна на сухата изпепелена повърхност на Лодин IX.

ГЛАВА 9

Общото между Лодин IX и Северна Точка бе колкото между лазерно оръдие и прашка. Първият намек, че ставаше дума за планета от съвсем друг тип бяха орбиталните станции за зареждане: нито един от пограничните светове, на които имаше само търговски градове, не разполагаше със средствата или оборота необходими за изграждането на подобни сложни съоръжения и точно поради тази причина „Смъртоносен“, както и болшинството кораби обслужващи пограничните райони, бе построен, за да каца на планетите.

Но резервоарите за гориво бяха само едно от нещата, които говореха за нивото на цивилизацията на тази планета. Тя беше разделена на седемнайсет различни нации – нещо нечувано на търговските светове – всяка от които притежаваше от десет до петдесет града. Последното преброяване беше разкрило, че местното хуманоидно население говори на единайсет езика и може би двойно повече диалекти. Демокрация, република, монархия и диктатура съществуваха една до друга без видими разногласия. Расата на Човека бе построила квартали за провеждане на бизнес, както и такива за живот и днес представляваше четири процента от населението на Лодин IX.

Постройките на местните бяха... чужди. В тях не се забелязваше никаква логика. Там, където от една улица се очакваше да се разширява, тя просто изчезваше. Имаше едноетажни постройки, които бяха абсолютно прозрачни, както и небостъргачи, които бяха без прозорци. Не съществуваха квартали за делови живот. Огромни складове и производствени съоръжения изникваха в центъра на разбъркано застроените жилищни райони, които на свой ред се сливаха с космодруми и открити зоопаркове. И в центъра на този архитектурен миш-маш имаше голи петна, които никога никога не се бе главоболлил да застроява. Булевардите се извиваха, свързвайки разнородни райони, минавайки често пъти през места, през които не се виждаше защо, а междувременно правителствени постройки и агенции оставаха без никаква връзка с останалите места, освен намиращата се между тях гола пустиня.

Лейн кацна със „Смъртоносен“ във Фрийпорт – човешка колония в покрайнините на Беларба и едновременно с това най-големият търговски център на планетата. Прекара остатъка от деня, търсейки връзки да транспортира стоката си. Беше преценил, че транспортирането на цял

кораб консервирани тела ще му струва по-малко, отколкото онова, което щеше да плати на местните работници, за да одерат и препарират животните. Реши, че ще се наложи да се задържи на Лодин IX поне една седмица, докато пристигнат всичките му ваучери, затова тръгна да потърси подходящо жилище за останалата част от натрапения му престой тук.

Фрийпорт беше голямо поселище, в което намираха подслон почти 150 000 души и в резултат беше твърде специализирано, за да предложи пълното разнообразие на услугите, което бе по силите на бизнесмен като Чака. Лейн избра най-големия и най-впечатляващ хотел на града, който успя да намери, но след като разбра, че няма да му разрешат да вземе и Муфти със себе си в стаята, се спря на един по-малък, в който налагаха по-малко ограничения.

Думата „ограничения“ беше шлагера на деня. Нито един лодинит не се допускаше в чертите на Фрийпорт без да е минал през невероятно сложна система за установяване на самоличността, на което лодинитите реагираха по същия начин, при това както по отношение на човешката раса, така и – макар и в по-слаба степен – към многобройните други колонии пришълци, които се бяха установили около Фрийпорт.

Съществуваше един сектор със странна форма, животът в който се развиваше в международна или още по-точно междупланетна атмосфера. Това беше своеобразна ничия земя между Фрийпорт и Беларба, където се намираха основно културни центрове, ресторанти и места за незаконна търговия. Говореше се, че тук човек може да си купи роб от почти всяка раса в Галактиката. Никой не възприемаше този слух насериозно, което без съмнение беше причината както слухът, така и породилата го практика да продължават да съществуват.

Понеже разполагаше с много време, Лейн реши да посети специфичните за този сектор места. Най-напред, както бе свикнал, тръгна из музеите.

Тук, в блестящи имитации на живот, бяха струпани стотици и стотици странни, екзотични същества, почти всички убити от хора като него, за да задоволят любопитството на другите, които нито искаха, нито смееха да тръгнат с него когато той се отправеше на лов зад границите на цивилизацията.

Първото нещо, на което погледът му се спря, бе совата-сатана: огромна, рогата, червеноока, със зъби щръкнали във всички посоки и наистина сатанинско изражение, тя бе майсторски препарирана, но беше ясно, че специалистът никога не бе виждал такова същество преди.

Главата ѝ беше наклонена под неестествен ъгъл, а краката ѝ бяха напълно изпънати, което беше абсолютно нехарактерно за нея.

Другото, което го заинтригува, бе експозицията на водни животни и той спря пред двойка гмурци. Разгледа познатите му хоботи, през които тези създания изхвърляха вода под високо налягане и спря поглед на острите като бръсначи огромни перки и опашка, благодарение на които гмурците можеха да се движат изненадващо бързо във водата и да разсичат жертвата си на ленти. Гледаше ги и се питаше може ли да се нарече разумен човека, който бе готов да слезе на дъното на океана, за да ги убие.

И тогава видя малката табелка, надписана на осем от основните езици на Лодин IX, както и на езика на човеците и на канфорийски:

Г М У Р Ц И

Хищници, обитаващи океаните на Пинайпс II, обикновено откривани на дълбочина над един километър. Тази двойка е убита от Никобар Лейн, от расата на Човека, през 4062 г. от Галактическата ера

Поклати глава изумен, чудейки се как, по дяволите, бе оживял след този лов.

Влезе в залата на разумните същества, където многобройни надписи предупреждаваха, че никой от експонатите не е бил убит от ловци, а всички са дарения на музея от родните светове на покойниците. Витрината за Човека беше празна, а онази за жителите на Лодин IX бе аранжирана в битова сцена, в която всички участници бяха облечени. Във всички други витрини – а те бяха над петдесет – съществата бяха или съблечени или подредени в странни и неудобни пози.

Продължи да се разхожда. Отвреме-навреме попадеше на празни витрини. На други места се провеждаше ремонт, но обикновено имаше табелки, деклариращи какво ще бъде изложено в най-скоро време на съответната витрина.

Накрая той стигна до огромна стъклена кутия, дълга почти шейсет метра и висока наполовината и вдигна поглед към табелката:

<p style="text-align: center;">З А П А З Е Н О За Хипнозвяра</p>
--

Запита се дали някой от музейните работници има макар и най-бегла представа за габаритите и естеството на това създание. Започна да осъзнава, че това е просто добило популярност прозвище, защото следваха четири празни кутии, всички по-малки по размер, запазени за Смъртоносец или някое от другите имена, под които то бе станало известно.

– Е, успех – прошепна той пожелание към онези, които щяха да се опитат да запълнят витрините. Усещайки, че вече е изморен от обиколката на музея, той излезе под палещото слънце и се отправи към галерията на изкуствата, която се намиреше на около двеста метра по-надолу по налудничаво извиващата се улица, която се стесняваше и разширяваше дори по-често, отколкото се извиваше.

Таксидермията⁶ не се различаваше много в различните светове, но естетическите концепции бяха безкрайно различни. Лодинитите, например, не използваша бои, нито аналози на боята. Почти всичките им произведения на изкуството представляваха барелефи, не много абстрактни, но без никакво отношение към жизнения опит на Лейн. Естествените цветове бяха потискащи и трудни за възприемане, но това можеше да се очаква от една раса, способна да възприема само спектъра между жълто и синьо. Лейн се помота няколко минути, но накрая се разбра, че случаят е безнадежден и се отправи към онзи раздел на експозицията, в който се излагаше изкуството на Човека.

То бе представено чрез обикновените пейзажи, морски сюжети, картини от космоса, голи жени с налети фигури, натюрморти и скулптури, имитиращи стила на Микеланджело (Ренесансът се връщаше като стил в системата Делурос, а това означаваше, че повечето други човешки светове ще го копират точно на време, за да закъснеят безнадеждно).

Скоро Лейн стана неспокоен. Интересът му към платната беше не по-голям от този към животните след като бъдеха изкормени и препарирани. Беше прахосал пет часа с надеждата да се обогати културно, но накрая бе готов да признае, че му е доскучало до смърт.

Останалата част от следобедна както и следващите два дни прекара в библиотеката, безуспешно опитвайки да намери повече информация за

6. науката за препариране – Бел.пр.

Звездопрах. През третия ден разглежда двата магазина на Фрийпорт за книги и касети – първо този за нови, после антикварния. Отново без успех.

Когато се върна след втория магазин в хотела си, предадох му пристигнала на негово име радиograma, в която се изразяваше сериозното разочарование на Уилям Кембел Блесбул III от състоянието на пратката току-що получена от Лейн. Четири от единайсетте животни се намирили в различни степени на частично разлагане и докато не бъдели подменени, нямало да бъдат преведени никакви средства по поръчката.

Лейн потвърди получаването на радиограмата, после информира телеграфически своя адвокат да заведе съдебен иск срещу Блесбул за сумата дължима за седемте запазени животни и да провери действителното състояние на другите четири.

След това, вкиснат и неспокоен, той се върна в ничията земя, жадувайки за малко забранени удоволствия. Нищо от онова, което се предлагаше, не можа да го привлече, така че се отби в нелегален магазин и купи подправени документи, даващи му право да влезе в Беларба.

Когато го направи, слънцето вече залязваше. Не беше съвсем сигурен какво да очаква – може би някаква по-екзотична обстановка, характерна за една все пак чужда цивилизация, но Беларба си беше просто един друг град. По-различен наистина, но не онова, за което душата му жадуваше.

Е, поне не можеше да се оплаче от липса на внимание: през цялото време докато вървеше по лишените от всякаква логика улици, усещаше с цялото си същество настойчивите, лишени от всякаква деликатност и приятелско чувство погледи. Отби се да хапне нещо в един местен ресторант, но не можеше да прочете менюто, така че след дълги и мъчителни усилия успя накрая да обясни с жестове на сервитьора, че би желал той да избере вместо него. Закака, чувствайки се безкрайно неудобно на стола, проектиран явно за същества, при които цялата тлъстина се концентрираше в средата на тялото, а ставите на ръцете им се намираха веднага след рамената. Поставките за ръце се извиваха и го обхващаха като в клетка, гърбът го болеше, краката му изтръпнаха. Хвърли поглед на храната, която враждебният сервитьор безцеремонно стовари на масата, плати сметката и си тръгна без дори да вкуси.

Следващият номер в списъка му беше посещение в лодинитски бар. Алкохолът можеше да се пие, но му липсваше концентрация, а когато двама от местните жители започнаха да се прокрадват към него, той реши, че предпазливостта върви пред хабростта.

Продължи с обикновено бродене из улиците, опитвайки се да добие представа за особеностите на разума, който бе състояние да създаде подобни лишени от каквато и да е видима идея пътища. Чувстваше се като в лош сън. Лодинитите доста приличаха на хората, така че постройките им притежаваха някакво външно сходство с това, на което очите му бяха привикнали. Но когато човек се опиташе да вникне в смисъла му, съзнанието просто отказваше да го приеме. Имаше сгради, в които не беше ясно как да се влезе, магазини, които като че ли предлагаха стоки те си на всеки минаващ, който можеше да прояви макар и бегъл интерес, предприятия, в които се произвеждаха дребни дървени и метални предмети с напълно непонятна функция, ако изобщо имаха такава.

Накрая мозъкът му възропта, престана да възприема повече и той реши да се върне в ничията земя. И едва в този момент осъзна, че ловецът, който бе бродил сам из хиляди джунгли, се бе загубил напълно.

Следващите два часа прекара във вървене по извиващите се улици, които или завиваха на 360 градуса, за да се слоят със самите себе си, или просто свършваха опирайки в някоя сграда или излизаха на празно място. Накрая видя друг представител на човешката раса да върви по срещуположната страна на един от булевардите и засрамено му призна, че има проблем.

– Просто попитайте някой от лодинитите – посъветва го мъжът.

– Не мога – обясни Лейн. – Не знам езика им.

– Но как тогава са ви издали разрешително, освен ако...? – човекът го изгледа и чертите на лицето му се изопнаха. – Незаконното пребиваване на територията на Беларба се счита за престъпление. Знаете това, нали?

– Вижте какво, мистър, ако питате мен, самият факт да си беларбиец би трябвало да бъде престъпление. Онова, което искам да науча е как, по дяволите, да се махна от тази лудница.

Инструкциите, които последваха бяха сложни, защото Лейн бе навлязъл доста в чуждия глад. Успя да се прибере у дома едва един час след изгрев слънце.

Проспа останалата част от деня, измъчван от вече познатите кошмари. Когато се събуди, нощта се бе спуснала и навън бе захладняло. Избърсна се, взе си душ, облече се и се изправи пред мъчителното решение къде да отиде. Все още не беше пробвал публичните домове на Фрийпорт, нито местата където предлагаха наркотици. Освен това, беше чувал за някакво заведение където вървеше нон-стоп шоу с перверзии, но не изпитваше ентузиазъм за нито едно от тези неща. Поръча по рум-

сървиса бутилка коняк от системата Лебед и седна на леглото си, загледан през прозореца с тъмните си неспокойни очи.

Гледаше надалеч, някъде извън границите на града, в огромната кафявочервеникава пустиня отвъд тях. После неусетно погледът му се вдигна и след малко той вече гледаше ясното нощно небе.

Представи си, че е някъде там горе, че се храни сред облак от междוזвезден прах, излъчва тъмно червено сияние и леко се носи в празното пространство. Колко красиво бе всичко това!

Усещаше в себе си огромна мощ. Не, не мощта, която повдига планини, издига градове или унищожава планети – този вид мощ бе запазена марка на Човека. Ставаше дума за друга мощ, за способността да погълнеш милион малки смърти и да ги запратиш в лицето на нападателя, за мощта да отразиш гибелта към онзи, който се опитва да те унищожи. Никой нормален човек, изпитал някога тази мощ на собствения си гръб, не би помислил доброволно да се подложи на силата ѝ пак.

С честност, от която изпитваше просто физическа болка, той трябваше да признае пред себе си онова, което знаеше от месеци: това му бе доставило удоволствие.

ГЛАВА 10

Лейн вървеше по алеите на студентското градче и се опитваше да не изглежда като жива антика. Спря на два пъти минаващи студенти, помоли ги да го упътят и накрая стигна до административната сграда, която търсеше.

Взе асансьора за шесто ниво, слезе и тръгна по дългия ярко осветен коридор, броейки вратите покрай които минаваше. Когато стигна до тази, която му трябваше, почука веднъж и влезе.

Стаята, макар и отрупана с книги, касети, документи и различни артефакти на чужди цивилизации, изглеждаше даже още по-подредена от коридора. Къдрави бели предмети висяха над прозорците, а в десния ъгъл на огромното бюро, поставено в центъра на стаята бе поставена ваза със свежи цветя. Зад бюрото седеше една толкова абсурдна карикатура, че никой художник не би посмял да я имитира.

Представляваше дребна стара жена. Грешка, поправи се Лейн: това беше олицетворението на дребните стари жени, окомплектовано с къдрава сива къса коса, румени бузи, около десетина излишни килограма върху ситния скелет и усмивка, за която повечето баби биха били готови за се разделят с останалите им зъби.

– Да? – каза тя и вдигна поглед. – Какво мога да направя за вас, млади човече?

Лейн се усмихна.

– Мина много време откакто бях „млади човече“, но все пак ви благодаря. Търся Ондин Гилян.

– И ето че я намерихте – отвърна жената и се усмихна в отговор.

– Вие? – попита Лейн. – Някак не сте точно онова, което си представях.

– Това се дължи на името – кимна радостно Ондин. – Повечето хора очакват да видят някаква тънка като вейка нимфа, която носи мидени черупки в косата си.

– О, не съвсем – възрази Лейн. – Аз специално очаквах да видя една строга, дори сурова жена, която е способна да хвърли бележката ми в кошчето за боклук.

– Бележка ли? – трепна тя. – В такъв случай вие сте мистър Лейн.

– Точно така – призна Лейн. – И ще ми позволите ли да ви призная, че по никакъв начин не мога да ви свържа с хладнокръвната, аналитична

и лишена от емоции авторка на монографиите, които съм чел.

– Е, хайде, и аз ви благодаря много – каза тя и погледът в очите ѝ проблесна. – Защо не дръпнете един стол и не седнете, мистър Лейн?

Лейн затвори вратата зад себе си и придърпа един от столовете поблизо до бюрото. Видя че Ондин му подава тримерна фотография.

– Шест от внучетата ми – обясни тя с чувство на законна гордост. – Синът ми, който понякога забравя, че нашият род не е започнал с неговото раждане, най-сетне благоволи да ми изпрати тази снимка.

Лейн погледна дечицата, никое от което не изглеждаше така миловидно както баба им и вежливо изрази възхищението си.

– Мога ли да ви предложа чаша чай? – осведоми се Ондин.

– Чай? – повтори Лейн. – Боже мой, не съм опитвал чай от... хм, сигурно поне двайсет години. Да, благодаря.

Още преди да беше довършил изречението си, Ондин изтича до стената, дръпна плъзгащата се врата на някакъв вграден шкаф, извади от него метален чайник и наля в малка порцеланова чашка.

– Захар? – попита тя, загрижено наведена над него, докато той предпазливо отпиваше първата си глътка.

– Честно ще ви кажа... не помня – призна Лейн.

– Не бих ви препоръчала. Вредна е за зъбите.

– Е, ще ви повярвам – успокои я Лейн и отпи втората си глътка. – Много е приятно.

– С лимон е дори още по-добре – каза Ондин. – Да ви предложа ли?

– Не, не, благодаря – спря я Лейн. – Моля ви, седнете.

– Извинете ме – помоли Ондин, но не ѝ личеше че се чувства виновна за нещо. – Понякога ме обхваща трескав ентузиазъм, особено след като децата израснаха и се разпиляха. Знам че звучи ужасно нетактично, но обожавам да се грижа за хората.

– Което ми дава възможност да отворя дума за целта на моята визита – прекъсна я Лейн. – Имам нужда от помощ, макар и не в материалния смисъл.

– Ще бъда очарована, мистър Лейн – окуражи го Ондин. – Толкова рядко се случва тук да дойде друг човек освен някой случаен студент. Разберете ме правилно, не искам да ви прогоня с въпроса си, но какво все пак ви накара да ме откриете чак тук?

– Разбира се, че ще ви кажа – засмя се Лейн. – Доколкото ми е известно, вие сте считана за единствения жив експерт по нехуманоидните цивилизации, населяващи границите на облака междузвезден прах. По една случайност, този район страшно ме интересува.

– О, Боже! – възкликна тя и леко поруменя. – Наистина, имам някои незначителни изследвания върху планетарните култури във въпросния район, но в никакъв случай не съм водещия експерт по тези въпроси дори и в рамките на този университет. Аз съм просто една стара жена, която е решила да не умира бавно в чакане децата ѝ да се сетят да я навестят.

– О, но вие сте много скромна – възкликна Лейн.

– А вие безкрайно мил – отговори Ондин и се усмихна. – Между другото, виждали ли сте го?

– Мадам? – озадачено произнесе Лейн.

– Е, разбира се, че имам предвид Хипнозвяра. Видяхте ли го вече или тепърва ще го търсите? Нали за това сте тук? – тя сладко се усмихна и му наля втора чаша чай.

– Видях го – призна Лейн, разбрал, че Ондин Гилиан не е толкова розова и къдрава, колкото му се бе сторило.

– И аз така си помислих – увери го тя със щастлива физиономия.

– Бих искал да науча от вас всичко за него, което бихте могла да ми кажете. Факти, измислици, митове, легенди, ловни истории... каквото и да е. По-късно ще опитам да ги подреда в главата си.

– Какъв точно е вашият интерес към него, мистър Лейн?

– Аз съм ловец.

– И възнамерявате да убиете Хипнозвяра?

– Не съм сигурен – призна Лейн. – В този момент просто бих желал да науча малко повече за него.

– Финансира ли ви някой от музеите? – попита Ондин.

– Действам независимо – поклати той глава. – Освен това, нито един музей не би могъл да използва това същество. Поне докато не бъде открит начин да се препарира топка енергия.

– Къде точно го видяхте?

– Първият път в непосредствена близост до Пинайпс. То се гмурна под една черна дупка и ми се изплъзна.

– „Първия път“? – изведнъж тя се намръщи. Миг по-късно на лицето ѝ отново бе разцъфнала усмивка, за която Лейн реши, че представлява защитна окраска за една жена, много по-интелигентна отколкото би желала някой да заподозре, че е. – Пак ли го видяхте след това?

– Два пъти.

– Но това е крайно интересно – възкликна Ондин. – Мога ли да ви предложа курабийка с чая?

Лейн поклати глава отрицателно.

– Добре тогава – каза тя разочаровано, но веднага възвърна духа си. – Откъде да започна? Предполагам от самото начало. Под една или друга форма, Хипнозвяра присъства в девет различни култури от района на облака. Във всички тези случаи, въпросната цивилизация е развила средства за междузвездни пътешествия, което може да се схваща като индикация, че съществува не се приближава прекалено близо до планетните системи. Да ви дам ли възглавничка, за да седнете по-удобно?

– Не, благодаря ви – отказа Лейн. – Моля ви, продължете.

– Разбира се – озари го Ондин с поредната си усмивка. – За първи път се споменава в културата на Лем – една раса на амфибии, излязла в космоса още когато Човек се е мятал от клон на клон и е ровел за червеи в плодовете... макар че ако питате мен, *Australopithicus africanus* не е можел да се катери по дърветата по-ловко от мен самата. Просто краката му не са били подходящи за това. Не мислите ли, че всички тези разговори за катеренето по дърветата са просто дивотии?

– Нямам мнение – усмихна се Лейн. – Но забелязвам, че вие имате склонност да завършвате всяка своя мисъл с въпрос.

– Извинете ме, мистър Лейн. Това се проявява само когато съм малко неспокойна. Предполагам, че е ход, с който целя да прикова вниманието на хората към онова, за което говоря. Нямаме представа колко ефикасно може да бъде това, когато изнасям лекция пред аудитория от скучаещи студенти. Разбира се, собствените ми деца дори и така не ми обръщат внимание, но предполагам, че човек просто не може да иска всичко на този свят.

– Защо не се върнем на Лем? – подметна Лейн предпазливо.

– Но, да, разбира се, Лем. Понеже онези същества са амфибии както мисля, че споменах, те естествено се интересували само от водните светове, което в крайна сметка ги отведе на Пинайпс II. Условието там явно им се сторили малко сурови – Лейн откровено се засмя на тази фраза, – но по време на пътя натам или обратно, те се натъкнали на форма на живот в междузвездното пространство. И тъй като все още не ни е известно за друго същество, което може да живее в открития космос, както и благодарение на по-късно възникналите легенди или упоменавания за срещи, като вашите например, ставали все в околностите на Пинайпс II, аз мисля, че имам основания да считам, че това е бил Хипнозвяра.

– Съществува ли някакво описание, останало от расата на Лем? – поинтересува се Лейн.

– Страхувам се, че не, мистър Лейн – извинително каза Ондин. – Не забравяйте, че интересът им към него е бил временен, както към всичко,

което няма отношение към водните светове. Аз просто се натъкнах на едно бегло упоменаване на факта и дедуктивно извлякох останалото.

– Преди колко време е станало това?

– Моето изследване или срещата?

– Срещата, ако обичате – уточни Лейн.

– Поне преди милион години, дори по-вероятно към милион и половина.

– Много отдавна – изкоментира Лейн.

– Извинете, не ви разбрах?

– Искам да разбера колко време му е необходимо за да направи една пълна обиколка на района, в който се храни – обясни Лейн. – Което може да ми даде представа къде да го търся във всеки определен момент от времето. Но това, за което вие ми говорите е станало прекалено отдавна. То най-вероятно е минало от единия до другия край и обратно няколко пъти оттогава. Моля ви, продължете.

– Следващото споменаване дължим на расата Дорн, от планетната система Белор – каза Ондин.

– Не избихме ли дорните по време на война преди хиляда години? – попита Лейн.

– Почти. Малцина от тях оцеляха и останките на тази цивилизация още съществуват. Доколкото ми е известно, днес са останали само към стотина.

– И какво казват те за съществото?

– Доста – отговори Ондин. – Всъщност, може да се каже, че те са изградили цялата си култура върху Хипнозвяра.

– Не мога да разбера защо им е било необходимо това – призна Лейн искрено озадачен.

– О, а аз се надявах, че ще можете да изкажете някакви съображения в тази връзка – каза Ондин. – Оказва се, че дорните и Хипнозверовете са кръвни врагове... поне според дорните.

– Хипнозверовете ли? – поиска да уточни Лейн. – Значи има повече от един?

– Но, разбира се – потвърди Ондин. – Те изглежда са цяла раса. Историята на дорните не е съвсем понятна, което би могло да се очаква след толкова много време, но е ясно, че в един момент дорните са убивали тези същества, вероятно като ритуал по възмъжаване. От всичко, което можах да намеря по този въпрос, се разбира, че били напълно убедени, че са ги избили до последното. Когато за първи път се натъкнах на споменавания за Хипнозвяра в другите култури, реших че става дума за

митове, базирани на легендите на дорните. Но многото споменавания за срещи с него от представителите на човешката раса, които по никакъв начин не биха могли да имат какъвто и да е било контакт с дорнийската култура, ми става ясно извън всякакво съмнение, че има поне един Хипнозвяр, който се е изплъзнал от систематичното унищожение.

– И какво оръжие са използвали за тази цел? – попита Лейн.

– Дорните ли? О, нямам абсолютно никаква идея. Моите интереси, мистър Лейн, са в съвсем друга посока. Както и да е, в един момент, по време на кампанията или веднага след нея, в дорнийската култура настъпва драстична промяна. Те се превръщат в раса, която боготвори смъртта. Не живота след смъртта като древните египтяни, а самата смърт като край на нещата. Мисля, че това е единствената подобна цивилизация в Галактиката.

– „Хипнозвяр“ изглежда е общоприетото му име. Какъв е неговият произход?

– Не съм напълно сигурна – започна Ондин. – Има една много стара легенда за кораб с древни изследователи, които се натъкнали на него преди векове. Говори се, че съществото им внушило толкова ужасни видения и кошмари, че те или се побъркали, или умрели. Легендата е абсолютно непотвърдена, както може да се очаква и аз самата нито за миг не... – тя поспря за миг и го стрелна с бърз поглед, – ... но след няколко века на преразказване, човек престава да се изненадва на имена като Хипнозвяр или дори Смъртоносец. Що се отнася до такива като Слънцетворец, а и някои други, аз нямам ни най-малка представа за техния произход. Имайте предвид, мистър Лейн, че това същество не е в центъра на моите интереси и аз никога не съм си поставяла целта да напиша студия за него, така че онова което ми е известно го знам само във връзка с културите, които изучавам.

– Можете да добавите още едно име към списъка. Звездопрах.

– Звездопрах – повтори тя. – Да, това има определено е подходящо, нали? И, разбира се, е много колоритно. Харесва ми, мистър Лейн. Вие ли го измислихте?

– Не – отговори Лейн. – Аз не го наричам никак. Името принадлежи на един старец, когото съществото уби. Но не мога да ви кажа името на този човек.

– Колко жалко – съчувствено поклати глава Ондин. – Вие бяхте ли там, мистър Лейн?

Той кимна безмълвно.

– А мога ли да запитам защо не бяхте убит и вие самия?

– Човекът, за който ви споменах, беше стар и изхабен.

– Е, можехте да кажете, че вие сте били млад и жизнен – подсказва Ондин. – Но нека приемем да бъде както се изразихте.

– Не исках да прозвучи неуважително.

– Знам – успокой го Ондин и усмивката се върна на лицето й. – Предполагам разбирате повишената ми чувствителност по тези въпроси. Можете ли да ми кажете как по-точно е бил убит вашият спътник?

– Същестото изглежда притежава защитен механизъм какъвто преди не съм срещал – обясни Лейн. Той подробно описа случилото се, включително смъртта на Моряка и последната си среща със създаването, пропускайки единствено собствената си реакция.

– Колко интересно! – извика Ондин. – Разбира се, това обяснява много за онези, които са се побъркали след срещата с него. Но – и тя сбърчи чело, – не може да се каже, че обяснява феномена на дорнийската култура, нали?

– Предполагам, че сте права – съгласи се Лейн.

– Е, добре, има ли нещо, което вие можете да ми кажете за Хипнозвяра?

– Ами... същестото е около седем километра в диаметър, има грубо сферична форма, не притежава видими сетивни органи, нито такива за придвижване в пространството, излъчва меко сияние в тъмен златисточервен цвят, може добре да се наблюдава в инфрачервения спектър и с лекота достига светлинни скорости на придвижване.

– И, разбира се, Библията би се изказала ласкаво за него – подсказва Ондин.

– Боя се, че не ви разбирам.

– Каквото и зло да му причините, то ще ви отвърне със същото – обясни Ондин. – Не мога да си представя по-точна илюстрация на дръвната поговорка „Око за око, зъб за зъб“.

– Може би.

Ондин погледна старомодния часовник на китката си.

– О, Господи! – възкликна тя. – Не забелязах как мина времето. Опасявам се, че трябва направо да излетия оттук, мистър Лейн. Утре е рожденият ден на най-голямата ми внучка, а аз още не съм и взела никакъв подарък.

– Колко внучета имате? – попита Лейн.

– Единайсет.

– Сигурно купуването на подаръци за всички не е никак проста работа.

– Е, че каква друга работа има една баба? – засмя се тя. – Освен това, ако не съм аз, техните родители изобщо няма да се сетят, че децата имат празници – и тя сбърчи нос при тази противна мисъл. След това дръпна едно листче, написа нещо на него и го подаде на Лейн.

– Ясно ми е, че ще искате да разговаряте с някой дорн – каза тя. – Не бих казала, че особено уважават хората, но това тук ще ви послужи като препоръка пред един от тях, който много ми помогна в моите изследвания. Името му е Востувиан.

– Благодаря – искрено каза Лейн. Погледна листчето и установи, че не може да прочете и една дума от написаното върху него.

Ондин вече се шураше из кабинета си. Тя изми чашата и почисти трошите пред чинийката с курабийки. Лейн хвана дръжката на вратата.

– О, мистър Лейн – извика тя след него.

– Да? – обърна се той към нея.

– Обемът на облака вероятно е няколко трилиона кубически километра, нали?

Лейн кимна.

– Значи вероятността две неща, дори две звезди, да се срещнат там е нищожна, така ли е?

– Да.

– В такъв случай, на ваше място – каза тя като взе кърпа и започна да почиства бюрото си, – бих се запитала как става така, че срещам Хипнозвяра три пъти за толкова кратко време!

ГЛАВА 11

Белор беше мръсен свят, мръсен, сух и прашен. Тук-там окото можеше да забележи признаци, че на планетата има вода, но веднага ставаше ясно, че количеството ѝ е колкото да поддържа наличието на живот. Едно време беше имало повече, едно време имаше големи блестящи градове, в които кипеше търговия, а хората вървяха по улиците и кръстосваха плодородните равнини горди, щастливи и преизпълнени с надежди. Сега градовете се бяха превърнали в руини, търговията бе останала само далечен спомен, а хората представляваха само жалка пародия на една някога силна и жизнена раса.

Лейн намери пътя през едно прашно поле към късата речичка измазани с кал колиби – четиридесет и една на брой – в които бяха намерили подслон последните представители на дорните. Другаде на тази планета имаше процъфтяващ търговски град, имаше няколко рафинерии и пречиствателни фабрики, но дорните не проявяваха никакъв интерес към контакти с представителите на чужди цивилизации, установили се тук. Те седяха, ядяха, спяха и чакаха смъртта на последния представител на своята раса.

Лейн се приближи до най-близката от колибите и за първи път в живота си видя дорн. Беше мъж, изненадващо подобен на човек, около два метра висок, невероятно мършав, плешив, с огромни изпъкнали очи и сплескан нос с широко разтворени ноздри. Ръцете му бяха с по три пръста и имаха става близко до китката, подобно на краката, които имаха става до глезените. Общото впечатление, макар и странно, не беше неприятно.

Лейн пристъпи към дорна.

– Бихте ли ми казали къде мога да намеря Востувиан? – попита той.

Дорнът просто го гледаше.

Лейн опита на земен език, после повтори въпроса си на галактически, канфорски, на два теразейнски диалекта и дори на жаргона, който се използваше в пограничните светове. Изражението на лицето на дорна оставаше непроменено.

– Востувиан – повтори Лейн, започнал да губи търпение.

Никакъв отговор.

Вече мислеше да тръгне от колиба на колиба, докато попадне на дорн, който би реагирал на името, когато чу зад гърба си тих глас, който

почти шепнеше.

– Аз съм Востувиан.

Той се обърна и се озова лице в лице с друг дорн. Първото му впечатление бе, че двамата са неразличими, но когато се вгледа, започна да вижда малки разлики както в лицата, така и в телата. Разбира се, парцалите, в които двамата бяха облечени, бяха в различен цвят и с различна дължина.

– Говорите ли земен?

– Когато трябва – отвърна Востувиан. – Бих предпочел да не ми се налага, но предполагам, че вие не говорите белорски.

– Още не – призна Лейн.

Востувиан направи леко движение – някакво поклащане на бедрата, докато останалата част на тялото му оставаше като вкаменена и останалите дорни мигновено станаха и се отдалечиха, оставяйки го сам с Лейн.

– Кой си ти? – попита Востувиан със своя полушепот, който Лейн реши да приеме като нормалния за дорните начин на разговоране. Това му се виждаше странно, защото ушите на дорните представляваха две обикновени дупчици от двете страни на главите им, при това малки. – Откъде знаеш името ми и какво те води при расата на дорните?

Лейн извади бележката на Ондин и я подаде на дорна, който й хвърли бегъл поглед и я пусна на земята, откъдето горещият вятър веднага я пое.

– Защо те интересува страйгора?

– Какво представлява страйгора? – попита Лейн. – Така ли наричате Хипнозвяра?

– Не – отговори Востувиан. – Хипнозвяр е вашето име на страйгора? Все пак, в знак на уважение към теб ще използвам вашето име за него. Но ти не отговори на въпроса ми.

– Аз съм ловец – обясни Лейн. – Искам да науча повече за това същество.

– Много късно – каза Востувиан. – Последният Хипнозвяр беше убит от моята раса преди много хилядолетия.

– Не е така – възрази Лейн. – Видях един преди по-малко от шест стандартни месеца.

– Това е невъзможно – каза Востувиан. – Опиши го.

Лейн направи това с най-големите подробности. Когато свърши, вгледа се в лицето на Востувиан с надеждата да забележи някаква, макар и малка промяна в изражението. Но такава нямаше.

– Наистина е бил Хипнозвяр – съгласи се дорнът. После седна на

земята и Лейн последва примера му. – Възниква интересен въпрос: Кой от вас двамата – вие или Хипнозвяра – ми е по-малко неприятен, за да му помогна? – Той затвори очи и остана така неподвижен, без дори да диша, в продължение на почти три минути. Накрая се обърна към Лейн: – Какво искаш да знаеш?

– Как мога да убия Хипнозвяра без сам да умра?

– Моята раса беше изправена пред същия проблем – каза Востувиан. – Първоначално бяхме напълно безсилни да го убием по какъвто и да е начин. След това, когато научихме повече неща за тях, разработихме оръжие, което можеше да ги убива, но самите ние не можехме да оцелеем след употребата му. Накрая, успяхме да го усъвършенстваме така че да унищожава тези същества толкова бързо, че да не могат да излъчат болката си към нас.

– И на какъв принцип работи това оръжие?

– След усъвършенстването му – каза дорнът, – то стана първото и може би единствено практическо приложение на принципа на ентропията.

– Би ли обяснил по-подробно?

– Хипнозвярът представлява форма на живот, изградена изцяло от енергия. Нашето оръжие разрежда концентрацията на тази енергия и черпи от нея, като я разсейва. В крайна сметка, след като им бъде изчерпена енергията, тези същества падат на най-ниското енергийно ниво във вселената.

– Толкова просто? – усмихнато попита Лейн.

– Толкова просто – потвърди Востувиан безизразно.

– Предполагам, че не ви е останало нито едно от тези оръжия?

Востувиан махна с ръка към бъдещата съжаление редица бараки.

– Ти как мислиш?

– Останал ли е някой дорн, който все още помни принципите, на които е изградено това оръжие? – поинтересува се Лейн.

– Да.

– Ти?

– Да – потвърди Востувиан.

– Защо не си го направил тогава?

– С каква цел? – попита Востувиан. – След само един век моята раса ще изчезне независимо дали ще построя това оръжие или не.

Лейн се почеса по главата, опитвайки се да разбере логиката на една раса, притежаваща ключа за оръжието, което току-що му бе описано, оръжие, което би могло да измете от лицето на Белор всички възможни

пришълци, но вместо да го построи, бе избрала да довърши колективния си живот в мръсотия и нищета. Изведнъж Востувиан му се стори много по-чужд отколкото в началото.

– Ако доставя материалите, ще можеш ли да ми направиш едно такова оръжие?

– Да – потвърди Востувиан.

– От какво ще имаш нужда?

Востувиан мигновено изстреля списък на необходимите компоненти.

– Много е скъпо – замислено каза Лейн. – А и ще ми трябва доста време докато намеря всичко необходимо. Мисля, че ще бъде по-добре да се задоволя с вибратора.

– Какво представлява вибратора? – прояви неочакван интерес Востувиан.

Лейн му обясни принципите на които работеше вибратора.

– В открития космос има ефективен обсег на действие към двайсет хиляди километра, а може би дори и малко повече и въздействието му може да се оприличи с удара на огромен чук.

– Не можеш да убиеш Хипнозвяра с това оръжие – заяви с глас лишен от емоции Востувиан.

– Вече убих малка частица от него – настоя Лейн.

– Не.

– Да, направих го – увери Лейн дорна. – И почувствах, че съм го направил.

– Какво те кара да мислиш, че ти и Хипнозвярът имате еднакви сетивни възприятия? – попита дорнът.

– Какво искаш да кажеш?

– Това, което ти възприемаш като горещо, може да бъде студено, мокро или дори съвсем нищо за едно същество, толкова по-различно от всички нас. Твоят глад за него може да е сънливост, агонията ти – възбуда в мека форма.

– Като хипотеза звучи интересно, но не е нищо повече – каза Лейн. – Аз знам какво почувствах.

– Не е хипотеза. Това е факт. А ти дори и сега не знаеш какво точно си почувствал – дорнът поспря за малко и после продължи: – Хипнозвяра е същество, чиято плътност е не по-голяма от тази на облака, с който се храни. Същество, което отбягва близостта с планетите. Което не може да ни навреди физически. Защо мислиш нашата раса подхвана война, поставяйки си за цел да ги унищожи из корен?

– Нямам никаква представа – призна Лейн.

– Защото, убицецо на животни, физическото нараняване е най-нищожната неприятност, която може да се случи на едно разумно същество. Ние реагираме много по-силно на емоционални стимули, на атаки върху нашето съзнание. Първите оръжия на дорните не бяха много по-различни от твоя вибратор и реакциите на съществата бяха подобни, ако не и идентични с реакцията, с която ти си се сблъскал. Ние също мислехме, че изживяваме смъртната агония на тези същества.

Востувиан затвори очи, но остана все така неподвижен с изключение на лекия тик на един от пръстите на крака му. После, сякаш нищо не се бе случило, той се отпусна, отвори очи и продължи да говори:

– Постепенно започнахме да се пристрастяваме към това предусещане на смъртта. Чувството разтърсваше нашата нервна система, но и ни караше да жадуваме за следващата подобна среща. Цялата ни култура започна да се върти, да се развива в култ на боготворене на смъртта и презрение към живота, защото вече нищо друго не ни въздействаше толкова мощно както онова предчувствие на смъртта, което тези същества излъчваха. Много, много хилядолетия по-късно, ние разработихме първите несъвършени оръжия, използващи принципа на ентропията. Те наистина убиваха тези същества, но и нас също. Нямахме нищо общо между онова, което бяхме усещали преди и това, което чувствахме сега. В този момент осъзнахме, че нашите първобитни оръжия не бяха навредили ни най-малко на съществата.

– А какво тогава им бяха сторили? – попита Лейн и усети как стомахът му се свива.

– Бяха им доставяли удоволствие – каза Востувиан. – Бяха ги гдетличкали по един невероятен за тях начин, а в резултат бяха доставили невероятно удоволствие и на нас самите. Ретроспективно погледнато, ние би трябвало да осъзнаем това още в началото. Не може да има радост нито удоволствие в смъртта, но ние никога преди не бяхме изживявали емоциите на една чужда раса и затова бяхме погрешно възприели екстаза за смъртно безпокойство, чувственото наслаждение за предсмъртна агония. Сега разбираш ли ме какво ти казвам?

– Да – проговори Лейн. И едновременно с това видя отговора на въпроса, който Ондин му беше задала на раздяла. То го беше намирало.

Той остана да седи дълго все така, забил поглед в земята, опитвайки се да събере мислите си и да анализира емоциите си. Беше му трудно да признае пред себе си, че и той самият бе изпитал някаква перверзна тръпка на възбуда от усещането на смъртта, та макар и да изкарваше

хляба си като убиваше живи създания. Но това бе нещо напълно различно, нещо, с което още не бе в състояние да се справи.

– Ще отнеме към две години – каза той на глас.

– Ти ще ми изпратиш материалите за оръжието – изрече Востувиан.

Прозвуча като заявление, а не въпрос.

– Да. Колко ще поискаш, за да го изработиш?

– Нищо. Смъртта на Хипнозвяра ще бъде достатъчно възнаграждение. Аз ще дойда с тен.

– В никакъв случай – отсече Лейн.

– Как ще го намериш? – попита Востувиан.

– Няма да се наложи да го търся – обясни Лейн и се опита да потисне тръпката. – То ще ме открие.

– Няма да стане, ако тръгнеш с оръжието – каза дорнът. – То ще разбере отдалече.

Лейн впери поглед във Востувиан.

– И защо би трябвало да ти повярвам? – каза той накрая.

– Ако измислиш макар и една причина, заради която би имало защо да те излъжа, тогава може би не следва да ми вярваш – подсказа му дорнът.

– Но ти може би искаш сам да го убиеш.

– Ако е така, тогава защо ще ти разказвам за нашето оръжие?

– За да ме изкушиш да те взема – каза Лейн.

– Ти не си в състояние да мислиш ясно.

– Може и така да е – съгласи се Лейн. – Но ти няма да дойдеш с мен и това е окончателният ми отговор.

– Без мен няма да можеш да убиеш Хипнозвяра.

– Ще го намеря, не се безпокой – натърти Лейн мрачно.

– Не съм казал, че няма да го намериш – възрази Востувиан, – казах, че няма да можеш да го убиеш.

– Твоята работа е оръжието да бъде готово, когато ще имам нужда от него – отсече Лейн. После стана, изтупа праха от себе си и си тръгна.

– Две години, три години, една дузина години – прошепна Востувиан зад гърба на отдалечаващата се фигура на Лейн. – Рано или късно ти ще имаш нужда от мен и аз ще те чакам тук.

Думите му сякаш увиснаха в пространството и времето, докато Лейн отиваше към „Смъртоносен“.

ГЛАВА 12

„Смъртоносен“ се носеше безшумно в пространството и от две години не се бе връщал в базата си.

Три пъти през последните дванайсет стандартни месеца той бе казал: веднъж да закупи компоненти за ентропното оръжие, втори път за да закрие няколко банкови сметки, докато зареждаше с гориво. Сега корабът се носеше обратно към Северна Точка, където бяха последните пари на Лейн.

Пътуването наистина се бе оказало продължително. Два пъти Лейн си бе помислял, че най-сетне се е натъкнал на Хипнозвяра, но и двата пъти бе сбъркал. Дори на Муфти му бе доскучало и до в такава степен, че Лейн го бе вкарвал на два пъти за по сто дни в камерата за хипносън. Искаше му се да бе имало по-лесен начин да сложи ръка на последните си средства, но икономическите столици на Демокрацията нямаха здрави финансови връзки с пограничните светове, особено онези, които отказваха да вършат сделки с друга валута освен кредити, така че нямаше никаква друга възможност да изтегли парите си освен да го стори лично. Прекарваше часове всеки ден изпълнявайки точка по точка интензивната си програма за борба със скуката и в борба с кошмарите, които отдавна се бяха прехвърлили от сънищата му в часовете, когато бе буден.

Но в светът около него се случваха интересни неща. Демокрацията започваше да се пропуква по периферията. Кредитите трябваше да бъдат гарантирани първо с уран, после с платина и накрая с вяра, макар да ставаше все по-ясно, че вярата не е от нещата, които се намираха в изобилие. Стачка на обединените миньори почти бе парализирала за повече от месец контролирания от човешката раса сектор на Галактиката преди измъченото правителство да отстъпи пред исканията им. Най-сетне бе открито лекарство против еплазията – болест на кръвта, която се бе появила преди триста години и се бе разпростряла. Поредните двеста седемдесет и осем животински вида бяха изчезнали – сред тях и смешливците – а на тяхно място бяха открити нови сто и шестнайсет, главно по пограничните светове.

Лейн не знаеше за всичко това, нито щеше да се развълнува, ако бе научил. Интересът на Лейн към правителствата беше толкова малък, колкото бе техният към него. Капиталите му не бяха обвързани с

кредитите. Болестите започваха да го вълнуват само когато се разболееше от тях. Миньорите му бяха напълно безразлични. Що се отнасяше до изчезналите животински видове... е, той нямаше да остане без работа, щом откриваха нови на тяхно място.

Всъщност, точно в момента работата не го вълнуваше. Синдикатът Вейнмил на два пъти бе положил особени усилия да се свърже с него на кораба и да поръча някои по-специални животни за своите музеи. Той бе потвърдил, че приема и двете поръчки, но до момента не бе дори и опитал да направи каквото и да е било по тях.

Единствената му грижа сега, и това продължаваше вече цели две години, бе да унищожи Хипнозвяра. Първо трябваше да получи оръжието, което за себе си беше кръстил „разредител“, едва след което щеше да го използва върху набелязаната жертва. След това щеше да опита да възстанови репутацията си, да продаде оръжието за колкото съумееше и отново щеше да потисне емоциите си, влагайки всичкото си умение на стария занаят.

Лейн погледна пулта за управление може би за милионен път. Оставаха още двацет и седем дни до Северна Точка. Беше крайно време да кацне за по-дълго, да си направи един гуляй, да се наспи на истинско легло вместо в хамак, да опита истинска храна и да си достави удоволствие с някой друг литър от най-добрата бира на Чака. Малко почивка, малко чист въздух, ден-два с жена и сигурно щеше да се зареди с енергия за последната фаза на това дълго преследване.

И точно в този миг го зърна.

Не разбра откъде се бе появило, нито какво правеше толкова далече от облака, не можеше да реши дали не го следеше и измъчваше с присъствието си. Но съществото бе пред очите му, на седемдесет хиляди километра дясно на борд и на около шейсет градуса под кораба.

Той тихо изруга и реши да не отклонява „Смъртоносен“ от курса. Съществото се приближи на около петдесет хиляди километра.

Провери уредите за наблюдение, за да се убеди, че не става дума за друг кораб. Наистина беше съществото. Помисли малко, после увеличи до максимум скоростта. Съществото го следваше без затруднение.

Продължиха така шест часа. След това бавно и неумолимо, съществото започна да скъсява разстоянието между тях и Лейн предприе поредица маневри, опитвайки да се изплъзне. Без никакъв успех.

Когато съществото наближи на двацет хиляди километра, той започна да долавя напрежение в тялото си, но не можеше да каже дали това бяха собствените му емоции или тези на съществото. Каквото и да бе

причината, напрежението се засилваше с всяка изминала секунда и в него започваше да се долавя леката тръпка на очакването.

Той енергично разтърси глава и започна да пее с всички сили, опитвайки се безуспешно да задави затискащото го усещане.

Съществото се приближи на петнайсет хиляди километра, после на дванайсет хиляди и Лейн разбра, че никога няма да съумее да стигне до Северна Точка без да се опълчи срещу него. Цялото му потно тяло трепереше и той забрави най-напред думите, а после и мелодията на песента си.

Макар да знаеше, че няма никакъв смисъл, той все пак насочи лазерното оръдие към преследващото го същество и стреля. После, със същото усещане за безсмисленост, повтори опита и с молекулярния имплодер.

– Махай се! – извика той в екрана за директно наблюдение, където само преди секунди се бе показало съществото. – Още не съм готов за теб!

Но съществото не се махаше. Нещо повече – приближи се на шест хиляди километра, пулсирайки. Лейн забави „Смъртоносен“ така че едва-едва пълзеше, с плахата надежда, че съществото ще го подмине, носено от инерцията, а той ще има време за някаква гениална маневра, но нищо подобно не се случи: то спря едновременно с кораба и сега се намираще на по-малко от петстотин километра от него.

Лейн усещаше практически същото, както и при предишните си срещи с него, но понеже вече можеше да анализира възприятията си, се чувстваше ужасно омърсен. Отново стреля с лазерното оръдие и отново без никаква реакция.

И тогава с дрезгаво изхриптяване, което прозвуча като нещо между писък и стон, той натисна спусъка на вибратора.

Емоционалният шок го връхлетя с познатата сила, но този път му бяха достатъчни само минута-две да се възстанови. Когато отново бе в състояние да погледне към пулта, видя, че съществото се отдалечаваше бързо както преди.

Свлече се в креслото, осъзнал, че е стоял на крака няколко минути и едва сега се разтрепери като лист. Но този път, знаеше това със сигурност, треперенето се дължеше на самия него.

Съществото се носеше с огромна скорост и след някоя-друга минута щеше да излезе извън обсега на уредите му за наблюдение. Сега, когато държеше под контрол мислите и емоциите си, щяха да му трябват буквално някакви секунди, за да върне „Смъртоносен“ на курса към

Северна Точка. Съществото щеше да почака, докато той не се въоръже-ше както трябва. Най-важното в момента бе да стигне в Северна Точка и да изтегли парите, необходими му за довършването на разредителя.

Но когато протегна ръка към пулта за управление, той знаеше вътре в себе си, че изобщо не възнамерява да се връща в Северна Точка.

ГЛАВА 13

Лейн седеше в офиса си мълчалив и неподвижен. Очите му бяха отворени, но изглеждаше като че ли се бе фокусирал върху някаква много далечна точка, която само той виждаше. Муфти висеше от тавана и тихо бърбореше на себе си. В хангара непосредствено до офиса трима механици работеха над „Смъртоносен“.

На вратата се почука. Лейн не помръдна и чуването стана по-настойтелно. Накрая вратата се отвори и на прага застана Чака, облечен в многоцветните си одежди с метален отблясък.

– Никобар! – извика той със силния си кънтящ глас.

Лейн го изгледа, но не продума.

– Цели пет години – каза Чака. – Кога се прибра?

– Снощи – отговори Лейн.

– И не се обаждаш на Чака?

– Не бях жаден.

– В такъв случай заповядай сега – покани го Чака. – Знаеш, че първото питие винаги е за сметка на бара.

– Вече не пия – призна Лейн.

– Трябва да си загубил ума в космоса – изсмя се Чака. – Хайде, крайно време е отново да стъпиш на крака.

Той пристъпи по-наблизо и се взря в лицето на Лейн в полумрака. Косата на ловеца, едно време гъста, вълниста и кестенява, сега беше изтъняла и побеляла, очите му бяха хлътнали и около тях имаше черни кръгове, тялото му беше сухо и недохранено, пръстите – дълги и извити, бузите – скулести.

– Какво, по дяволите, се е случило с теб, Никобар? – ахна Чака. – Ако беше влязъл в бара, сигурно нямаше да те позная.

– Пет години са много време – отговори Лейн. – Хората се променят.

– Но не чак толкова. Какво се случи?

– Нищо.

– В такъв случай, защо закриваш сметките си? – попита Чака. – Не може подобно нещо да стане в Хелхейвън без Чака да научи. Веднага щом ми казаха, разбрах, че си в града и когато не те видях в бара, дойдох да те посетя тук. Защо са ти толкова пари, Никобар?

– Това изобщо не ти влиза в работата – отсека Лейн.

– Не мога да се съглася с теб, Никобар – усмихна се Чака. – Всичко, което може да ме лиши от един добър клиент, е моя работа, защото ако похарчиш парите си на друго място, това значи, че не си ги похарчил при Чака.

– Струва ми се, че Чака някак си ще оцелее и без моята помощ – каза Лейн.

– Така е – съгласи се Чака. – Но Чака няма да се откаже от теб без борба. Какво се случи?

– Нищо. И защо просто не вземеш да се махнеш от тук?

– Защо в момента ми се говори – Чака отиде до стената, свали скрийчъра и го огъна с дясната си ръка. – Ще си побъррим ли сега, Никобар?

– Не, докато не ми заплатиш скрийчъра – отговори Лейн.

– Ще ти платя двойно – обеща Чака. Огледа се за стол, установи, че Лейн е седнал на единствения и се подпря на стената. – Последния път когато те видях, ти разглеждаше някакви стари звездни атласи. И, доколкото си спомням, това по някакъв начин беше свързано с Хипнозвяра. Успя ли да го намериш?

Лейн кимна.

– Уби ли го?

– Не, не го убих.

– Сигурно е страшен звяр, щом Никобар Лейн не може да го убие.

– Ще го убия, не се притеснявай – каза Лейн най-сетне проявявайки някакви емоции.

– Това ли правиш тук? – поинтересува се Чака. – Събираш парите, с помощта на които ще можеш да го убиеш?

Лейн отново кимна:

– Необходимо е доста особено оръжие. Трябват ми средства, за да ми го изработят.

– Но първо ще трябва пак да откриеш Хипнозвяра – напомни му Чака. – А Галактиката е голяма.

– Ще го намеря – мрачно заяви Лейн.

– Това, че си го виждал един-два пъти в никакъв случай не означава, че ще можеш да го намериш, когато пожелаеш.

– Не веднъж или два пъти – поправи го Лейн. – Девет пъти.

– Девет? – повтори Чака, не вярвайки на ушите си и се вгледа в хълтналите очи, чиито поглед сякаш минаваше през него.

– Да, девет – повтори Лейн. – Два пъти преди да замина оттук последния път, още веднъж преди Лодин... – гласът му за миг заглъхна. – И

шест пъти след като излетях от Белор.

– Белор ли? – пак повтори Чака. – Че какво има за лов на Белор?

– Нищо.

– Тогава защо си ходил там?

– Трябваше да се срещна с един извънземен, който се съгласи да направи оръжието.

– И завърши ли го?

– Не знам – отговори Лейн.

– Не, това просто не си ти, Никобар – въздъхна Чака. – Не разбрах ли, че си останал жив толкова дълго само защото никога не си забравял за незначителните подробности, а сега ми казваш, че дори не знаеш дали унищожителя на Хипнозверове е готов или не. И отколко време работи твоят човек над това оръжие?

– Към четири години – отговори с безразличие Лейн.

– Четири години е доста време – отбеляза Чака. – Би следвало вече да е готово.

– Може и да е готово.

– Тогава защо не си го взел?

– Бях далече от тук през последните две години.

– Къде по-точно?

– В космоса.

– И какво правеше там?

– Не ме питай – въздъхна Лейн. – Защо не оставиш тази тема, Чака?

– Значи през последните две години си виждал Хипнозвяра шест пъти – усмихна се Чака. – И защо? Защо го преследваш, щом не можеш да го убиеш?

– Млъкни – тихо помоли Лейн.

– Не мен специално тази работа ми се струва едно голямо разточителство – продължи невъзмутимо Чака. – Помисли само какви пари си потрошил за гориво и храна. Щеше да се почувстваш много по-добре, ако ги беше похарчил тук, Никобар. Никакво космическо чудовище не може да достави същото удоволствие както момичетата на Чака.

– Млъкни! – изкрещя този път Лейн и скочи на крака.

– Всъщност, кой знае, може и да е в състояние – каза Чака и лицето му светна. – Така ли е, Никобар? С това ли се занимаваше там горе?

Лейн замахна към Чака. Огромният мъж улови юмука му във въздуха и го стисна с такава сила, че Лейн се свлече на колене с вик на болка.

– Мислех, че не си чак толкова глупав, Никобар – засмя се той. –

Когато Чака умре, това ще бъде от удоволствие, а не защото някой е успял да го накаже. Ако те пусна, ще мируваш ли вече?

Понеже Лейн не отговори, Чака стисна по-силно.

– Добре – прошепна Лейн през зъби.

– Разумно решение – одобри Чака. – Надявам се, че си също толкова суров с враговете си, колкото си с приятелите – той пак се засмя и помогна на Лейн да се изправи на крака. – Разкажи ми сега всичко, Никобар.

– Няма нищо за разказване – отговори Лейн, разтривайки пръстите си.

– Нека не започваме неприятната част от самото начало, а? – помоли Чака. – Разкажи ми за Хипнозвяра.

– Той е около седем километра в диаметър – започна механично Лейн, – червеникаво-оранжев на цвят, без видими...

– Разкажи ми какво ти стори, Никобар – прекъсна го Чака. – Пет пари не давам как изглежда.

– Нищо не ми е сторил – отговори Лейн.

– Състарил си се с трийсет години, по костите ти не е останал грам месо, изплашен си до смърт... и казваш, че не ти е сторил нищо. Нека опитаме пак, Никобар.

– Добре, добре – въздъхна Лейн. – Помниш ли какво ти разказвах за неговия защитен механизъм?

– Ставаше дума, че съществото може да изстреля залп от болка и смърт срещу нападателя си, така ли? – припомни си Чака. – Да, помня.

– Е, добре, тогава сбърках.

– Така си и мислех – каза Чака. – Никога не съм вярвал в... как го нарече тогава ти?... Излъчващ емпат.

– Този термин остава валиден – каза Лейн.

– Но ти току-що каза, че...

– Че то не ме облъчва със смърт. Знам какво ти казах.

– Нещо не те разбирам, Никобар – въздъхна Чака.

– Това, което чувствах не беше болка или смърт, Чака – опита се да обясни Лейн, изговаряйки с огромно усилие всяка дума. – Сега ясно ли ти е?

Лицето на Чака светна. Изкуственото му око заблестя и в него заиграха искри, много по-бързо отколкото Лейн си спомняше да бе виждал. Всеки златен зъб можеше добре да се види, защото Чака отметна глава назад и гръмогласно се изсмя.

– Но защо не ми каза веднага? – избумтя гласът му. – Нова тръпка,

ново удоволствие? А аз си стоя и се терзя, че моят добър приятел е заминал, за да стане някакъв некрофил! Какъв тогава е проблемът, Никобар? Защо просто не се облегнеш в креслото и не се отдадеш на наслаждението?

– Да се наслаждавам, ли? – ахна Лейн. – Да се наслаждавам на това... нещо?

– Разбира се! – избоботи Чака. – Познавам мъже, които са прекосявали половината Галактика, търсейки нови усещания и това бяха хора готови да продадат душите си макар и за най-краткия, най-мимолетен вкус на нещо по-различно, докато ти просто излиташ и го намираш, ей така! Това ако не е късмет!

– Ти не си го изпитвал – изпъшка Лейн. – Дори за секунда не си имал тези проклетни усещания в главата си.

– Е, очевидно не става дума за нещо чак толкова отвратително – каза Чака, – защото в противен случай едва ли щеше да прекараш две години в космоса, за да получиш шест нови дози.

– Повярвай, ужасно е – прошепна Лейн, втренчен в някаква точка зад главата на Чака. – Ти просто не можеш да си го представиш.

– Ето какво знам аз – отговори Чака: – Знам, че ако бях на твоето място, нямаше да се опитвам да убия проклетото същество. Щях да се опитам да разбера, какво има в него и щях да направя всичко възможно да сложа в бутилка малко от онова, което има да предложи. Не виждаш ли, че това нещо може да ти донесе цяло състояние, Никобар?

– То трябва да умре – тихо, но настойчиво каза Лейн.

– И защо? Защото те кара да се чувстваш перверзен? Защото те кара да се срамуваш или отвращаваш от себе си? Глупости, Никобар! По тази логика ти можеш да убиеш всяка жена, която не ти е доставила удоволствие в леглото или всеки производител на алкохол, чиято продукция не харесваш. И освен това, кой си ти, че да решаваш дали на едно нещо може да бъде разрешено или не да носи тръпка и на другите?

– Не става дума за тръпка – обясни Лейн. – Става дума за нещо... чуждоземно. Нещо, което не е било създадено на този свят за да се докосва до човешката душа!

– Ха, че ако хората се бяха придържали само към онова, което е било предназначено за тях, те нямаше да познаят вкуса на тютюна, нямаше да опитат наркотиците, нямаше да вкусят алкохол, нямаше да знаят какво е хомосексуалност. Дявол да го вземе, за мен всичко, което усещам, вкусвам, дочувам или помиривам, ако то ми носи удоволствие, всяко отделно такова нещо има право на съществуване – той поспря за

миг и постепенно на лицето му плъзна нова широка усмивка. – Може би Чака ще дойде с теб и ще опита това усещане за да се види какво е?

– Не – твърдо заяви Лейн. – Става дума за схватка между мен и това същество. Нямам нужда от никаква помощ.

– Помощ ли? – засмя се Чака. – Че кой ти предлага помощ, Никобар? Не разбираш ли, че аз съм на негова страна?

– Ти изобщо не можеш да си представиш какво може да стори то с теб – измъчено изрече Лейн.

– Ето какво ще ти кажа – започна Чака: – Това създание няма да ме превърне в невротизирана, жадна за кръв купчина месо. Чувал съм, че кралските особи в древността се сношавали с овце и с други животни в обора. Е, Чака ще ги надмине и ще се люби с топка от енергия! И кой знае, може би името ми завинаги ще остане вписано в историята.

– Ти няма да дойдеш с мен, Чака – повтори пак Лейн. – Аз ще си прибера оръжието, ще убия тази твар и нищо няма да може да ме спре!

– Приличаш ми на сексуален перверт, който убива жената, защото изпитва срам от желанието към нея, изгарящо го отвътре. Това проклето същество ти е объркало мозъка, Никобар! Добре, след като се оказва прекалено силен противник, защо не дойдеш с мен в заведението? Имам за теб дори девственица... е, в случай, че докторът е успял да я закърпи.

– Не ме интересува – отсече Лейн.

– За сметка на заведението, Никобар – опитваше се да го убеди Чака. – Кой знае? Може да си овладял някои нови техники от Хипнозвяра.

– Забрави това.

– Само не ми казвай, че си се отказал от жените и алкохола – засмя се Чака.

– Добре, няма да ти го кажа.

– Ама наистина ми се иска да разбере какво предлага това чудо на чудесата – поклати глава гигантът. – Нали не се опитваш да ми извъртиш някой номер, а?

– Не, не опитвам.

– След като притежава такава мощ, мисля че вече разбирам защо си се мъкнал след него в продължение на две години.

– Свърши ли? – попита Лейн. – Ще спрем ли вече да говорим на тази тема?

– Не още – каза Чака. – Защо се върна чак в Хелхейвн за пари? Знам със сигурност, че имаш банкови сметки в половин дузина светове из Галактиката.

– Вече не – отговори кратко Лейн.

- В такъв случай, след купуването на това оръжие, ти ще фалираш?
- Ами, почти – кимна Лейн.
- Трийсет години пестиш – изсумтя Чака, – и всичко отива по дяволите просто така. Трябваше да бъдеш по-умен и да похарчиш тези пари при мен, Никобар.
- Ще се оправя, Чака – отговори Лейн. – След като го убия.
- Да, ама за какво ще ги харчиш? – попита риторично Чака. – Откал си се от жените и алкохола... кой знае, може и наркотиците вече да не те интересуват.
- Има други неща, за които парите могат да се изхарчат, Чака – усмихна се Лейн може би за първи път.
- Не от хора като мен и теб, Никобар – отговори Чака. – Не за хората, които живеят по границата. И какво ще си купиш? Къща ли? Та ти практически живееш на кораба си. Библиотека? Ако книгите и лентите те интересуваха, ти нямаше да се накснеш в тази история. Дрехи, скъпоценности, дрънкулки? На кого ли му харесват тези неща. Не, Никобар, когато човек живее с момента, както правим двамата с теб, той харчи парите си за неща, които му помагат да си подслажда живота между моментите.
- Хубаво, убеди ме, тогава няма да ги харча – примирено каза Лейн. – Отново ще се захвана с лов.
- И защо не постъпиш така сега?
- Не мога – призна Лейн. – Не мога да направя нищо, докато не убия това същество.
- Ти непрекъснато го наричаш „нещо“ или „същество“ – отбеляза Чака. – Останал съм с впечатление, че си имаше име.
- Има много имена – отговори Лейн.
- Защо не използваш някое от тях?
- Нито едно от тези имена не е достатъчно точно. Затова, за мен то е същество – просто и ясно.
- И кога смяташ да излетиш? – попита Чака.
- След два-три дни. Когато корабът бъде готов. Току-що изпратих парите за последните два детайла, но ще трябва да кацна на Белор, за да монтирам оръжието на „Смъртоносен“.
- Надявам се, че ще дойдеш да пием по едно на прощаване преди да потеглиш – предложи Чака.
- Лейн поклати глава отрицателно.
- Чака сви рамене и се отправи към вратата.
- Сбогом, приятелю. Беше ми много приятно, че се познавахме.

– Говориш сякаш съм покойник – обади се Лейн. – Проклетото същество още не ме е убило.

– Погледни се в огледалото, Никобар – каза Чака и излезе.

ГЛАВА 14

Полетът от Северна Точка до Белор продължи осемдесет и три дни. Лейн прекара почти цялото време в хипнотичен сън, а малкото време през което беше буден, посвети на изучаване на стотици звездни карти, така че накрая знаеше района на съществуването почти наизуст. Опита се да не мисли върху факта, че то беше напуснало този район преди почти две години.

Когато стигна до Белор, той приземи „Смъртоносен“ на около пет километра от колибите на дорните. Но преди да прекоси разделящото ги разстояние, Востувиан дойде да го посрещне.

– Дълго време те нямаше, убицецо на животни – произнесе той с характерния си полушепот.

– Бях зает – отговори Лейн.

– Освободи ли се вече? – попита Востувиан.

– Не. Работата, която имам да върша тепърва ми престои. Готово ли е оръжието за монтиране на кораба ми?

– Готово е – успокои го Востувиан. – А ти готов ли си?

– Да.

– Това е хубаво – каза дорнът. – Известно време се страхувах, че може да си излязъл на лов за Хипнозвяра само с твоя вибратор. Радвам се, че съм сбъркал в преценката си за теб.

Лейн го погледна остро, но нямаше никакъв начин да разбере дали забележката е била откровена или сардонична. После тръгна редом с Востувиан и след няколко секунди мълчание се обърна към него:

– Преследвах го.

– А – каза Востувиан. – И намери ли го?

– Да.

– И си се убедил, че вибраторът не може да го убие?

– Да – призна Лейн. – След шест срещи с него.

– На някои хора им трябва повече за да се убедят – изрече Востувиан и за втори път Лейн не можа да разбере дали коментарът беше пряк или съдържаеше някакъв намек.

– Какъв е ефективният обхват на твоето оръжие? – попита той накрая.

– Между шейсет и седемдесет хиляди километра – отговори дорнът. – Но ако съумееш да се приближиш на десет-петнайсет хиляди

километра, консумираната от него мощност ще бъде значително по-малко. В противен случай, ще трябва да минеш без по-голямата част от другите системи на кораба. Какви са минималните ти нужди в това отношение?

Лейн наведе глава и се замисли за няколко минути.

– Ами, системата за осигуряване на живот, разбира се, и склада за храната.

– Готов ли си да използваш рециклирана храна?

– Само като крайна мярка – призна Лейн. – Храната, която използвам е концентрирана и не ми се вярва това оръжие да заема чак толкова място.

– Добре – каза Востувиан. – От какво друго би имал нужда?

– Апарата за хипносън и две камери за спане – отговори Лейн.

– Две?

– Втората е за Муфти.

– Кой е Муфти?

– Няма значение – отклони отговора Лейн. – Имам нужда от апарата за хипносън с две камери към него. Звездният атлас е вграден в главния компютър, така че е невъзможно да се елиминира. Същото важи и за системата за далечно наблюдение и навигационния компютър. Освен това, разполагам с известен брой звездни карти, които искам да взема, но всички те могат да се навият на руло и да се съберат в тубус. Ще ми трябва два скафандъра – един за излизане в открития космос, другия за слизане на повърхността на свръхгорещи планети, с десетдневен запас кислород към всеки от двата.

– Нещо друго? – попита дорнът.

– Отделението за сухо къпане и... това е май всичко – завърши Лейн. – Струва ми се, обаче, че ще трябва да запазя и едно от досегашните оръжия на кораба, просто за в случай, че твоят разредител откаже да работи.

– „Разредител“ ли?

– Ентропното оръжие – поясни Лейн.

– Кое от досегашните ти оръжия би искал да запазиш?

– Вибраторът – отговори Лейн.

– Лазерното ти оръдие има много по-голям обseg – напомни му Востувиан.

– Вибраторът – повтори Лейн и потисна напирания в него гняв.

– Както кажеш – съгласи се Востувиан. – Утре сутринта ще започнем адаптирането на оръжието за твоя кораб.

– А защо не веднага? – раздражено попита Лейн.

– Чакал ли повече от пет години, убицецо на животни – каза Востувиан, – а моят народ е чакал много хилядолетия. Ще изчакаме следващия ден. А дотогава можеш да ми гостуващ на вечеря. Ондин Гилян ме уверяваше, че нашата храна е безвредна и питателна за човешкия организъм.

Востувиан млъкна и се отправи в посока към колибите, а Лейн след кратко колебание го последва без да каже нито дума. След малко стигнаха до съборетините и скоро след това дорнът се изправи пред една от тях, която по нищо не се отличаваше от останалите, освен може би, че беше в дори по-окаяно състояние.

– Това е моето жилище – обясни ненужно Востувиан. – Можеш да влезеш в него, ако желаш.

– Никъде не виждам оръжието – отбеляза Лейн след като огледа поселището.

– Колко голямо си мислиш, че е? – и за първи път на Лейн се стори, че забелязва някаква промяна във физиономията на мършавия дорн.

– Не знам – призна Лейн, – но знам, че прекарах на тази планета тонове за последните няколко години.

– Повече от деветдесет процента от които отидоха за изработването на инструменти – отбеляза Востувиан, – а което остана беше натрошено и модифицирано. Оръжието е вътре. Ела.

Востувиан влезе в колибата и Лейн го последва. Интериорът не се различаваше особено от екстериора с разликата, че вътре слънчевите лъчи не проникваха. Подът беше от пръст... всъщност, по-точно бе да се каже, че под липсваше. Виждаха се два дървени предмета, които можеха да бъдат столове или легла, а може би маси. В единия ъгъл на единствената стая бяха безпорядъчно нахвърлени касети и дори две книги, макар Лейн да не можа да идентифицира езика на кориците им.

– Ползваме обща кухня – прошепна Востувиан. – Храната ти ще бъде донесена след малко.

– А разредителят?

Востувиан пристъпи до едно място на пода, смете настрани пръстта и показа малка кутия, която беше заровена там. Изтегли я от дупката, отвори я и извади от нея компактен и крайно сложен апарат, който приличаше на древна месомелачка, ако изобщо приличаше на нещо.

– Това ли е? – попита Лейн недоверчиво. – Това е всичко, за което похарчих спестяванията си за трийсет години?

Той се пресегна, взе го от Востувиан и го премери на тегло. Беше

по-масивен, отколкото му се бе сторило, но въпреки това той можеше да го държи с едната си ръка.

– Да, това е твоето ентропно оръжие – каза Востувиан.

– Предупреждавам те, че очаквам да работи – заплашително изрече Лейн. – Защото така както го гледам, не мисля, че мога да си върна макар и два процента от инвестициите, дори ако го разглобя на части.

– Мислех, че единственото, за което ти трябва, че да убиеш Хипнозвяра – каза Востувиан.

– И кое те кара да мислиш, че тази малка джунджурия може да го направи? – замислено изрече Лейн, който все още не можеше да откъсне погледа си от него.

– Ще го убие – увери го Востувиан. – Насочи цялата мощ на твоя кораб през него и ще бъдеш удивен от ефекта.

– Чудя се как твоята раса е съумяла да загуби войната, разполагайки с тези неща на борда на бойните си звездолети.

– Причината е, че моята раса унищожаваше само военни цели – обясни Востувиан, – докато твоите предци не бяха така придирчиви. И когато в един момент разбрахме, че родната ни планета е унищожена, ние се предадохме.

– Не мога да кажа, че спомените ми за тази война от историческите учебници са същите – каза със съмнение в гласа Лейн.

– Историята се пише от победителите – безстрастно изрече Востувиан.

– Сигурно е така – съгласи се Лейн. – Но по една случайност аз си спомням един епизод, известен като „Битката за Сириус V“, в която шепата наши кораби съумели да унищожат по-голямата част от вашата флота.

– Наистина е станало така – призна Востувиан. – Но те са го направили под издигнат флаг за временно примирие.

– Не си го спомням по същия начин – отбеляза Лейн. – И понеже няма оцелели сред дорните, мисля, че имам известно основание да поставя под съмнение автентичността на твоята версия.

– Съмнявай се в каквото пожелаеш – каза Востувиан. – Ти за какво дойде: да събудиш старата вражда или да се въоръжиш срещу новия си враг?

Лейн ядно изгледа дорнът за един дълъг момент, после сви рамене и отново концентрира вниманието си върху разредителя.

– Как се стреля с това? – попита той след малко.

– Ще стане както ти бъде най-удобно. Понеже няма да използваш

лазерното си оръдие, можем да монтираме това на негово място, да модифицираме системата за прицелно насочване и за следене и ще свържем всичко към генератора, който използваш.

– Защо след като знаете как да направите всичко това, твоята раса е загубила тайната на междузвездните полети? – остро попита Лейн.

– Никаква тайна не сме загубвали – възрази спокойно Востувиан. – Тук става дума за инономика и за желание. На теб може да ти изглежда невъобразимо, че аз съм доволен да стоя на родната си планета и да чакам смъртта на моята раса, но за мен е точно толкова невъобразимо, че ти си в състояние да прекараш основната част от живота си летейки през Галактиката, за да сееш смърт сред другите видове. Чий стил на живот е по-хармоничен и в съзвучие с естеството на нещата?

– Никога не съм допускал, че естеството на нещата – или поне на мислещите същества – предполага да клечиш в мръсотията и да бленуваш за смъртта на съплеменниците си без да ти минава поне мисълта да вдигнеш макар и пръст и се противопоставиш на подобна жалка съдба – отсече Лейн. – Освен това, ако си го забравил нека ти напомня, че именно дорните изтребиха Хипнозверовете и точно ти беше онзи, който настояваше да дойде с мен, когато потегля да убия последното същество.

Востувиан понечи да отговори нещо, но в този момент в колибата влезе друг дорн, остави два подноса с храна на пода и излезе. Лейн, който не беше ял от двайсет часа, седна на земята и огледа съдържанието на подноса. Върху него имаше известно количество пустинни зеленчуци, повечето от които в известна степен напомняха на червени кактуси, както и парче месо, приличащо на змиорка или змия, но определено нито едното от двете.

– Имаш ли прибори за хранене? – поинтересува се Лейн.

– Пръстите и зъбите винаги са се оказвали напълно достатъчни – увери го Востувиан.

Лейн сви рамене. Беше му се случвало да яде доста неапетитни ястия по световите, които бе посещавал и липсата на прибори го притесняваше много по-малко, отколкото би притеснила някой нормален човек. Той се пресегна, хвана парчето месо и го поднесе към устата си.

Месото се изви в ръката му.

– Това проклето нещо живо ли е? – попита той и го показа на Востувиан.

– Не – отговори дорнът. – Но мускулните му влакна са такива, че могат да наподобяват независимо движение, дори след като бъдат нарязани и сготвени. Уверявам те, животното е мъртво.

– Надявам се да е така – промърмори Лейн, гледайки втренчено къс месо в ръката си.

– На нас ни харесва такава каквото е – заяви Востувиан и отхапа огромно парче от своя къс.

Лейн изгледа дорна да унищожава като хищник порцията си на големи несдъвкани хапки и реши да последва примера му. Веднага разбра, защо Востувиан не бе и опитал да дъвче храната. Месото на подноса му беше най-жилавото и най-недосварено месо, което някога му се бе случвало да опита. Дори отхапването на късче със зъбите беше огромно усилие и той скоро разбра, че главната цел на сготвянето му е била да бъде потопено в достатъчно мазен сос, който би позволил на по-големите хапки да се плъзнат в гърлото му без особени затруднения. Опита се да категоризира животното по вкуса му, но скоро се отказа и може би така беше най-добре, защото прецени, че би предпочел да не знае какъв точно е произхода му.

Отхапа още две огромни хапки от парчето, реши че всичко това не си струва усилията и се концентрира върху сдъвкването на кактуса така, че да не си насече езика. Беше ял и далече по-неприятни ястия, но се улови, че с обич мисли за концентрираната храна на борда на кораба „Смъртоносен“.

Когато пирът свърши, той се облегна назад, уригна се два пъти и избута подноса настрана.

– Хареса ли ти? – поинтересува се Востувиан.

– Доколкото мога да си представя, в същата степен, в която на теб би ти допаднала добре изпечена пържола – отговори Лейн. – Тук ли ще спя тази нощ или на кораба?

– Където предпочетеш – каза Востувиан. – Откъде ще започнеш търсенето на Хипнозвяра?

– Някъде между Алфард и Канфор – отвърна Лейн. – Разполагам с гориво за три години. Трябва да ми бъде повече от достатъчно.

– Надявам се.

– Защо да не ми стигне? – сопна се Лейн.

– В миналото Хипнозверовете са напускали облака и за по-дълги периоди от време.

– Може и да е така – отговори Лейн. – Но независимо дали е разумно или не, това същество е същество на навика. Не мисля, че би напуснало това място, освен ако не бяга от мен... или не ме преследва. Но и в двата случая ще мога да стрелям отблизо в него. Което автоматически ме навежда на следващия въпрос: Колко пъти мога да стрелям с

разредителя, преди напълно да изчерпя енегрийните запаси на „Смъртоносен“?

– Три пъти, може би четири – отговори Востувиан. – Смяташ ли, че има възможност да пропуснеш първия път?

– Никога не пропускам.

– Тогава ще ти се наложи да стреляш само веднъж – заключи дорнът.

– Бих желал само да знам с какви възможности разполагам преди да изляза на лов – опита се да обясни въпроса си Лейн. – Имаш ли някакви възражения?

– Никакви – прошепна Востувиан. – Просто предположих, убието на животни, че...

– Още нещо – прекъсна го Лейн. – Казвам се Лейн, а не убиец на животни. Ако искаш да се обърнеш към мен, използвай името ми.

– Както желаш, Лейн – отговори Востувиан.

– Следващ въпрос: Какво ще стане със системите на кораба ми след като стрелям с разредителя?

– Ще наглася управлението му така, че системата за поддържане на живота да продължи да действа – отговори дорнът. – Другите системи ще излязат от строя за времето през което стреляш и може би дори малко след това.

– Колко време мога да оставя разредителя да стреля, преди да гръмнат всички системи?

– Десет секунди... единайсет. Нужни са само към осем, за да се убие Хипнозвяра, така че на твое място, Лейн, аз бих се прицелил крайно внимателно.

– Ще запомня съвета ти – сухо отбеляза Лейн.

– Три години може и да се окажат недостатъчно време, за да се убие Хипнозвяра – каза Востувиан след дълга пауза.

– Тогава ще продължавам да опитвам четири, десет, петдесет.

– Но с мен на борда ще ти трябва по-малко време, отколкото без мен – каза дорнът.

– Не – отсече Лейн.

– В момента не си практичен, Лейн – поклати глава събеседникът му.

– Востувиан, от първия момент не ми харесваш особено. Знам обаче, че ще ми харесваш още по-малко ако застанем един до друг в кораба, там горе.

– Приятелството ли те интересува или убиването на Хипнозвяра? –

попита Востувиан.

– Не мисли, че е задължително тези две неща да се взаимноизключват – каза Лейн. – За приятелството имам на разположение Муфти, а същевременно преследвам като плячка.

– Както и да е, ловът ти ще бъде много по-ефективен, ако ме вземеш с тебе – отбеляза дорнът.

– Аз действвам достатъчно ефективно – напомни му Лейн. – Защо си ми и ти?

– За да бъдеш сигурен, че ще стреляш с разредителя, а не с вибратора – прошепна Востувиан.

В следващата секунда Лейн скочи на крака. Миг по-късно двата подноса полетяха във въздуха и минаха на косъм покрай главата на Востувиан. Лейн се хвърли върху дорна, а жилавата му ръка се стрелна, сграбчи невероятно тънката му шия и я стисна с все сила.

– Ако някога си позволиш пак да кажеш това – просъска Лейн през стиснати зъби, – расата на дорните ще бъде заличена по-скоро отколкото очаквате. Ясно ли е?

Востувиан не се опитваше нито да му отговори, нито поне да кимне с глава. Той стоеше абсолютно неподвижно, затворил очи, дори не дишаше. Лейн помисли, че го е убил, но когато отпусна захвата си и отстъпи крачка назад, дорнът отвори очи сякаш нищо не се бе случило.

– На твоето място щях да си спестя гнева за Хипнозвяра – каза той с дрезгав шепот.

– Имам в себе си достатъчно – увери го Лейн.

– Разбрах – отговори дорнът и леко разтри шията си. – Някога запитвал ли си се защо?

– Не – отвърна Лейн. – Имаш ли какво още да кажеш преди да тръгна за кораба?

– Само един въпрос. Както споменах първия път, Хипнозвяра няма да се приближи до твоя кораб когато инсталираш ентропното оръжие. Как ще постъпиш, когато се убедиш, че не можеш да го намериш?

– Ще се безпокоя за това, когато се случи – отговори Лейн. – Нещо друго?

– Не.

– Добре. Ела при „Смъртоносен“ при изгрев слънце и се махни веднага оттам когато свършиш каквото имаш да правиш.

Той излезе навън и закричи обратно към кораба, недоумявайки как и кога се бяха появили в него емоции.

ГЛАВА 15

Времето минаваше.

Лейн бе прекарал в космоса трийсет и два стандартни месеца без да види съществото. По негова преценка разполагаше с гориво за още пет месеца, но водата и храната нямаше да му стигнат за толкова.

До момента експедицията беше пълен провал. Не смееше да легне в камерата за хипносън, защото се страхуваше да не пропусне съществото. Не можеше да кацне никъде, защото това щеше сериозно да намали запасите му от гориво. Дори не бе сигурен, че разрежделят работи – мощта му можеше да се разбере само в истинска битка.

И разбира се, най-отчайващо от всичко бе отсъствието на съществото. Преди да бе монтирал разрежделя на кораба си, то го бе следвало из цялата Галактика, давайки възможност на тъмната половина в съзнанието му да излезе наяве. Но сега, когато беше готов да воюва истински, оказваше че е невъзможно да открие съществото.

На всичко отгоре, не само времето изтичаше. Той не разполагаше с пари да плати новото гориво и новите запаси храна, от които съвсем скоро щеше да има нужда.

Лейн отново направи справка със звездните атласи, замислен над възможностите, с които разполагаше. Би могъл да продължи претърсването на облака още три месеца, но тогава единственото достъпно за „Смъртоносен“ място, където можеше да намери работа и/или пари, щеше да бъде Уилям Кембъл Блесбул XXIII, а делото му срещу Блесбул сигурно все още бе из съдилищата. От друга страна, ако тръгнеше оттук сега, щеше да се добере до системата Делурос с няколко дни в резерв и макар да не бе работил за синдиката Вейнмил от осем години насам, те поне не хранеха лоши чувства към него.

Вземайки единственото разумно решение, Лейн напусна облака от междувъзвезден прах и се насочи към Делурос VIII – столицата на човешката раса, политическият, културен, финансов и военен център на човечеството. Човек отдавна бе напуснал пределите на Земята и макар да продължаваше да гледа на рожденото си място с почти религиозно преклонение, той отдавна бе прехвърлил цялата правителствена администрация в системата Делурос, която бе разположена по-близо до центъра и представляваше крайно рядката комбинация от земни условия и десеткратно по-голяма площ за заселване.

Но дори тази площ се оказваше неадекватна за нуждите на Човека, затова бе предприета следващата стъпка: Делурос VI – друг кислороден свят – бе раздробен на четиридесет и осем планетоиди и всеки от тях приюти под куполите си едно или друго правителствено ведомство. Военните веднага бяха окупирали четири от тези минисветове и вече се задушаваша от липса на жизнено пространство.

Но планетоидите бяха само мизансцен за системата Делурос. Цялата власт беше съсредоточена на Делурос VIII – блестящ синьо-златно-зелен свят, на който нямаше сезони. Когато Лейн се приближи до него, наредиха му да влезе в орбита и да се скачи с един от стотиците хиляди летящи хангари и станции за зареждане, обикалящи високо над планетата. Той се подчини на нареждането, остави „Смъртоносен“ в една от станциите и се качи на совалката, която щеше да го свали на повърхността.

Макар да бе виждал на снимки и картини сцени от живота на Делурос VIII и да бе разговарял с хора живели или поне посещавали това място, никакво описание от втора или трета ръка не би могло да го подготви за този огромен свят. Често се бе чудил защо жителите на Делурос VIII проявяваха такава нетърпимост към всяка проява на национализъм или отцепничество. Сега можеше да разбере.

Цялата повърхност на планетата представляваше един необятен мегаполис. Имаше естествено паркове, ферми, езера, дори няколко гори, но всички те бяха заобиколени от Града – разраснал се, блестящ, нов, защото по-голямата част от него едва ли бе по-стара от едно хилядолетие, непрестанно подновяващ се град, разпрострял огромните си метални, пластмасови и бетонни пипала във всички посоки, покрил дори двата полюса и гмурнал се в дълбините на океаните. Постройките, на които нищо не пречеше да бъдат студени и безлично функционални, подчертаваха текущите веяния в архитектурата и градоустройството. Докато Лодин XI беше абсолютна загадка за него, този свят, дори от височина четиридесет километра, му изглеждаше разбираем и логичен в n-та степен. Огромни, широки пътни артерии минаваха по пътя на най-малкото съпротивление от един район към друг, монорелсов транспорт обикаляше из най-гъсто населените райони, промишлените комплекси бяха концентрирани в зони и във всичко имаше нещо познато, макар и невероятно увеличено в мащаб.

Совалката кацна на някакво съоръжение, представляващо комбинация между космодрум, аерогара и спирка на монорелсовия транспорт и на пасажерите бе съобщено, че оттук могат да направят връзка за който

район на планетата желаят. Ако някой желаше да посети правителствено ведомство, беше препоръчително първо да провери дали проблемът му не можеше да бъде решен тук и едва тогава да решава дали наистина се налага да излети за някои от планетоидите на Делурос VI.

Лейн отиде до монитора на компютърната справочна система и поиска адреса на Ектор Елсуърт. Разбра, че Елсуърт вече няма постоянен адрес на Делурос VIII, но е бил на планетата в продължение на една седмица. Местопребиваването му в момента не беше известно.

След това Лейн опита да научи нещо за синдиката Вейнмил, но опитите му да се свърже по видеотелефона се натъкнаха на такава невяротна бюрократична стена, че се отказа да открие Елсуърт с помощта на корпорацията, за която той работеше.

Накрая, изведнъж му хрумна да въведе в компютъра името на Илзе Вескот, но той го заплю с малък червен надпис „Секретна информация“. Лейн почувства, че не бива да проявява настойчивост.

Следващата му спирка бе клон за касети с местни новини, където се разрови из разделите за финанси и светски живот, докато не се натъкна на една репортьорка, която три пъти за един месец споменаваше Вескот в материалите си. Откри жената, подкупи я с половината от последните останали му четири хиляди долари Мария Тереза и тръгна да търси адреса, която тя му даде. За щастие не се наложи да обикаля до обратната страна на планетата. Двестата километра до дома ѝ не можеха съществено да намалят изтънелите му средства.

И така, още същия следобед имаше възможност да стигне пеша до дома на Илзе Вескот. Постройката се намираше на може би километър от пътната магистрала и беше с изглед към поляна с идеално поддържана светлосиня трева, сред която тук-там се виждаха гардении. Това, което се простираше пред него бе по-скоро палат, отколкото дом, по-скоро свръхлюксозен хотел, отколкото място за живеене. Лейн прецени, че тук сигурно има не по-малко от триста стаи, всяка от които с размерите на обикновено жилище. Сградата се издигаше на петнайсет етажа, беше издължена, гладка, блестяща и създаваше впечатлението за непревземаема крепост.

Дори да чувстваше неудобство да се представи в ловната си екипировка – единственото облекло, което бе носил в продължение на години – външно това не му личеше. Той се приближи до пътеката на ескалатора, стъпи на нея и бързо бе прехвърлен до централния вход на имението.

Изящно оформената врата безшумно се разтвори и той пристъпи във фойето, покрито с плочи от обсидан. Пред него имаше много

врати, водещи към вътрешността на дома, но всички те бяха затворени.

– Говори автоматичната охранителна система – чу се метален глас.

– Моля, кажете вашето име и по каква работа сте тук.

– Никобар Лейн, убиец.

– Не разполагам с информация за Никобар Лейн – обяви гласът. – Имате ли уговорена среща?

– Господи, и това ми било охранителна система! – изсумтя Лейн. – Съобщете на Илзе Вескот, че в дома ѝ има убиец.

– Не отговорихте на въпроса ми – напомни гласът. – Имате ли уговорена среща?

– Естествено – каза Лейн. – Сега ме пусни да вляза.

– Не разполагам с информация за такава среща – каза гласът.

Изведнъж във фойето отекна звънлив женски смях.

– Но това е просто невероятно! – каза гласът с весела нотка в него.

– Влезте, мистър Лейн. Петата врата отдясно на вас.

Лейн се отправи до вратата, отвори я и влезе в стая, чието обзавеждане по най-консервативни сметки, вероятно струваше два пъти по-скъпо от цялостното оборудване на „Смъртоносен“. Подът беше застлан с бял, мъхест килим, изработен от кожата на буквално хиляди малки арктични животни, всяко с големината приблизително на Муфти. Стените и таванът бяха покрити с огледала – но това бяха различни огледала, всяко от които беше извито във форма, позволяваща му да отрази многократно изумителната картина на тази стая до безкрайност. Обзавеждането беше със столове и маси в бароков стил, изработени от злато и платина и украсени със скъпоценни камъни, каквито Лейн никога преди не бе виждал. В далечния край на огромното помещения се виждаше един гмурец. Кожата му бе инкрустирана с блестящи диаманти, а огромната му муцуна с формата на зурла бе издълбана във формата на удобен стол.

На него – или може би в него – седеше Илзе Вескот. Първото му впечатление бе, че това е една от най-красивите жени, които някога бе виждал, но докато се приближаваше, той започна да променя мнението си. Тя беше облечена в плътно прилепнал по тялото ѝ гаширизон с дълбоко деколте, скроен в стила на висшата мода властваща в момента, но на него му се стори, че има нещо, което определено не е наред. Тази кожа, така щедро изложена на показ и толкова перфектна, беше напълно лишена от каквито и да са било петънца. Дори козметичните процедури за подмладяване не можеха да постигнат подобен ефект.

Погледът му се вдигна към лицето ѝ. То също бе перфектно, макар може би очите да бяха поставени малко по-дълбоко в главата ѝ,

отколкото той смяташе за красиво и изведнъж, когато се озова на няколко метра от нея, той разбра причината. Лицето ѝ, както и тялото, беше синтетично, беше изработено от нишки с перфектна текстура, свързани в едно цяло от скулптор-медик, който бе превъплатил квинтесенцията на красотата и изящната чувственост в едно човешко тяло. Само очите – стари, с остър поглед и някак не принадлежащи на тази обвивка – бяха на Илзе Вескот и дори магьосникът, който бе дал на лицето и тялото ѝ чертите на една съвременна Венера, не се бе оказал в състояние да направи каквото и да е било за тези очи.

Лейн си наложи да не гледа така втрещено и направи жест в посока към файла.

– Колко ви струваше онова?

– Охранителната система ли? – попита тя и пълните червени устни се разтвориха в усмивка: – Малко над двеста хиляди кредита. Защо?

– Мисля, че за подобна сума някой би следвало да се погрижи да заложи думата „убиец“ в речника, с който тя работи. Аз имам един питомец, който ми струва еквивалента на двайсет хиляди кредита и който би могъл да ви обезпечи по-добра защита.

– Възхищавам се на дързостта ви, мистър Лейн – каза тя, надигна се от стола и протегна ръка към него. Ръката беше твърда, силна и... студена. – Кого дойдохте да убие?

– Никого – отговори Лейн. – Нали знаете, аз убивам животни, не хора.

– Колко необикновено – възхити се тя. После докосна един от камъните на гривната си и от пода изникна бар, чийто стени бяха покрити със същите кожи, от които бе изработен килима. – Мога ли да ви предложа нещо за пиене преди да ми разкажете за вашите приключения?

Лейн кимна. Тя отвори висока тънка бутилка и изля съдържанието ѝ в две кристални чаши. Лейн отпи, реши че вкусът му харесва и довърши остатъка на един дъх. Илзе Вескот се наслаждаваше на съдържанието на своята чаша бавно.

– Чудесно – въздъхна Лейн.

– Очаква ли се от мен да знам кой сте вие, мистър Лейн? – попита тя накрая.

– Вероятно не – отговори Лейн. – Доколкото съм комуникирал досега с някого, това е мистър Елсуърт.

– А! В такъв случай вие работите за синдиката Вейнмил?

– Аз работя само за себе си – поясни Лейн.

– Разликата е тънка – изкоментира Илзе Вескот. – И защо дойдохте

да ме посетите?

– Защото не можах да открия Елсуърт. Знам, че е на планетата и вашият дом ми се стори най-естественото място, където бих могъл да го намеря. Тук ли е той?

– Да, но той е толкова досаден – каза тя като сбърчи изкуствения си нос и сви синтетичните си устни. – Освен това, той е само наеман работник. Аз го притежавам, така както притежавам Вейнмил, тази къща и всичко, което виждате наоколо.

– Това е доста за един човек – отбеляза Лейн.

– Е, аз съм необикновен човек – обясни тя и древните ѝ очи го изгледаха с лек проблисък на развеселеност. – А освен това обичам да притежавам разни неща. Вие?

– Аз не притежавам неща – отговори Лейн. – Убивам ги.

– И какво искате да убиете, мистър Лейн?

– Хипнозвяра.

– О, какво страховтно име! – възкликна тя. – Което събужда толкова екзотични видения. Как изглежда?

– Като нищо друго във вселената – отговори Лейн.

– Красив ли е?

– Великолепен. Изглежда като... като жива звезда. Пулсира от енергията, която го изгражда и излъчва сиянието на живота, кипящ в него. Живее в космоса – там се е родил и там ще умре.

– И какво диша? – попита тя.

– Не диша.

– Тогава как ще се разбере дали е умрял?

– Аз ще знам – мрачно я увери Лейн.

– Винаги съм смятала, че професионалните ловци са хладнокръвни и лишени от емоции – каза Илзе. – А вие изглеждате като че ли това нещо е вашият смъртен враг.

– Красотата на това създание е само едната част от него – обясни Лейн. – Защото то представлява могъща, опасна и зловредна форма на живот.

– Като доктор Джекил и мистър Хайд! – засмя се Илзе. – Разкажете ми още нещо за него.

– Това е последното същество от вида си. Едно време са били много, но още преди хилядолетия са ги избили. Само това е оцеляло.

– След като става дума за последен екземпляр, може би следва да се опитате да го заловите жив, вместо да го убивате.

– Не може да се залови – обясни Лейн. – Може само да бъде

унищожено.

– Какъв е цветът му?

– Променя се. Понякога е червен, понякога почти жълт. Зависи от скоростта, с която се придвижва и от онова, което чувства в момента.

– Как би могъл някой да каже какво чувства едно такова създание?
– попита Илзе.

– Казах го за по-образно – обясни Лейн, който изведнъж почувства, че го обхваща някакво напрежение. – Елсуърт от години ме преследва с молби да го убия. Вече съм готов да го направя.

– Да не би да искате да ми кажете, че сте дошли чак до Делурос, за да ни информирате за това? – попита тя.

– Дойдох да обсъдим финансовите условия.

– А-а. И колко смятате да поискате за тази услуга?

– Половин милион кредита или еквивалента на тази сума в някоя друга валута.

– Това са много пари дори за нещо толкова удивително като Хипнозвяра – замислено каза Илзе.

– Не и за вас – възрази Лейн. – А и толкова са ми необходими, за да го сторя.

– Оказва се, че все пак ще имам нужда от съвета на Ектор – въздъхна Илзе, махна възглавничката от облегалката за ръце на креслото си и натисна един бутон от редицата, която се разкри.

Миг по-късно в стаята влезе Елсуърт, все така сивокож и жълтоок, малко понаедрял и още по-оплешивял, отколкото първия път, когато се бяха видели с Лейн. Той го изгледа една дълга минута и едва тогава го идентифицира.

– Лейн? – попита той малко неуверено.

Лейн кимна и протегна ръка.

– Остарели сте – съобщи Елсуърт. – Какво правите в системата Делурос?

– Мистър Лейн изяви желание да убие за нас Хипнозвяра – информира го Илзе. – Какво мислиш за това, Ектор?

– Спомням си, че той ми каза, че става дума за мит – каза бавно Елсуърт.

– Е, бях сбъркал – призна Лейн.

– Ектор – попита Илзе, – колко смяташ, че трябва да платим на мистър Лейн, за това да убие Хипнозвяра за един от нашите музеи?

– А той колко иска?

– Половин милион кредита.

– Подпишете веднага договора с него – посъветва я Елсуърт. После се обърна към Лейн: – Защо толкова евтино? И двамата знаем много добре колко струва.

– Защото има едно условие – обясни Лейн.

– О?

– Искам парите в аванс.

– Така си и мислех! – прошепна Елсуърт. – Добре, ще излезете ли тихо и кротко сам оттук или да повикам да ви изхвърлят?

– Какво има, Ектор? – попита Илзе.

– Погледни го, Илзе – посъветва я Елсуърт и застана до нея. – Погледни очите ми, виж ръцете му. Този човек не е изпълнил нито една поръчка в продължение на години, нито за нас, нито за който и да е било друг. Как мислиш, на колко години е?

Илзе погледна изтъняващата бяла коса, изпитото, измъчено лице, набръчканата кожа на ръцете.

– Към деветдесетте, предполагам.

– На колко сте, Лейн? – осведоми се Елсуърт.

– Това изобщо не ти влиза в работата – сръза го Лейн. – Сключваме ли сделката или не?

– Нещо крои – каза Елсуърт. – Нали виждаш, че е наркоман.

– Колко жалко – въздъхна Илзе тъжно. – А вие го разказвахте така убедително.

– Аз ви разказах истината – каза Лейн. – Съществото е там горе и аз притежавам единственото оръжие, с което то може да бъде убито.

– Единственото нещо, което той притежава – пресече го Елсуърт, – е някаква гадна привичка, която трябва да удовлетворява редовно. Позволи ми да го изхвърля оттук, Илзе.

– Минутка, ако обичаш – възрази Илзе малко разсеяно. После се обърна отново към Лейн: – Разкажете ми още нещо за него, мистър Лейн.

– Няма много повече за разказване – въздъхна Лейн. – То живее, то се храни, то лети и то може да бъде унищожено... ако ми платите, за да го направя.

– Какви гаранции можете да ни дадете? – попита тя.

– Само не му давай пари – настоя Елсуърт.

– Бъди кротък, Ектор – смъмри го Илзе. – Това животно възбуди въображението ми. Щом Вейнмил не се интересува, аз наемам този човек за моя сметка. Какви гаранции ще ми дадете, мистър Лейн?

– Всичко, което притежавам – отговори Лейн.

– Всичко – повтори Илзе. – Това означава толкова много.

– Едно време означаваше наистина доста – каза с горчивина в гласа Лейн. – Но точно в този момент става дума за моя кораб и моето оръжие.

– Половин милион кредита са голяма сума, за да удовлетворява човек капризите си, мистър Лейн. Дори ако става дума за нещо толкова прекрасно като това, за което ми разказахте. Предлагам ви аванс от петдесет хиляди кредита. И това е последната ми дума.

– Съгласен съм – каза Лейн без колебание.

– Ектор ще ви придружи до кораба ви – каза Илзе. – Предайте документа на него.

– Но той буквално те ограбва, Илзе! – протестира Елсуърт. – Ти никога вече няма да го видиш.

– Може би – съгласи се Илзе и си наля нова чаша.

– Тогава защо го правиш?

– Защото той ми достави удоволствие – отговори тя. – Или, ако предпочиташ, приеми, че става дума за симпатията на една прекрасна млада жена към един старец, който отдавна е превалил най-добрите си дни.

Лейн погледна мъдрите очи, които бяха обградени от перфектна плът и не успя да разбере кое от двете беше истинската причина.

Не че това особено го вълнуваше, реши той на път за станцията, където щеше да презареди кораба.

ГЛАВА 16

„Смъртоносен“ напусна системата Делурос, а Лейн се опитваше да реши какво да прави по-нататък. Петдесет хиляди кредита можеха да дадат на кораба му възможност да се движи с максимална скорост в продължение на десетилетие, век или цяла вечност... но само, ако не се наложеше да маневрира. В състояние на свободен полет „Смъртоносен“ летеше по инерция с изгасени двигатели, но всеки път, когато станеше необходимо да забави ход, да увеличи скоростта, за промени макар и минимално курса си, той трябваше да включва двигателите, следователно, да използва гориво. И сумата, която бе получил не представляваше нищо от момента, в който гонитбата започнеше сериозно.

Така че, въпреки спечеленото време, той в никакъв случай не разполагаше със средствата, необходими му да залови съществото. Имаше нужда от още пари, а не беше сигурен какво точно да направи, за да ги намери отнякъде. Първата му мисъл бе да спре на някоя станция за зареждане край някой пограничен свят и под заплахата на лазерното си оръдие, да получи каквото му бе необходимо, но се постара да забрави тази идея: цялата полиция във въпросния сектор на Галактиката щеше да се втурне по следите на „Смъртоносен“, а той нямаше никаква нужда от подобно усложнение, докато навлизаше във финалната част на лова.

Така че налагаше се да измисли нещо друго. Толкова много години бяха изминали от последната поръчка, която бе изпълнил, че никак не му се искаше да се връща към припечелването по този бавен начин, дори ако съумееше да намери клиент.

Разбира се, винаги бе възможно да се захване с лов на забранени животни. Някои от тях, като звънарите от Дедал VII или последното живо диво животно на Земята – кучето динго, можеха да донесат значителни суми от частните колекционери, а той имаше абсолютната увереност в себе си, че е в състояние да убие всяко живо същество родено, излюпено, окотено или появило се на този свят по начин, за който в езика на хората липсваха думи. Но макар заплащането да беше значително подобро, и тук основните възражения се свеждаха до същото, както ако ловуваше законен дивеч: фактора време, който при това се усложняваше от необходимостта нещата да останат в тайна и доставката да телата да се извърши лично. На всичко отгоре, беше излязъл от бизнеса преди толкова време, че вече не знаеше със сигурност кои животински видове

бяха включени в списъка на забранените за лов.

През главата му мина мисълта да нападне светът-крепост на Бракстон IV, където Демокрацията добиваше мионат – най-мощният наркотик, известен на човечеството, но се отказа, защото намираще подобно начинание за обречено на неуспех. Дори ако по някакво чудо успееше там, където безброй престъпници преди него се бяха проваляли, той имаше нужда от пари, а не от необработен мионат, а нямаше ни най-малка представа как и къде да превърне едното в другото без да допусне всички агенти на Демокрацията да се стоварят на главата му.

След това си поигра с идеята да се върне на Делурос VIII и да ограби или вземе за заложница Илзе Вескот. Бързо се отказа и от това, но не поради морални съображения, а защото шансовете за успех бяха минимални.

Мислеше върху най-невероятни възможности с часове наред и когато елиминира невъзможното и невероятното, реши да подреди онова, което бе останало. Направи анализа безстрастно, оценявайки рисковете и възможната печалба, разглеждайки ги в светлината на средствата, необходими за изпълнението. Когато приключи, знаеше точно какво трябва да направи, за да се снабди с толкова гориво, колкото щеше да му бъде достатъчно да залови съществото. Нямаше никакви морални угризения от онова, което му предстоеше да извърши, гледаше на него по-скоро като на неприятна необходимост, с която трябваше да се приключи колкото може по-скоро.

Включи звездния атлас, свърза го към навигационния компютър и главната база данни на кораба и след известно време получи пълен списък на всички светове, предоставени за заселване пред последното десетилетие. Елиминира онези, които представляваха продоволствени колонии – те не биха имали нито парите, нито стоката, която би оправдала поемането на риска. Особено го интересуваха планетите, на които се бяха заселили религиозни или пасифистични групи, чиито средства за защита или щяха да бъдат минимални или изобщо щяха да отсъстват.

Добави към списъка някои погранични свята, където се добиваха полезни изкопаеми, за които знаеше, че операциите по добива са напълно автоматизирани и се контролират най-много от шепа хора.

След това пресметна горивото до последния кубичен милиметър, изчисли курса, който щеше да го изведе далече от Северна Точка и облака, но щеше да му остави достатъчно ресурси, за да се върне накрая пак в Северна Точка, преброи внимателно колко пъти щеше да каца и излита и избра онези светове, на които би приел да кацне със

„Смъртоносен“.

И с цялата си безстрастна ефективност, с която бе планирал ловните си експедиции толкова често в миналото, Никобар Лейн разработи подробностите за предпоследния си лов.

ГЛАВА 17

Чака вървеше през плетеницата от стаи и нива, запътил се към своето жилище. Поигра си с мисълта да вземе две момичета със себе си, но прецени, че му се спи прекалено силно, и няма да бъде справедливо към тях. Отвори вратата, включи осветлението и замръзна на мястото си.

– Никобар! – успя накрая да възкликне той.

– Затвори вратата – нареди Лейн без да помръдва от удобното кресло, в което се бе настанил.

– Колко години изминаха! – проговори Чака. – Успя ли най-сетне да убиеш онова същество?

– Не съвсем – призна Лейн.

– Не очаквахш, че ще те видя преди да си го унищожил – обади се Чака. – И на какво дължа честта за тази визита?

– Ти пласьор на стока, Чака – изрече Лейн. – Недей да отричаш. Не съм дошъл тук да те арестувам. Всъщност имам куп неща, които бих искал да ти продам.

Чака затвори вратата зад гърба си.

– Не допусках, че мизерията те е докарала чак дотук, Никобар – каза той. – И какво можеш да ми предложиш?

Лейн вдигна голямата чанта, която беше оставил зад стола, отиде при масичката до леглото и изпразни върху нея съдържанието ѝ. Посипаха се най-разнообразни пръстени, огърлици, часовници и няколко платинени зъба.

– Откъде имаш всичко това, Никобар? – поинтересува се Чака, разглеждайки голяма гривна.

– Един богат чичо умря – обясни Лейн.

– Твой ли? – ухили се гигантът.

– Какво значение има?

– Дочух, че една религиозна секта... как се казваха?... А! Колонията Роанок... е била обрана и хората избити. Вестниците твърдяха, че било направено със скрийчър. А група миньори на Бастион...

– Хабиш си думите – прекъсна го със студен глас Лейн. – Никога не следя вестниците. Те просто не ме интересуват.

– Ти ли ги уби, Никобар?

– Ти ли пое този бизнес като уби Хорацио Константин? – контрира Лейн.

– Да, така ми се пада щом задавам лични въпроси – засмя се Чака. – Закривам темата.

– Много добре.

– Все пак ще ми позволиш ли да попитам защо си тук след като Хипнозвяра е там?

– Имам нужда от доста пари – обясни късо Лейн.

– Останал съм със спомена, че имаше достатъчно, за да ти направят онова оръжие още преди години.

– Направиха го. Трябват ми за гориво.

– Колко?

– Половин милион кредита.

– Не използвам кредити – отсече Чака. – Нали знаеш това.

– В еквивалент тогава – успокои го Лейн.

Чака отново донесеното от Лейн.

– Максимум триста хиляди – каза той накрая.

– С кого мислиш, че се гъбаркаш, Чака? – попита Лейн. – Това пред тебе струва поне три милиона и то дори на черния пазар.

Чака поклати глава.

– Онзи, който е пречукал миньорите на Бастион е същият, който е избил членовете на Бюрото по минералогия към Демокрацията. Агенти-те им ме посетиха вече два пъти. Ще трябва с години да седя върху това тук, преди да мога да го пласирам. Онзи убиец на Бастион е свършил работата си много мъряво. Пълен аматьор.

– Четиристотин хиляди – предложи Лейн. – Това е най-малкото, което мога да получа.

– Не, Никобар – отново поклати глава Чака. – Триста хиляди.

И изведнъж установи, че гледа в излъчвателя на скрийчър.

– Аз не се шегувам, Чака – обясни Лейн. – Имам нужда от тези пари. Не те съжалявам, ти и така ще направиш шестстотин процента печалба, затова мисля, че не си струва да рискуваш живота си за по-висок процент.

– Ти изглеждаш като човек, който наистина би използвал това нещо, Никобар – проговори накрая Чака, застинал на място.

– Ще направя каквото трябва да направя – каза Лейн. – И ако се чудиш какво е то, ще ти кажа: трябва да заредя резервоарите на „Смъртносен“ догоре.

– Триста хиляди, четиристотин хиляди, каква е разликата? – каза Чака. – Така или иначе, ти направо ще можеш да плуваш в гориво.

– Този път няма да се върна преди да го убия – обясни Лейн. –

Колкото и да ми отнеме, където и да ме отведе, каквото и да направи, този път ще свърша работата.

– Никак не ми харесва какво направи от теб това същество, Никобар – промълви Чака. – Мислех, че сме приятели.

– И на мен не ми харесва какво направи то с мен – призна Лейн. – Затова то трябва да умре.

– Помни само, че искаш да убиеш него, а не мен – напомни му Чака. – Прибери оръжието, Никобар.

– Ще ми платиш ли четиристотин хиляди?

– Да.

– И ще ми дадеш дума, че няма да се опиташ да ме разкъсаш на парчета?

– О, имаш я – обеща Чака. Лейн постави скрийчъра обратно в кобура, а Чака си наля чаша абсент от Алдебаран. – Още ли си въздържател?

Лейн кимна.

– Откога не си лягал с жена, Никобар?

– Не започвай, Чака!

– Добре – сви рамене Чака. – Ще имаш парите утре сутринта. В личност, естествено – не бих искал да оставям никакви доказателства за каквито и да са сделки с теб. Защото всеки, който е толкова тъп, че да убие правителствени служители, без съмнение, ще е оставил маса улики на мястото.

Лейн не обърна внимание на забележката.

– Трябват ми на изгрев слънце – подчерта той.

– Когато пожелаеш – съгласи се Чака. – Между другото, кое те кара да бъдеш сигурен, че този път ще намериш съществото, Никобар? Нали го търси в продължение на години.

– Ще го открия – изръмжа Лейн с дива нотка в гласа.

– Ти каза така и последния път – напомни му Чака.

– Последния път сгреших. Този път не греша. Ще имам на борда на „Смъртоносен“ достатъчно гориво да летя до края на живота ми, ако се наложи. Знам за съществото повече от всеки друг. И искам да го убия повече отколкото някой някога е пожелавал нещо.

– Ние винаги убиваме нещата, които обичаме – прошепна Чака.

Погледът на Лейн проблесна опасно за миг и Чака помисли, че той отново ще извади скрийчъра, но бавно с видимо и мъчително усилие, ловецът се овладя и потисна гнева си.

– Никога не казвай това или нещо подобно на него – предупреди той с толкова тих глас, че Чака едва го разбра. – Ясно ли е?

– Както кажеш, Никобар – примирително каза Чака. – Но предполагам разбираш, че си се превърнал в човек, с когото е много досадно да се разговаря?

– Това няма да ти бъде проблем задълго – успокои го Лейн. – Тръгвам веднага щом корабът ми стане готов.

– Имам чувството, че сега вече наистина те виждам за последен път.

– Ти нали ще живееш.

– Да, но ти ще оживееш ли? – попита Чака. – Не знам дали ти е известно, но аз съм роден на Абила III. Не че сме мутанти, но малко сме се променили през хилядолетията. Аз например, имам всички основания да очаквам, че моята жизненост и плодовитост ще останат непроменени поне още четиридесет-петдесет години. Ти какво можеш да кажеш за себе си, Никобар? Изглеждаш като човек с единия крак в гроба. Ти си старец. Какво те кара да мислиш, че ще живееш достатъчно дълго, за да убиеш Хипнозвяра?

– Защото го мразя прекалено силно, за да умра преди това – изсъска Лейн. – Колкото и да продължи всичко това, аз някак ще доживея момента.

Чака поклати глава:

– Колко крехко и нехранително нещо е омразата... особено така зле построената омраза като в твоя случай. Знаеш ли, ако ставаше дума за Чака, той не би прахосвал остатъка от живота си мразейки. В похотливи желаниа, може би, в любов дори... глад, не дай Боже. Това би било достатъчно на Чака, за да оцелее. Но омраза?! Това чувство просто не си заслужава усилията!

– Които никой не те моли да правиш – напомни му Лейн.

– Вярно е – съгласи се Чака. – На както си помисля, никой не е молил и теб!

– Аз нямам избор – тихо изрече Лейн. – На тази твар не бива да ѝ бъде позволено да причини на който и да е било друг онова, което причини на мен.

– Доволен съм да разбере накрая, че мотивите ти са алтруистични – каза Чака, – защото повярвай, за някой по-малко информиран това би прозвучало като ревност усещането да не бъде споделено с някой несведущ.

Без да изпусне нито звук, Лейн протегна ръка за скрийчъра, но Чака бе много по-бърз и го сграбчи за китката преди да бе успял да изтегли оръжието. Гигантът го обезоръжи, зашлеви му могъща плесница и се

върна обратно на мястото, където бе стоял.

– Глупава постъпка от твоя страна, Никобар – каза той неодобрително. – Наистина не мога да намеря по-точна дума от „глупава“. Защото, ако ме убиеш кой ще ти даде парите?

Лейн го гледаше яростно и мълчаливо.

– Виж какво – продължи монолога си Чака, – ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще ти кажа, че се надявам да убиеш проклетото същество. Надявам се да го насечен на малки парченца и да накараш всяко от тях да изпита агонията на вечното проклятие. Наистина бих искал това. Но още повече ми се иска да спреш да ме убиваш всеки път, когато спомена гадната твар. Каквото и да ти е сторило то, моля те, повтаряй си, че не Чака е виновен за това. Ти наистина си се смахнал, Никобар! Стоиш си спокоен и разсъждаваш логично, както само ти можеш, а в следващата секунда започваш да говориш за шибаното същество и ставаш маниакален убиец. Трябваше да се придържаш към жените и алкохола, Никобар – преживяванията с тях сигурно не са по-малко приятни, а мозъкът ти си остава непокътнат. Виж мен – точно в този миг аз желая да имам до себе си жена със същата страст, с която ти желаеш да намериш твоя Хипнозвяр. Кой знае, може би дори ми се иска по-силно. Но за разлика от теб, аз не побеснявам от желание да убивам.

– Само ми дай парите и ме пусни да си вървя – каза Лейн.

– Не мога – каза Чака. – Поне не до сутринта. Знаеш, че не държа подобни суми в наличност тук. Но не се безпокой, ще си получиш парите.

– И скрийчъра.

– И него. Ще наредя да го оставят на кораба ти. Сигурен съм, че ще бъдеш в състояние да го намериш след като излетиш.

Лейн стана и се отправи към вратата.

– Едно последно нещо, Никобар – спря го Чака.

– Какво?

– От колко време преследваш Хипнозвяра?

– Отдавна.

– Какво смяташ да правиш след като го настигнеш?

– Вече ти казах – отговори Лейн. – Възложих и заплатих изработването на оръжие, което използва принципа на ентропията. Ще се прицеля в него и оръжието просто ще го разпръсне в пространството.

– Не ме разбра – каза Чака. – Ти ми разказа какво ще направиш когато го настигнеш.

– Какво, по дяволите искаш да кажеш?

– Ти пръсна всичките си пари и прахоса младостта си – обясни Чака. – Вероятно точно в този момент те издирват за убийство. Провалил си толкова много поръчки, че сигурно никога няма да бъдеш възприеман отново като ловец. Затова ти повтарям: Какво ще правиш след като го хванеш?

Лейн го изглежда недоумяващо в продължение на цяла минута, после се обърна и излезе през вратата.

ГЛАВА 18

На „Смъртоносен“ му предстоеше да направи още едно последно кацане.

Лейн приземи кораба на по-малко от километър от селцето на дорните. Не беше необходимо да се крие – когато полицията попаднеше на следите му, той отдавна щеше да е напуснал това място.

Позволи на Муфти да остане на рамото му докато изминаваше краткото разстояние до редицката порутени колиби. Слънцето беше залязло, беше много студено и затова той ускори крачка.

Когато стигна там разбра, че не помни коя от колибите беше на Востувиан, затова застана в средата пред редицата и извика дорна по име.

Миг по-късно Востувиан се появи с присъщата си невъзмутимост.

– Знаех, че ще се върнеш – каза той с познатия шепот.

– Още ли искаш да дойдеш с мен? – попита Лейн.

– Да.

– Тогава изпроси или открадни колкото можеш повече концентрирана храна. В противен случай ще прекараш целия лов хранейки се с това, което аз ям.

– Ние нямаме концентрирана храна – напомни Востувиан.

– Добре тогава – каза Лейн. – Вземи храна за около седмица-две и да се надяваме, че през това време организъмът ти ще свикне с моята диета. Ще ти трябва ли нещо друго? – не мога да се съдържи и допълни ехидно: – Чисти парцали, например?

– Това, което нося ми е напълно достатъчно – успокои го Востувиан.

– Добре. Давам ти два часа да събереш храната и да се сбогуваш.

– Мога ли да попитам кое те накара да промениш решението си, Лейн? – попита дорнът. – Както казах, аз очаквах да се върнеш, но не толкова скоро.

– Нямах избор – обясни Лейн. – Много е вероятно да е издадена заповед за задържането ми, но дори и още да няма такава, в най-скоро време ще има. Разполагам с достатъчно храна и гориво, за да летим на „Смъртоносен“ докато сме живи, а дори и след това, и реших, че ако има вероятност някога да опра до твоята помощ, по-добре е да те взема на борда още сега. На полицията няма да ѝ трябва много време за да

разбере, че съм кацал тук няколко пъти по работа.

– А защо властите те преследват? – искаше да разбере Востувиан.

– Те мислят, че от убиец на животни съм станал убиец на хора.

– И така ли е?

– Има ли това за теб някакво значение, щом те вземам за лова?

Востувиан затвори очи и замръзна за миг без да диша. После вдигна поглед.

– Не, Лейн, няма никакво значение. Единственото убийство, което ме интересува е онова, което ни предстои да направим.

– Добре – каза Лейн. – Необходимо ли е да вземеш някакви инструменти за поправката на разредителя, ако се повреди?

– Няма да се повреди, Лейн. Докато корабът ти лети, ентропното оръжие ще функционира.

– Е, ти знаеш най-добре. Ще трябва да повярвам на думата ти. Върви, налови си храна и ела колкото можеш по-бързо.

Дорнът изчезна в полумрака в посока на онова, което Лейн предпочиташе, че е обществената кухня. Ловецът се облегна на колибата, очаквайки завръщането му и вдигна поглед към небето. Питаше се къде ли се намираще съществото в този момент, дали се носеше в празното пространство, хранеше се от облака, или дебнеше в засада за „Смъртоносен“. Колко много време беше изминало от последната им среща. Но той все още помнеше усещането, чувството на омраза, на страх, както и другите, по-зловещи и по-тъмни емоции. Помнеше ги сякаш ги бе изпитал преди минути само. Знаеше, че отново ще изживее безпокойството, което щеше да го погълне във вълните си, но бе уверен, че този път нещата щяха да бъдат по-различни. Защото този път той щеше да бъде готов, въоръжен и изгарящ от нетърпение да продължи лова.

Дивите нечленоразделни крясъци на Муфти го извадиха от замислеността му. Той видя малкото същество да скоча на земята и миг покъсно да се връща при него, гордо захапало огромен бръмбар със златист гръб. Поигра си с насекомото малко, а когато бръмбарът предаде богу дух, Муфти подметна телцето му във въздуха и го улови с уста като падаше. Следващата секунда отново беше на рамото му, но този път стоеше напрегнато, оглеждайки земята за друга нощна плячка.

Лейн обърна глава и разгледа внимателно малкото създание. Ако Муфти притежаваше някакви добродетели в общуването, те предстояха да бъдат тепърва открити, но това не му пречеше да изпитва необяснима привързаност към странното създание. По време на дългите месеци самота в космоса, неговото цвъркане и невнятно бърборене му доставяха

странно удоволствие. Приятно му бе също, че Муфти остава при него напълно доброволно. Имаше стотици възможности малкият бандит да избяга от него на някой от многобройните светове, където бяха кацали, но той така и не бе проявил желание да направи това. Понечи да го погали по главичката, но в същия миг животинката извръща по характерния си идиотски начин, скочи на земята отново и в следващата секунда отново дъвчеше на рамото му поредния бръмбар.

Двамата останаха така в хладния полумрак повече от час. Тогава Востувиан се завърна с гадно миришеща торба, метната през рамото му и всички се отправиха към „Смъртоносен“.

След малко Белор се превърна в намаляващ под краката им глобус на екрана и Лейн след дълги години на приготовления и провалени надежди започна последния лов в своята кариера.

ГЛАВА 19

Востувиан организира домакинството в един ъгъл на пилотската кабина. Дорнът отдели от времето си за да се запознае с пулта за управление, но общо взето избягваше да прекосява въображаемата граница около неговите владения. Отказваше да използва кабинката на сухата баня, докато Лейн не направи това задължително условие за по-нататъшното му оставане на кораба, а уж двуседмичния му запас смрадлива храна се превърна в двумесечен. Фактът, че тя се бе развалила и вмири-сала много преди да изтекат тези два месеца, изглежда не му направи никакво впечатление.

Лейн, от своя страна, прекарваше по-голямата част от времето си край пулта за дистанционно управление, търсейки някакви признаци за присъствието на съществото. Трите първи месеца полагаше сериозни грижи за физическата си форма, но после малко по малко престана да им обръща толкова много внимание – в края на краищата, реши той за себе си, нали смяташе само да застреля съществото, а не да се бори с него.

Шест месеца изминаха без да се случи нищо. Следващите двайсет бяха още по-тежки. Востувиан с лекота понасяше мълчанието и можеше да не казва нито дума със седмици, а Лейн се бе зарекъл, че няма пръв да наруши мълчанието. Никога не се бе молил за нищо през живота си и нямаше намерение да умолява един станал му омразен чуждоземец да разговаря с него.

Времето течеше мъчително бавно. Дори Муфти проявяваше признаци на раздразнителност, така че Лейн накрая го сложи в камерата за хипносън. Когато настъпи тринайсетия им месец в облака, той отново се залови за физическите упражнения и започна редовно да излиза от „Смъртоносен“, вързан само с осигурителното въже за него.

Спря да се чуди къде се криеше съществото и започна да се пита дали не е мъртво. Искаше му се да се свърже по радиото с другите кораби и космодруми в района, за да разбере дали някой не го е срещал, но опасението, че за главата му има обявена награда, го караше да се въздържа. Затова седеше, наблюдаваше и чакаше.

На трийсет и третия месец след излитането им, някакъв бързо движещ се обект се появи на екрана за дистанционно наблюдение пред Лейн, а секунди по-късно датчиците потвърдиха, че става дума за стар

товарен кораб. Случката, въпреки невинния ѝ характер, събуди хищническият инстинкт в него и той прекара следващия месец залепен за пулта, защото смяташе, че една случайна среща не изключва други, не толкова невинни.

На трийсет и осмия месец след излитането им от Белор, това, което очакваха накрая се случи. Лейн се упражняваше както обикновено извън кораба, разхождайки се по дължината на корпуса му с тежките си обувки, които щракаха с магнитите си при всяка негова крачка, когато чу спокойния невъзмутим глас на Востувиан в слушалките.

– Мисля, че ще бъде най-добре да влезеш, Лейн.

– Някаква повреда? – попита Лейн.

– Не.

– Да не е Муфти? – Лейн се придвижваше към най-близкия люк.

– Не – търпеливо отговори Востувиан, – просто мисля, че засякох страйгора.

– Кой?

– Хипнозвяра.

Три минути по-късно Лейн беше вътре, а след още трийсет секунди стоеше надвесен над пулта.

– Мисля на около половин милион километра – предложи мнението си Востувиан.

Лейн спря кораба и после безкрайно предпазливо започна да се промъква напред. Ако съществото можеше да усети присъствието на разреждателя, той желаше да се промъкне максимално близо, преди да е разбрало, че той е тук. „Смъртоносен“ се намираще на около двеста хиляди километра и Лейн освобождаваше различните блокировки на разреждателя, когато съществото полетя като прилеп през портите на ада.

„Смъртоносен“ се хвърли да го преследва. Закъснялата макар и с малко реакция на Лейн доведе до увеличаване на разстоянието между тях с петдесет хиляди километра, но сега, когато корабът и съществото приближаваха светлинни скорости, интервалът се задържаеше повече или по-малко постоянен.

– То се отклонява от облака – отбеляза Востувиан безизразно.

– Знае, че този път няма да си играем – напомни Лейн без да откъсва погледа си от пулта. – Колко каза, че е ефективният обхват на това чудо?

– Около седемдесет хиляди километра – отговори дорнът.

– Говорим за убиване, нали?

– Не те разбирам, Лейн – каза Востувиан.

– Ако съумея да се доближа на, да кажем, сто и двайсет хиляди километра, ще може ли разредителят да му направи нещо?

– Като какво например?

– Например, да го рани... или поне да го забави.

– Съмнявам се. Нещо повече, макар максималният обхват да е седемдесет хиляди километра, мисля че ще бъде много по-разумно да устоиш на изкушението да стреляш, докато не го доближиш на трийсет хиляди.

– И двата проблема ще представляват само академичен интерес, докато това същество не започне да показва признаци на изтощение – заяви Лейн. – Защото макар в момента да се движим с почти максимална скорост, съмнявам се, че печелим повече от десет метра в минута.

Съществото наистина бе напуснало облака и сега летеше по права линия към края на Галактиката, намиращ се на няколко десетки хиляди светлинни години от тях. По същата права линия се носеше и „Смъртоносен“.

След три дни преследване Лейн, въпреки силното си желание и антиприспивателните таблетки, рухна върху пулта, така че Востувиан пое нещата в ръцете през следващите единайсет часа. Когато Лейн се събуди, във взаимното разположение на кораба и съществото нямаше никаква съществена промяна.

Не настъпи промяна и през следващия месец. Един-два пъти Лейн помисли, че го е загубил, защото приборите за дистанционно наблюдение не работеха много добре при субсветлинни скорости, но съществото не променяше курса си и рано или късно Лейн отново бе състояние да го засече на екрана.

Наближиха Външната граница, но съществото продължаваше да лети със същата скорост. Лейн започна да се пита дали наистина му беше необходима почивка. Зададе този въпрос на Востувиан.

– Кой би могъл да каже? – отговори с въпрос дорнът. – Когато моят народ им обяви война, те не се опитваха да избягат, така че нямам данни, върху които да основа каквото и да е заключение.

– Казано с други думи, съществува вероятност да се надбягваме с него до края на живота ни без забележимо да се приближим.

– Не е изключено – съгласи се дорнът. – Но според мен, всяка форма на живот, колкото и уникална да е в строежа си, трябва да е подвластна на някакви граници в собствените си енергийни ресурси, колкото и големи да са те.

– Така е – каза Лейн. – Но като се има предвид, че това създание се

навърта наоколо от хилядолетия, нямаме основания да сме убедени, че капацитетът му ще се изчерпи в рамките на нашия живот, нали?

– Да – отговори безстрастно Востувиан.

– На времето имало една поговорка за един пророк на име Мохамед и една планина – продължи Лейн. – Няма да ти я цитирам, защото най-вероятно няма да я разбереш и със сигурност няма да можеш да я оцениш, но мисля, че трябва да приложиш поука от нея.

И с тези думи той натисна спусък на вибратора, насочвайки го в посока към съществото. В продължение на десет минути нямаше никаква реакция. След това бавно, почти незабележимо бавно, то започна да забавя полета си. Лейн също забавяше „Смъртоносен“, поддържайки разстояние от двеста и петдесет хиляди километра между тях.

Час по-късно съществото и корабът висяха неподвижни един спрямо друг и Лейн започна да стреля с вибратора през двайсетсекундни интервали.

И тогава безкрайно предпазливо и внимателно, съществото започна да се приближава към кораба. Когато се озова на сто и петдесет хиляди километра, Лейн усети първата тревожна вълна в тялото си и осъзна със срам, че създанието все още се намираше прекалено далече за да бъдат тези емоции други, освен негови.

Когато се приближи на сто хиляди километра, то неочаквано спря и започна неспокойно да пулсира.

– Какво има сега? – попита Лейн.

– Нерешителност, предполагам – обади се Востувиан. – Сега вече знае кой си, но също така долавя и присъствието на ентропното оръжие.

Съществото увисна неподвижно и пулсиращо в течение на следващия час, а Лейн не смееше да помръдне „Смъртоносен“ в посока на сближаване. Отново разблокира предпазните механизми на разредителя и зачака.

Накрая съществото започна бавно да се приближава, бавно и нерешително. Когато доближи на осемдесет хиляди километра, то отново спря напълно.

– И какво ще правим сега? – попита Востувиан. Откакто бе научил как да управлява кораба, това беше първата проява на любопитство от негова страна.

– Сега ще чакаме – примирено каза Лейн. – Като че ли му е известен обхвата на оръжието, затова ще му трябва още време за да събере кража да се промъкне още по-наблизо.

Измина един пълен стандартен ден, но накрая то отново започна да

се приближава. Намираше се на границата на обхвата, после на шейсет хиляди километра, после на четиридесет и пет хиляди.

Изведнъж Лейн се разтресе и разбра, че между него и съществото отново има връзка. Той нагласи прицела на разредителя върху него, включи системата за автоматично проследяване и зачака.

– Стреляй! – изграчи Востувиан и Лейн видя, че спътникът му се тресе повече и от него.

– Не още – възрази Лейн. – Трябва да съм напълно сигурен.

– Сега! – изкрещя Востувиан.

– Млъкни! – сръза го Лейн.

– В обхвата е! – извика дорнът. – Какво чакаш?

– Съществото се намираше на двайсет и пет хиляди километра.

Приближаваше се по-предпазливо, но продължаваше да скъсява дистанцията помежду им.

Лейн усещаше емоциите му, усещаше страха, безпокойството, възбудата, желанието и страстта. И още нещо, което никога преди не бе долавял.

Самотата.

Востувиан ломотеше нещо несвързано и изведнъж се хвърли към спусъка на разредителя. Лейн го блъсна встрани.

– Убий го! – изхриптя дорнът.

Лейн стана от креслото си и се изправи между Востувиан и разредителя.

– Стой далече от това оръжие или в противен случай съществото няма да бъде единственото нещо, което ще убия! – предупреди го той, с мъка контролирайки гласа си.

Съществото се намираше достатъчно близко за наблюдение от главния екран и Лейн се обърна, за да го разгледа. То леко пулсираше и цветовете му плавно се преливаха, докато продължаваше да се приближава.

Лейн сложи ръка върху спусъка и смесицата на чувствата, които се носеха в съзнанието му, долови още нещо: доверие.

Опита се да стреля, опита с всичката си воля... и установи, че не е в състояние да го направи. Ръката му се задвижи някак независимо от командите, които мозъкът му мислеше, че ѝ изпраща, отпусна спусъка на разредителя, и се премести върху този на вибратора.

С онази малка част от съзнанието му, която бе останала чиста и незасегната, той се опита да пресметне колко време ще му бъде необходимо да се възстанови след шока от изстрела с вибратора и дали то ще му

стигне да стреля с разредителя. Петнайсет секунди, може би двадесет. Щеше ли да успее съществото да му се изплъзне за това време? Не знаеше със сигурност, но се съмняваше.

И проклинайки се за слабостта, той натисна спусъка на вибратора.

Востувиан излетя към задната стена на кабината, но Лейн се задържа на краката си и дори не мигна. Усещаше емоциите на съществото да го поглъщат на вълни, опитвайки да го удавят в топлата си, пулсираща прегръдка.

А когато съществото започна да се оттегля, той върна ръката си върху разредителя. То се намираше на четиридесет хиляди километра и се отдалечаваше не толкова енергично както преди. Всичко, което трябваше да направи в този момент бе да напусне спусъка и да го поразии.

Но той искаше да бъде напълно сигурен.

Отново се прицели внимателно в него, изтри предишната си команда до системите за автоматично прицелване и я въведе повторно, после провери по пулта дали съществото не предприема никакви опити да се изплъзне с хитри маневри.

Стреля от разстояние точно сто и дванайсет хиляди километра.

И пропусна.

ГЛАВА 20

Минаха много минути преди Лейн да осъзнае какво точно бе направил и много часове преди Востувиан да се възстанови напълно.

– То смени курса си – обясни Лейн, когато видя, че дорнът е в състояние да го разбере. – Сега се носи към ядрото на Галактиката.

– Знаех си – промърмори Востувиан. – Знаех, че няма да го убиеш.

– Стрелях с разредителя – каза Лейн. – Но то се намираще извън обхвата му.

– Извън обхвата ли? – повтори Востувиан. Гласът му едва се чуваше, вероятно в резултат от крясъците преди това. – Лейн, то беше на двайсет хиляди километра.

– Ти ми наруши концентрацията – сопна се Лейн. – Бях го изработил, но ти се хвърли към разредителя. До този момент аз държах нещата в ръцете си.

– Никога не си държал нещата под контрол – възрази Востувиан и гласът му беше възвърнал невъзмутимостта си.

– Така беше! – отсече Лейн. – аз успешно му се съпротивлявах! Бях готов да стрелям, ако се приближеше още малко, но тогава ти се намеси и оплеска всичко.

– Изобщо не е така, Лейн. Още ли не си разбрал, че ти не можеш да го убиеш?

– Не съм убеден, че ще съумея да го направя, докато ти си на борда. Сега млъквай и ме остави на мира.

Той хвърли поглед към пулта. Съществуването се намираще на почти двеста хиляди километра пред тях и отново се носеше с почти светлинна скорост. След един час нареди на Востувиан да го смени и отиде да хапне нещо в камбуза.

Седна на масата и се загледа в склада с концентрирана храна без да усеща никакъв глад.

Замисли се. Колко от това, което бе казал на дорна, бе истина и колко бе оправдание за постъпката му? Не искаше да признава цялата истина пред себе си, но се налагаше. Трябваше да знае как може да постъпи, когато съществуването отново се окажеше в прицела му и най-вече трябваше да е наясно кое оръжие би използвал.

И докато мислеше по тези въпроси яростта му се прехвърли от Востувиан върху съществуването. Точно то бе повлияло на мислите му, на

преценката му и на чувствата му, а не Востувиан. Точно съществото го бе принудило да стреля с вибратора вместо с разредителя и пак то го бе изиграло да изчака предостатъчно преди да използва ентропното оръжие. Точно съществото го бе превърнало в едно отвратително същество с отвратителни желания. Не Востувиан беше причината за неговите кошмари и фантазии, а именно съществото.

А беше в ръцете му и той му позволи да се изплъзне. Но поне бе поел в главата си всичко, което то можеше да му предложи и го бе изпуснал само със секунди. Сега знаеше какво то би направило и какво не би направило, както и какво той можеше и какво не можеше да му стори. Полето за следващата битка бе очертано. И следващия път той щеше да бъде готов, следващия път нямаше да има колебание, следващия път щеше да поеме шанса поне да го рани, ако му се отдадеше.

Следващия път...

Но следващият път съвсем не се материализира толкова скоро, колкото той жадуваше. Лудата им гонитба продължи с дни, после седмици и месеци, в посока към центъра на Галактиката. Външната граница отдавна бе останала зад тях, скоро пресекоха пределите на Демокрацията, а след това се озоваха зад Вътрешната граница. Човечеството не бе построило своята империя от галактическото ядро навън, а по-скоро от Земята и Делурос и още половин дузина светове, заселвайки планетните системи в разширяващи се концентрични кръгове. И също както още не бе достигнало до периферията, така и не се бе придвижило до центъра на Галактиката по-близо от Северна Точка и стотина други свята по Вътрешната граница на човешката експанзия.

Те се носеха в пространството, подминавайки милиони неизследвани светове, за да се озоват накрая в една област, която не само бе все още неизследвана, а бе дори и некартографирана.

Ако не се забави до някой друг ден – въздъхна един ден Лейн, който за хиляден път бе опитал да спре съществото, стреляйки с вибратора през равни интервали от време, – няма да ми остане нищо друго освен да стрелям с проклетия разредител колкото и далече да се намираме. Може би ще имаме късмет.

– Най-големият късмет при подобен опит ще бъде да не изпреварим лъча сами и да не се самоунищожим – обади се Востувиан.

Лейн изсумтя нещо в отговор, който не беше нито положителен, нито отрицателен, нито каквото и да е било и отново концентрира вниманието си върху пулта за наблюдение.

И тогава, толкова неочаквано, че и двамата подскочиха,

„Смъртоносен“ улови съобщение по радиото, за първи път от години насам.

– Повтарям: Помощ! – чу се тъничък, но съвсем човешки глас, едва разбираем поради силните смущения. – Повтарям: Помощ! Спешно!

Лейн се пресегна и включи предавателя си.

– Тук е „Смъртоносен“ с командир Никобар Лейн, на четиридесет и пет месеца след излитане от Белор.

– Слава Господи! – с облекчение изрече гласът. – Говори Йонас Стоунмейсън, капитан на „Рейчъл“. Загубихме мощност, а разполагаме с максимум двудневен запас от въздух и вода.

– Какво, по дяволите, правите тук? – осведоми се раздражено Лейн.

– Корабът превозва колонисти – обясни Стоунмейсън. – Търсехме подходящ земеделски свят по Вътрешната граница, когато загубих цялата си мощност. Летяхме с петдесет процента от скоростта на светлината когато това се случи и инерцията ни отнесе чак тук. Успяхме да възстановим само радиото преди четири дни. Ще ни помогнете ли?

– Не мога – каза Лейн. – Този кораб изпълнява неотложна мисия в друга посока.

– Дявол да те вземе, човече! – извика Стоунмейсън. – Разбери, че имам над шестстотин жени и деца на борда си! Засякохме къде се намирате и изчислихме, че курсовете ми се доближават на по-малко от половин милион километра след пет часа.

Лейн изключи предавателя и провери пулта за наблюдение. Съществуването продължаваше да се носи на все същата дистанция пред тях и му беше напълно ясно, че дори само ако забави, да не говорим за спасителна операция, това ще означава края на лова, може би завинаги.

Отново се включи на честотата на бедстващия звездолет.

– „Рейчъл“! Обажда се „Смъртоносен“. Корабът ми е малък, прекалено малък, за да мога да ви помогна по какъвто и да е било начин. Но ще предам за ситуацията, в която се намирате, ще съобщя координатите ви и ще помоля всички кораби, с които съумея да се свържа, да бързат с всички сили към вас.

– Проклет да си, Лейн! – изръмжа Стоунмейсън. – Ти току-що осъди повече от хиляда колонисти на смърт!

– Съжалявам, но нищо не може да се направи – обади се Лейн. – Надявам се да ми повярвате когато ви казвам, че дълбоко съжалявам и че бих ви помогнал с всичко, стига да можех!

– Не може да има нищо по-важно от това да спасиш живота на

своите! – каза Стоунмейсън. – Умолявам те, Лейн, помогни ни!

– Не мога – със съжаление в гласа изрече Лейн, опитвайки се да изгони от главата си образа на хиляда подпухнали тела с почернели, надути езици и изхвъркнали очи.

Стори му се, че долавя шума от някакво боричкане и след малко се разнесе ридещ и полуистеричен женски глас:

– Мистър Лейн, не говоря само от мое име и заради двете си дъщери, а от името на всички пасажери. Какво може да бъде по-важно от това да извършите един акт на милосърдие?

– Не бихте ме разбрали. Повярвайте ми, бих ви помогнал, ако можех!

– Мистър Лейн, умолявам ви, моля...

Лейн пристъпи до радиото и прекъсна връзката.

После предаде управлението на Востувиан, легна в хамака и сложи ръце зад главата си. Длъжен бе да помогне на „Рейчъл“, или най-малкото длъжен бе да се чувства виновен, че не беше помогнал. Но не чувстваше нищо. Единственото, което усещаше, бе страстното желание да премери още веднъж сили със съществото.

И изведнъж, докато мислеше за обречените колонисти, за членовете на колонията Роанок, за миньорите от Бастион, за Моряка, за безкрайните години прекарани в космоса, за ентропното оръжие, което бе стреляло само веднъж и то когато бе станало много късно, в този миг той прозря истинското име на съществото. Не Хипнозвяр, не Звездопрах, не страйгор или някое от другите прозвища, които са му били прикачвани, а истинското му име – единственото име, което най-точно го дефинираше.

В този миг Никобар Лейн взе твърдото решение да унищожи Гълтача на души.

ГЛАВА 21

Преследването продължи без особени вълнения следващите петдесет и три дни. Запасите от гориво и храна не предизвикваха безпокойство, но Лейн се страхуваше, че може да имат проблеми с прясната вода след около месец. И понеже нямаше и най-малка представа кога ще може да убие Гълтача на души, той възложи на Востувиан задачата да монтира системата за рециклиране.

Не петдесет и четвъртия ден след като бяха оставили „Рейчъл“ на произвола на съдбата, те навлязоха в района на галактическото ядро.

И откриха дядото на всички черни дупки.

От векове се твърдеше, че в центъра на ядрото на всяка спирална галактика има огромна черна дупка. Дупката пред погледа на Лейн имаше триста и трийсет милиона километра в диаметър и можеше да обхване в себе си орбитата на Марс, ако бе поставена на мястото на Слънцето. Той, разбира се, не можеше да я разгледа: природата ѝ бе такава, че тя поглъщаше всичко, дори светлината, и не излъчваше нищо. Но уредите за наблюдение на „Смъртоносен“ уловиха гравитационното ѝ поле и изчислиха границата на хоризонта на събитията.

– Бъди готов – предупреди Лейн, поемайки управлението на кораба. – Сигурно всеки момент ще промени курса си.

Но Гълтача на души захождаше към дупката под ъгъл спрямо плоскостта на еклиптиката и не се отклоняваше от курса си нито надолу или нагоре и нито наляво или надясно.

– Виждал съм го да прави същия номер преди – изкоментира Лейн. – Ще продължи до абсолютно последния възможен миг и едва тогава ще се отклони,

– Което трябва да стане скоро, Лейн – отбеляза Востувиан, – защото след три минути ще пропадне в черната дупка.

Лейн освободи предпазителите на разредителя и се опита да се прицели с него в Гълтача на души, но съществото се намираше много далече.

– Трябва да забавим, Лейн – напомни дорнът, – или в противен случай няма да можем да се изплъзнем от гравитационното ѝ поле.

– Не още – възрази Лейн. – Първо, полето на дупка с тези размери не е толкова силно по хоризонта на събитията, както полето на по-малка дупка. И, второ, този път няма да му дам възможност да се изплъзне.

– Загубил си способността да разсъждаваш логично – обади се Востувиан. – Полето на тази дупка е невъобразимо. Тя вече е погълнала в себе си много от звездите в ядрото.

– А ти си живял на планета прекалено дълго – контрира Лейн, без да изпуска пулта от погледа си. – Не хоризонтът на събитията е причината за полето, а сингулярността – точката, в която изчезва материята. А хоризонтът на събитията на дупка с тези габарити е много по-далече от сингулярността, отколкото при по-малка дупка. Така че продължаваме право напред.

Дорнът не отговори нищо и преследването продължи както досега. Далече пред тях Гълтачът на души се носеше право към дупката и дори Лейн започна да се пита колко време остава докато реши да се отклони от непрогледно черната пропаст пред тях.

– Отива в дупката! – каза Востувиан. – Отклонявай, Лейн, преди да е станало много късно.

Лейн не отговори нищо и неочаквано дорнът го блъсна встрани, протягайки ръка към пулта за управление.

– Махни се оттам, Востувиан – предупреди го Лейн. – Няма да повтарям.

И когато дорнът не му обърна никакво внимание, той извади скрийчъра от кобура и стреля. Востувиан изкрещя, замръзна като парализиран за миг и после рухна безжизнено на пода.

Лейн изрита тялото настрана и изтича при пулта, за да се убеди, че корабът му все още следва по курса на Гълтача на души. После насочи вниманието си върху разредителя. Ако можеше да предугади в коя посока ще се отклони съществото, тогава може би щеше да съумее да направи един точен изстрел, в противен случай щеше да загуби около седемстотин хиляди километра, докато изведе кораба от това коварно място.

И в този миг долната му челюст провисна, защото той осъзна, че Востувиан беше прав. Гълтачът на души нямаше никакво намерение да се отклонява от черната дупка, защото вече беше много късно да го направи, дори ако имаше желание. След пет секунди той щеше да изчезне под хоризонта на събитията и да потъне в онази лишена от дименсии точка, където намираха гибелта си планети и дори гигантски звезди.

Лейн разполагаше с броени секунди за да вземе решение и той неочаквано разбра, че го беше взел преди много, много време. Изръмжавайки нещо нечленоразделно, той насочи „Смъртоносен“ в нищото, токущо погълнало в себе си Гълтача на души.

ГЛАВА 22

Лейн очакваше някакви сили да го разтегнат в безкрайността и да го смажат в същия миг.

Но нищо подобно не се случи.

По-късно, когато осъзна, че ще живее, той прекара много време, опитвайки се да проумее какво точно се бе случило, но така и разбра нищо.

Знаеше, че всичко във вселената се върти – включително и най-вече колапсиращите звезди. Неутронните звезди, които бяха недостатъчно масивни, за да завършат колапса си като черни дупки, се въртяха около осите си със скорост около един оборот в секунда, а някои и значително по-бързо. Това, което Лейн не знаеше – а дори да знаеше, не би му направило особено впечатление – бе че когато започне формирането на една черна дупка, скоростта на нейното въртене се увеличава до невероятни стойности. Центробежната сила деформира черната дупка до такава степен, че тя образува не един, а два хоризонта на събитията.

Ако „Смъртоносен“ бе пропаднал и през двата, то и най-черните очаквания на Лейн биха се сбъднали. Краката му, намиращи се само на два метра по-близо до сингулярността, щяха да бъдат притегляни към нея много по-силно от главата му. Той наистина щеше да бъде разтеглен до разкъсване, макар че мощното гравитационно поле щеше да го убие много преди това да може да му направи някакво впечатление.

Но „Смъртоносен“ не премина през двата хоризонта. Той последва Гълтача на души по крива, която минаваше между двата хоризонта на събитията и страхотната сила на въртящото се поле го изхвърли от собственото му пространство и време.

Не ставаше дума за мистичното хиперпространство, нито за проходите в тъканта на пространствено-времевия континуум, измислени от учени със съмнителна репутация, не ставаше дума дори за изкривяването на пространството, скрито в уравненията на Айнщайн. Не беше минаване през дупка в пространството, нито дупка във времето, макар че това най-добре би отразило ефекта. Просто за миг той мина през област, в която нямаше нито пространство, нито време и това тяхно отрицание бе единственото, което законите на вселената позволяваха в това обкръжение.

Лейн не изпита нито замайване, нито повдигане, нито някаква

загуба на ориентация. Дори за миг не забрави кой е и му се струваше, че през цялото време съзнаваше много добре къде се намира. Уредите на кораба не работеха, часовниците се държаха по странен начин, а онова което се виждаше на екраните за наблюдение просто нямаше смисъл.

Изведнъж, след неопределен и неопределим интервал от време, той почувства, че е... на друго място.

Всички системи на „Смъртоносен“ отново работеха и той се опита да определи къде точно беше запратен. Не виждаше нито един от стандартните галактически ориентири, затова не можеше дори да предположи къде се намираше.

После погледна към екрана за наблюдение и осъзна, че няма представа и кога се намира.

Около него се простираше някаква вселена, но дали беше неговата, това той не можеше да каже и така и не разбра никога. Обаче която и да беше тази вселена, тя се намираше в своето детство. Макар и огромна – всъщност, по дефиниция всички вселени са огромни – тя бе по-компактна от вселената, която той мислеше, че познава. Звездите бяха крайно малко, но се виждаха безбройни милиони свръхнови звезди, всяка с размерите на червен или син гигант, които блестяха ослепително ярко през бездната на разстоянието, което го разделяше от тях. Те висяха върху черното кадифе на пространството като огромни блестящи скъпоценни камъни, изстрелваха невероятно ярки и мощни струи звездна материя и се въртяха с такава замайваща скорост, че той можеше да забележи и малките вариации в тяхната светимост.

Тогава разбра, че това което наблюдава са квазари, които са зародиши на бъдещите галактики... освен ако не ставаше свидетел на финалната фаза от свиването на някоя вселена, в който случай пред очите му се разкриваше смъртта на галактиките, а не гордото им зачеване. Беше склонен да приеме първата възможност, но не му остана много време за размисъл, защото на четвърт милион километра от него се виждаше Гълтача на души.

Създанието беше единственото познато нещо в тази странна вселена, единствената фиксирана и известна величина в пространството и времето, която завинаги щеше да остане безнадеждно чужда за него. Кой знае, те двамата може би бяха двете единствени живи същества в този забележителен момент на Създанието тук.

И единият от двамата трябваше да умре.

Той изръмжа и насочи „Смъртоносен“ напред. Гълтачът на души не забеляза присъствието му докато не се приближи на около седемдесет и

пет хиляди километра и тогава също полетя с максимална скорост. В продължение на един час Лейн не успя да съкрати дистанцията между тях. Протегна ръка към разредителя. Разбираше, че трябва да стреля преди съществуването да му се е изплъзнало. Защото тогава той щеше да остане завинаги загубен в клопката на тази вселена.

Натисна спусъка.

В същия миг в главата му избухна нечовешки вой на мъка. Гълтачът на души се завъртя някак странно и започна да лети хаотично променяйки курса си, пулсирайки в различен цвят с различните си части. В следващия миг изчезна и почти веднага пак се появи, възстановил правилната си сферична форма, но по-малък. После продължи опитите си да се изплъзне, но малко по-бавно.

Усещането за болка започваше да се притъпява и Лейн можеше да го следва, подавайки ръчни команди от пулта за управление. Но към чисто физическата болка, той долавяше и странното чувство на недоумение и нараняване. Не горчивина, не гняв, не презрение, а озадаченост, подобна на онази, която малките на домашните животни изпитват към жестокото дете, което незаслужено ги е ритнало.

Лейн не можеше да издържа повече на тази душевна агония и намаля скоростта на „Смъртоносен“, позволявайки на съществуването да излезе от обсега му на излъчване. То продължи да лети по права линия и той нагласи курса и скоростта на „Смъртоносен“ така, че да го следва от около двеста хиляди километра.

Превключи обратно на автоматичен режим на управление и за първи път от много време насам огледа пилотската кабина. Трупът на Востувиан лежеше извит под неестествен ъгъл, безжизнените му очи го гледаха неодобрително, а устните му бяха застинали в ужасна гримаса. Лейн придърпа тялото до един от въздушните шлюзове и го изхвърли навън, а после панически изтича в камерата за хипносън.

Муфти беше мъртъв, както бе знаел, че ще го намери, защото жизнените му процеси бяха прекъснати през времето когато корабът бе минал през черната дупка.

Той внимателно пое крехкото телце и го изнесе извън камерата, гадейки го с нежност. Чувствайки се абсолютно нещастен, той се върна в пилотската кабина и седна, притиснал го до гърдите си с такава сила, че то сигурно би изкрещяло от болка, ако беше живо.

Накрая, когато усети, че телцето започва да се втвърдява, той го занесе до шлюза и след няколко секунди Негова Светлост лорд Муфти излетя в празното пространство навън. Космосът можеше да бъде добър за

едно тяло, но можеше да бъде и гротескно капризен. Лейн още помнеше какво се бе случило преди много години с един мъж, чийто скафандър се бе разкъсал във вакуума и гледката не бе никак приятна. От друга страна, космосът можеше да се погрижи за малкия му питомец и да запази тялото и чертите му завинаги и Лейн бе благодарен на това.

После отново насочи вниманието си към Гълтача на души.

Той бе всичко, което му бе останало. Востувиан бе мъртъв, Муфти също, дори вселената, в която се бе родил, все едно че бе мъртва. Сега оставаха само те двамата. Нищо друго, никой друг нямаше значение, а и не съществуваше.

Беше убеден, че вече може да го убие когато пожелае. Съществото беше пострадало от изстрела му и уредите показваха, че сега диаметърът му е само пет километра.

Но той все още не можеше да се отърси от неговата реакция, когато го бе ранил. То му бе вярвало, точно както Муфти му бе вярвал, а Лейн не можеше да понесе мисълта да убие в един-единствен ден две същества, които му се бяха доверили. Поне едното можеше да остави за утре.

Но на следващия ден Гълтачът на души бе възвърнал част от силата си и увеличи скоростта си. Освен това, поради дезориентация или паника, той отново започна да сменя хаотично курса си и Лейн нямаше какво друго да направи, освен да го последва.

Останаха като привързани един за друг в продължение на почти една седмица и изведнъж в мислите на Лейн се появи нов момент: той бе изразходвал повече гориво да повтаря маневрите на съществото през последните шест дни, отколкото за цялото преследване до черната дупка. Ако това продължеше, резервоарите му щяха да бъдат празни след десет дни.

Гълтачът на души продължи да се рее хаотично из пространството още шест дни и Лейн започна да осъзнава, че ако не го убие сега, може никога вече да няма тази възможност.

Тогава Гълтачът на души започна да намалява скоростта си. Може би едва сега бе стигнал до края на онзи привидно неизчерпаем запас от енергия, може би започваха да оказват своето влияние пораженията нанесени от разредителя, а може би просто си играеше с него. Каквато и да бе причината, скоро разстоянието между тях стана сто хиляди километра, после осемдесет, четиридесет, а не след дълго съществото и неговият преследващ увиснаха неподвижно на двайсет хиляди километра един от друг.

Едва сега Лейн разбра, че не изпитва чувството на безпокойство,

което винаги се появяваше с приближаването на Гълтача на души. Вместо това той се чувстваше стар, изморен и болезнено самотен.

Гълтачът на души най-сетне се бе предал. Беше готов да умре, беше се изморил да бяга, не можеше да разбере как нещо, на което се бе доверил, го бе наранило така дълбоко. И сега не развяваше бял флаг, не искаше мирни преговори.

Просто се бе предал безусловно.

Лейн сложи ръка върху спусъка на разредителя и... спря.

Виждаше съществуването на екрана и то му се струваше остаряло и победено. Дори цветът му бе някак убит, тялото му не пулсираше от енергията в него, формата му оставаше неизменна.

Опита се да анализира емоциите на Гълтача на души. Не долавяше гняв, нямаше омраза, нито дори възмущение пред обратите на съдбата. Единственото, което усещаше бе отказа от по-нататъшната борба и желание неизбежното, което предстоеше, да свърши колкото може по-бързо.

За този миг бе живял Лейн от толкова време, че вече не помнеше началото, за този миг бе жадувал, бе убивал, бе ограбвал и бе лъгал. Това беше неговият абсолютен триумф, победата, за която бе зарязал своята кариера, бе прахосал богатството си и бе изгубил младостта си. Той свали ръка от спусъка. Струваше да се наслади колкото може по-дълго. Съществуването беше победено и волята му бе подчинена на неговата – то не би опитало да избяга. Можеше да почака, опивайки се от победата.

Която имаше горчив вкус.

Той си спомни последния въпрос на Чака и разбра, че не може нищо да му отговори. Наистина, какво щеше да прави след като натиснеше проклетия спусък?

Беше ловец. Но се нуждаеше от плячката в абсолютно същата степен, в която плячката му се нуждаеше от него. Дори да умреше само след седмица, нямаше ли това да бъде най-самотната, най-изпразнената от съдържание, най-безсмислената седмица от целия му живот?

И тогава осъзна, че въпросът на Чака само бе одраскал повърхността на проблема. Той вече не пиеше, не използваше наркотици, жените не го интересуваха и след като бе вкусил от Гълтача на души, знаеше, че никакво усещане по-слабо от изживяното не би могло да му достави удоволствие от тук нататък. Нямаше семейство или приятели с изключение на шепа познати. Парите му практически се бяха свършили, офисът му бе продаден, професията му се бе превърнала в един далечен спомен. Всичко, което имаше, единственото, което му бе останало, бе

това победено същество, увиснало в пространството недалече от „Смъртоносен“.

Мразеше ли го за онова, което бе сторило от живота му?

Да.

Но той знаеше, при това със сигурност, което изключваше всякаква възможност за спор, че той се нуждаеше от него в по-голяма степен, отколкото го мразеше.

– Ох, дявол да го вземе – прошепна той на себе си. После внимателно, почти състрадателно, насочи вибратора в самия център на Гълтача на души и натисна спусъка.

И вместо обикновената емоционална и физическа гръмотевица, той усети едно безкрайно нежно пипалце, което се протяга към него и обхваща душата му, прониквайки във всеки инч, във всяка молекула, всеки атом на тялото и съзнанието му. То увисна неуверено в него, излъчвайки благодарност, и се отдръпна.

Лейн остана като замръзнал няколко минути опитвайки се да анализира какво бе почувствало съществото и каква бе реакцията му на това. Когато успя да се ориентира в собствените си емоции и за първи път не се отврати от тях, усети, че съществото отново го докосва.

И този път нямаше нито болка, нито самота.

ГЛАВА 23

Останаха така дълго – ловец и дивеч.

Но един ден Гълтачът на души започна да се отдалечава много бавно и озадачен Лейн го последва. Скоростта му се постепенно се увеличи, но Лейн поддържаше скоростта на „Смъртоносен“ постоянна, защото се безпокоеше за запасите си от гориво. След няколко минути съществото изравни скоростта си с тази на звездолета.

След известно време те се приближиха до черна дупка, може би почти толкова голяма, колкото бе онази, през която бяха проникнали в това пространство и това време. Около нея не се виждаше акреционния диск на всмуквана материя, защото тази дупка бе всмуквала всичко около себе си още преди много време. В този район на пространството нямаше нищо друго, освен осезаемото присъствие на самата черна дупка.

Гълтачът на души опита три курса на сближаване преди накрая да бъде удовлетворен от ъгъла и Лейн нямаше друг избор, освен да го следва, повтаряйки всичките му маневри ход след ход. Не след дълго се озоваха под хоризонта на събитията.

И пак Лейн очакваше да изпита някакви по-особени физически усещания, но пак не усети нищо. Гледаше право напред и виждаше Гълтача на души, а когато погледна назад, установи, че не може да види нищо от вселената, която напускаха.

Нямаше представа колко време прекараха в черната дупка, нито какво разстояние бяха изминали, защото тук пространството и времето нямаха смисъл, но в крайна сметка „Смъртоносен“ изплува в друга вселена.

Неговата вселена.

Той потърси стандартните звездни ориентири, въведе координатите им в компютъра и установи, че се намира на половината разстояние между ядрото на Галактиката и Вътрешната граница. Гълтачът на души го очакваше, носейки се бавно на неколкостотин километра от него.

Той прегледа корабните системи, убеди се, че всички работят както трябва и реши, че първата му грижа са горивото и водата. Изчисли курс към Работ VI – най-близкият пограничен свят, за който знаеше, че притежава станции за зареждане. Не след дълго достигна светлинна скорост и продължи по инерция, докато Гълтачът на души се носеше редом с него.

Накрая, много седмици по-късно, той започна да намалява скоростта. Съществото осъзна, че възнамерява да кацне и изстреля към него в бърза последователност чувства на изненада, нещастие, паника и нараненост. Той се опита да го успокои, да премахне някак страховете му, но не знаеше как. И когато влезе в орбита, очаквайки да получи разрешение и инструкции за кацане, ужасът на съществото надделя и то отлетя в противоположна посока.

Лейн зареди и попълни запасите си от вода, допълни склада с храна и без успех се опита да разбере съдбата на „Рейчъл“. Накрая, убедил се, че всичко е наред, той излетя със „Смъртоносен“ за последен път.

Както бе очаквал, Гълтачът на души го чакаше недалече от Работ. Дватама изравниха скоростите си и продължиха безкрайното си пътешествие в космоса, който бе станал някак по-малък и не така ужасяващ.

ЕПИЛОГ

Годините минаваха.

Годините минаваха и заминаваха, така както можеше да се очаква от тях. Демокрацията опита една последна демонстрация на сила и единство преди окончателно да се разпадне. Кредитът отново се превърна в стабилна валута, советите-сатани бяха добавени към нарастващия списък на изчезналите видове. Лекарството срещу еплазията се оказа не толкова ефикасно, колкото първоначално се смяташе, така че болестта продължаваше да взема жертви. Както и в миналото, пограничните светове не обръщаха много внимание на този развой на нещата.

Заведението на Чака както обикновено беше претъпкано.

Рамо до рамо на масите седяха ловци, изследователи, търсачи на приключения и неудачниците, които бяха избрали да дойдат до границата. В дъното на салона се бе разположил екипаж от дабийци, търсещи работа като работници по дране на животни в ловните експедиции. До вратата седяха четирима търговци на забранена стока, всеки от които се опитваше да надхитри и блъфира другите. На една от масите, където светлината можеше най-добре да разкрие великолепието на облеклото му, седеше търсач на скъпоценни минерали, който съвсем наскоро се бе натъкнал на своята жила. Две от курвите на Чака се бяха подпрели в края на дългия излъскан бар, ползвайки се от правото си на почивка.

Самият Чака обслужваше на бара. Беше наддал още някой друг килограм, на лицето му можеха да се забележат няколко новопоявили се бръчки, кокалчетата на дясната му ръка бяха ожулени от свадата миналата седмица, но той изглеждаше все така внушителен и бе все така пълен с живот както обикновено. Изкуственото му око проблясваше и хвърляше ослепителни искри, а малкият гущер висящ на меката част на ухото му символизираше трийсет и седмото поколение на жива бижутерия.

Трима младежи с бради и мустаци, предназначени да скрият възрастта им, нахлурили шапки под ъгъл, демонстриращ желанието им да се повеселят, нахлузили нови и подозрително чисти ботуши, седяха на маса непосредствено до бара. Бяха изчерпили оскъдния си запас от невероятни истории, една от които бе станала причина за възникването на малък спор.

– Да попитаме Чака – предложи единия от тях. – Той знае всичко.

– Може и да знае – съгласи се вторият. – Хей, Чака, би ли ни помогнал?

– Руса или червенокоса? – ухили се Чака. – Винаги съм готов да услужа на платежоспособен клиент.

– По-късно – каза първият младеж. – Трябва ни малко информация.

– Питайте – каза Чака и се пресегна през бара за да ошипе по задника една от курвите, която мина пред него.

– Моите спътници тук – започна младежът с очакваната леко презрителна нотка в гласа, – мислят, че има някаква истина в новата легенда за Летящия холандец.

– Че аз даже старата не знам – призна си Чака.

– Древната легенда разказва за един капитан, който трябвало вечно да кръстосва океаните на Земята, докато проклятието над него не бъде премахнато чрез любовта на една жена. Но напоследък се говори, че имало някакъв невероятно стар мъж, който кръстосва далече от границата и че бил обречен да преследва някой или нещо, което никой никога не е виждал.

– Твърдят, че корабът му никога не кацал – намеси се друг от младежите, – и че той избягвал всеки, който се опита да се приближи до него.

– И вие питате за мнението ми? – осведоми се Чака.

– Да. Какво мислиш?

– Оригиналната версия ми харесва повече – информира ги Чака с усмивка, която никой не можа да разбере.

– Не питах за това – каза младежът. – Интересува ме самата история. Как мислиш, дали е истина или не е?

Един прошарен стар миньор, който внимателно се бе вслушвал, се приближи до тях.

– Това са истории, измислени от разни слабоумници, за да им мине по-леко дежурството – каза той. – Ако ще вярвате на тях, по-добре вярвайте на... – и той направи пауза, търсейки най-точния израз, – ...о, на легендата за Хипнозвяра.

Тримата изгънчени младежи се изсмяха едновременно. Миг по-късно Чака се присъедини към тях и отметнал глава назад показва всичките си златни зъби, блеснали като ситни жълти звездици в огромната пещера на устата му.

КРАЙ

© 1981 Майк Резник
© 1994 Иван Златарски, превод от английски

Mike Resnick
The Soul Eater, 1981

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/604>]